

Barbara Riman
Marija Riman

Slovenski glazbenici u Hrvatskoj

1. Moški zbori. Trobojnici.

Andante f
Tro-boj-ni-ka dvigni se či-lo, Bo-n

zvij: si-no-vom Slave v ohrab-ri-lo,

Dolce
sij! Oj čis-ta, Ka-Kor tvoja b...

mf Oj čista *cresc.*
bar nam pla-po-la. Za do-ma sre-čov...

U ovom dakle, kapitalnom i po prvi puta na ovako cjeloviti način složenom djelu o slovenskim glazbenicima u Hrvatskoj autorice nam na jasan i znanstveno utemeljen način donosi popis koji nadmašuje sve dosadašnje pretpostavke o slovenskom utjecaju na povijest glazbe, njezin razvoj i sadašnjost u Hrvatskoj. Ovim djelom obogaćuje se spoznaja o povijesti i sadašnjosti ukupne glazbene scene u Hrvatskoj koja je bila i jest opečaćena raznim utjecajima i osobama koje su u njoj djelovale, pa pored već poznatih i antologijskih imena talijanskih korijena poput Tome Cecchinija i drugih kao i jakog utjecaja čeških glazbenika naročito tijekom 19. stoljeća i samog početka 20. stoljeća, ovo djelo nam donosi uvid u poznata slovenska imena (Vilhar, Adamič, Barle, Hladnik, Ipavec i dr.) čija djela i danas postoje i žive u repertoarima mnogih hrvatskih glazbenih izvođača, ali nadasve otkriva nam respektabilno veliku scenu manje poznatih i / ili zaboravljenih aktera glazbene kulture koji su na razne načine djelovali i stvarali u Hrvatskoj.

mo. Josip Degl' Ivellio

VIJEĆE SLOVENSKE NACIONALNE MANJINE PRIMORSKO GORANSKE ŽUPANIJE
SVET SLOVENSKE NACIONALNE MANJŠINE PRIMORSKO GORANSKE ŽUPANIJE

INŠTITUT ZA NARODNOSTNA VPRAŠANJA
INSTITUTE FOR ETHNIC STUDIES

**Barbara Riman
Marija Riman**

Slovenski glazbenici u Hrvatskoj

Izdavač:

Vijeće slovenske nacionalne manjine Primorsko-goranske županije
(Svet slovenske manjšine Primorsko-goranske županije)

Za izdavača:

Vasja Simonič

Suizdavači:

Slovensko kulturno društvo „Snežnik“, Lovran
Slovenski dom KPD „Bazovica“, Rijeka
Inštitut za narodnostna vprašanja, Ljubljana

Za suizdavača:

Vasja Simonič
Zvone Stipetič
dr. sc. Sonja Novak Lukanović, red. prof.

Recenzenti:

dr. sc. Filip Škiljan
mo. Josip Degl' Ivellio

Lektor:

Ivan Miškulin, prof.

Korektor:

Ivan Miškulin, prof.

Prijevod sažetaka:

Marjana Mirković – slovenski jezik
Nina Barlič – engleski jezika

Grafičko uređenje i priprema:

Mateja Vrbinc

Tisak i uvez:

DEMAT d. o. o., Ljubljana

Naklada:
400 komada

“CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Sveučilišne knjižnice Rijeka pod brojem 150228012.”

ISBN 978-953-56653-3-5

Barbara Riman

Marija Riman

Slovenski glazbenici u Hrvatskoj

Rijeka, 2021.

Sadržaj

Uvod	7
Slovenski intelektualci u Hrvatskoj	9
Slovenski glazbenici u Hrvatskoj	13
Biografije slovenskih glazbenika u Hrvatskoj	15
Zaključak	117
Sažetak	118
Povzetek	119
Summary	120
Literatura i izvori	121
Popis literature	121
Popis korespodenata	125
Popis izvora slikovnog gradiva	126
Kazalo imena	133

Uvod

Biografski leksikon je rezultat istraživačkog iskustva i rada dr. sc. Marije Riman, koja se tijekom svoje znanstvene karijere susretala s mnogobrojnim slovenskim glazbenicima koji su djelovali u Hrvatskoj te je tako željela doprinijeti valorizaciji njihovog rada. Svakako je tome doprinio i znanstveni interes dr. sc. Barbare Riman koja je svoj znanstveni rad usmjerila ka istraživanju i proučavanju života i izazova pripadnika slovenske nacionalne manjine u Hrvatskoj.

U povijesti Hrvatske bilo je mnogo intelektualaca koji nisu bili rođeni u Hrvatskoj, ali su sa svojim radom utjecali na oblikovanje hrvatske kulture kakvu danas poznajemo. Određeni broj takvih pojedinaca bili su i glazbenici. Oni su svoje poslanje možda čak ispunjavali (i) lakše od drugih zato što je glazba univerzalni jezik koji ne poznaje jezične ili kulturološke granice.

Prilikom pisanja ove knjige autorice su se susretale s različitim izazovima, od dvojbi oko toga tko bi trebao biti uvršten u knjigu do analize rada svakoga pojedinca i oblikovanja teksta o njemu, da bi sve osobe koje su uključene u ovu knjigu dobile jednaku pozornost, bez obzira na njihove dosege. Tijekom oblikovanja tekstova naglasak je stavljen na radu i postignuća slovenskih glazbenika u Hrvatskoj.

Ovdje je svakako potrebno zahvaliti svim suvremenicima koji su pripomogli te su nesebično s autoricama podijelili svoje životopise. Zahvaljujemo i brojnim pojedincima, prije svega članovima slovenskih društava, koji su evidentirali i uputili nas na pojedince koji djeluju u njihovim okolinama, o kojima nismo imali saznanja. Ovdje ih nećemo poimence navoditi.

Zahvaljujemo Vasji Simoniču, predsjedniku Vijeća slovenske nacionalne manjine Primorsko-goranske županije koji nas je svesrdno podupirao u pisanju teksta te dr. sc. Sonji Novak Lukanović, ravnateljici Inštituta za narodnostna vprašanja iz Ljubljane. Zahvaljujemo i Zvonimiru Stipetiću predsjedniku Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“. Knjiga je nastala kao rezultat djelovanja Inštituta za narodnostna vprašanja – enota Reka koju podupire Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu te Vijeća slovenske nacionalne manjine Primorsko-goranske županije, Slovenskog kulturnog društva „Snežnik“ iz Lovrana i Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“ iz Rijeke.

Slovenski intelektualci u Hrvatskoj

Veze među slovenskim i hrvatskim krajevima i ljudima traju već stoljećima. Kroz hrvatsku se povijest s pojedincima sa slovenskih prostora susrećemo u različitim periodima i različitim hrvatskim krajevima. Struktura tog stanovništva je različita te se u lepezi pojedinaca susrećemo s brojnim intelektualcima, umjetnicima, činovnicima, ali i različitim nekvalificiranim radnicima. Svi su oni u svojim životima imali različite razloge zbog kojih su došli u hrvatske krajeve. Promatrajući Hrvatsku u cjelini, vidljivo je da je svaki hrvatski kraj za sebe specifičan glede života pripadnika slovenske zajednice.

Razlozi slovensko-hrvatskog povezivanja bili su različiti, pri čemu su prevladavale ekonomske veze (trgovina, zapošljavanje i sl.), ali je prisutno i kulturno, obrazovno pa i vjersko povezivanje (Kržišnik-Bukić 2006a, 36). Suživot je intenzivniji u pograničnom prostoru, ali se sa slovenskim stanovništvom susrećemo i u krajevima koji su udaljeni(ji) od slovensko-hrvatske granice. U svim su spomenutim procesima povezivanja važnu ulogu imali i intelektualci koji su bili prisutni u različitim segmentima hrvatskog kulturnog i inog života. Obrazovne, intelektualne i kulturne veze koje su se ostvarivale kroz rad tih intelektualaca imaju posebno mjesto u hrvatsko-slovenskom povezivanju. Promatrajući djelovanje tih pojedinaca, često se može reći da su u nekim segmentima bili revolucionarni te da su doprinosili boljitku zajednica u kojima su djelovali. Te su veze bile posebno intenzivne u razdoblju od 19. st. do početka Drugog svjetskog rata, ali su smanjenim intenzitetom postojale i prije toga perioda. Povezivanje je vrlo intenzivno i danas, s time da je ono drugačije nego li je to bilo prije 50 ili više godina. Današnji suvremeni način života te (lakša) mobilnost utječu na povezivanje, ali na drugačiji način nego li je to bilo ranije. Pojedinci više nisu statični te su češća gostovanja i povremene posjete učestalije nego li je to bilo u ranijim razdobljima, kada cestovna infrastruktura i prijevozna sredstva nisu bili razvijeni kao danas.

Svakako je potrebno napomenuti da se ovdje radi o uzajamnim procesima koji još i danas traju te da jednako tako bilježimo i velik broj pojedinaca rođenih u Hrvatskoj koji su svojim profesionalnim načinom života i rada obogatili slovensku kulturu.

Postojanje slovenske zajednice u Hrvatskoj u dovoljno velikom broju i činjenice da su oni sami sebe razlikovali, što kulturom, što jezikom, od stanovništva u čijem su društvu živjeli, pokazuje i niz (samo)organizacija koje su prisutne u Hrvatskoj još od druge polovice 19. stoljeća (1886.) do danas. Očito su pripadnici slovenske zajednice imali potrebu za (samo)organiziranjem iz različitih razloga, a obično su veliku važnost u tom organiziranju imali upravo intelektualci. Tvrdnju da je „zlatno razdoblje slovenskog

samoorganiziranja“ u Hrvatskoj period između dvaju svjetskih ratova potvrđuje i činjenica da je tada samo u Zagrebu djelovalo više od 14 slovenskih društava (Riman 2019). Unatoš tome što su to kulturna društva, bila su izuzetno važan pokazatelj prisutnosti slovenskog stanovništva, ali i slovenskih intelektualaca, koji su u tim društvima bili aktivni, a često su upravo oni bili pokretači (samo)organiziranja zato što su razumjeli važnost očuvanja slovenskog jezika i kulture.

Istraživači problematike slovenstva, a onda u užem poimanju i Slovenaca u Hrvatskoj, u svojem su se dosadašnjem radu temeljili na proučavanju šireg društvenog konteksta ili analizi života i djelovanja pojedinaca koje su oni ocijenili važni(ji)ma za hrvatsko ili slovensko društvo. Mnogo je znanstvenih radova koji su opisali djelovanje slovenskih pojedinaca ili intelektualnih zajednica (učitelji i profesori, znanstvenici, umjetnički djelatnici i sl.) u Hrvatskoj.

Uglavnom, došlo se do određenih zaključaka vezanih za život i djelovanje značajnijih pojedinaca slovenskih korijena u Hrvatskoj. Prije svega može se, barem djelomično, odgovoriti na pitanje zašto su došli u Hrvatsku. Potrebno je napomenuti da je kod svakog pojedinca motivacija za odlaskom u susjedni kraj (državu, mjesto) različita, a na određeni način predstavlja i intimnu odluku svakog pojedinca.

Razlozi dolaska pojedinaca, prije svega intelektualaca, na prostor Hrvatske bili su različiti. Prema dosadašnjim istraživanjima možemo ih nabrojati nekoliko:

- bolji egzistencijalni uvjeti života;
- veća mogućnost napredovanja;
- dekreti (premještaji);
- obiteljski razlozi;
- jezična blizina hrvatskih krajeva;
- ograničena mogućnost školovanja u rodnom kraju (Gantar Godina 2003, 123; Riman i Riman 2016, 340).

Kako navodi Irena Gantar Godina, kada se radi o činjenici da su se u Hrvatsku morali preseliti državni djelatnici, „... to nije bila kazna i nešto što su oni odlučno odbijali ...“ (2004a, 167). Takve se migracije može okarakterizirati kao „pseudodobrovoljno“ iseljavanje (Gantar Godina 2006, 157). Oni koji su bili bez posla u rodnoj (slovenskoj) zemlji, odlazili su u Hrvatsku tražiti posao, a oni koji su dobili premještaj morali su otići na prostor Hrvatske jer bi u suprotnome ostali bez posla.

Ipak, neki su intelektualci nakon nekoliko godina djelovanja napustili Hrvatsku te se vratili u Sloveniju, dok su drugi odlučili ostati do svoje smrti jer su uspjeli stvoriti obitelj, postali su ugledni u profesionalnom i društvenom životu (Gantar Godina 2003, 125). Znanstvenici upozoravaju da su se mnogi od njih „asimilirali i postali pravi Hrvati“, za mnoge je znano da su

intimno ostali Slovenci, ali su djelovali u skladu sa zahtjevima, očekivanjima i interesima hrvatskog društva (Godina Gantar 2003, 134).

Jedan od izazova s kojima se istraživači ove tematike susreću jest uključivanje pojedinca u hrvatsko društvo te njihovo evidentiranje kao pripadnika slovenske zajednice. Kada se govori o identitetu pripadnika slovenske zajednice u Hrvatskoj, tada postoje i određene zakonitosti. Tako se može tvrditi da se Slovenci u Hrvatskoj brzo asimiliraju i to već u prvoj generaciji. Prije svega se to odnosi na jezično pitanje, a često je posrijedi kulturna i etnička asimilacija. Zabilježeno je samo čuvanje uspomena na podrijetlo i njegovanje rodbinskih odnosa s rođacima u staroj domovini (Belaj 1995, 289).

Kada se pojedinac ipak evidentira, a to je najčešće prema mjestu rođenja (iako ni to nije uvijek dokaz njegove pripadnosti određenoj zajednici) onda je, prilikom analize njihovog djelovanja i života, svakako potrebno razmišljati i o širem kulturnom, gospodarskom i društvenom kontekstu. Pojedinci koji se dosele na određen prostor postaju dio zajednice, neovisno o tome koliko se toj zajednici mogu i žele prilagoditi. Zajednica, naravno, prati i često bilježi njihov život i rad, stvarajući sebi sliku ne samo o pojedincu kojega promatra i prima u svoj život, već i o cijeloj grupi koju dotični pojedinac, kao stranac predstavlja, što često rezultira generalizacijama i predrasudama. Evidentiranjem i dokumentiranjem pojedinih životnih priča može se ilustrirati što se s preseljenim pojedincima događalo i pripomoći u izgradnji slike položaja doseljenika, ali i mentaliteta i tolerancij onih koji su te „furešte“, „Kranjce“ i „Slovence“ prihvaćali, odnosno stvoriti sliku atmosfere koja vlada i koja je vladala u određenoj društvenoj sredini.

Javno opredjeljivanje te javno njegovanje slovenskih korijena i veza s državom matične kulture je moguće ako je pojedinac došao u tolerantnu sredinu, u kojoj može javno izražavati svoje stavove. Pojedinci koji su se identificirali, ne samo po profesionalnoj liniji, već su imali izražen i nacionalni identitet, vidljiviji su u očima znanstvenika koji se bave predstavljenom tematikom, stoga je o njima i lakše pisati.

Veliki izazov predstavlja otkrivanje i istraživanje podataka o pojedincima čiji su se predci doselili u Hrvatsku, jer se o njima kao o pripadnicima slovenske zajednice može govoriti isključivo ako su se tako sami opredijelili, odnosno ako se zabilježilo da su u svojem životu bili svjesni tih korijena. Često se onda može i zabunom nekog pojedinca proglasiti članom nacionalne skupine kojoj ne pripada.

Iako izazovi postoje, vidljivo je da postoji zanimanje istraživača za ovu temu. U posljednja dva desetljeća, nakon određene zadržke, i slovenski i hrvatski istraživači pristupili su istraživanju djelovanja pojedinaca slovenskog podrijetla. Kako piše Vera Kržišnik-Bukić, nakon što je počela istraživati pojedince i stavljati ih u kontekst šire društvene slike, ta su je istraživanja „... odvela u neplanirano opsežna istraživanja“ (2006b, 426). Istraživanje o

životu i radu jednog pojedinca dovodi do spoznaja o drugim jednako važnim osobama. Tako je upravo Vera Kržišnik-Bukić u svojim radovima prikupila informacije o više od 500 Slovenaca i Slovenki, koji su bitno obilježili područje društvenog života u Hrvatskoj (2006a; 2006b).

I mnogi su drugi istraživali život i djelovanje Slovenaca u Hrvatskoj. Među prvima je o toj temi pisao Emilijan Lilek koji je 1933. godine izdao knjigu *Slovenski v tujini službojoči šolniki*, u kojoj je prikupio imena više od 120 gimnazijskih profesora koji su djelovali u hrvatskim gimnazijama do prve polovice 20. stoljeća. Slovenske intelektualce navodi i Irena Gantar Godina u seriji članaka povezanoj upravo s njihovim dolaskom u hrvatske zemlje u 19. stoljeću (2003; 2004a; 2004b; 2006). U ostaloj znanstvenoj slovenskoj i hrvatskoj literaturi analiziran je velik broj slovenskih pojedinaca koji su živjeli u Hrvatskoj. Autori tih stručnih rasprava su uglavnom analizirali po jedan aspekt djelovanja pojedinih intelektualaca (npr. Polić 2010; Tucović Sturman 2008; Riman K., 2018; Riman 2008; 2014; 2016; 2018; i dr.).

Za pojedince koji su se ostvarili unutar slovenske zajednice u Hrvatskoj mnogo je učinila i sama slovenska zajednica. Jedno od važnijih djela koje predstavlja svjedočanstvo o Slovincima u Hrvatskoj je enciklopedija *Slovenski umjetnici na hrvatskim pozornicama = Slovenski umetniki na hrvaških odrih* koja prikazuje Slovence koji su djelovali u kazalištima u Hrvatskoj. Djelo obuhvaća baletne, dramske i glazbene umjetnike koji su jedan dio svojeg života, ili čak cijeli život, proveli u Hrvatskoj (Hećimović, Barbieri i Neubauer 2011). Pisalo se i o slovenskim sportašima *Slovinci u hrvatskom sportu = Slovinci v hrvaškem športu* (Hemar 2014), kao i o likovnim umjetnicima u knjizi *Slovenske boje u hrvatskoj likovnoj umjetnosti* (Jurinić 2017). Trenutačno je u nastajanju knjiga *Slovinci u Hrvatskoj – gospodarski, znanstveni, kulturni i duhovni doprinosi* (Škiljan i Dugački), koja bi trebala izaći u 2022. godini.

Ipak, do sada nije zabilježeno da su se slovenski ili hrvatski povjesničari ili znanstvenici drugih područja bavili isključivo djelovanjem slovenskih glazbenika u Hrvatskoj, stoga smatramo da je i ovo jedan maleni doprinos tkanju povijesti slovenske zajednice u Hrvatskoj.

Slovenski glazbenici u Hrvatskoj

O djelovanju slovenskih glazbenika u Hrvatskoj se do sada pisalo uglavnom parcijalno i naglasak je bio na samo nekim skupinama (npr. solo pjevači, instrumentalisti, orguljaši i sl.). Upravo se stoga pojavila potreba da se na jedno mjesto prikupi podatke o onim pojedincima slovenskih korijena i pripadnosti koji su se u hrvatskoj povijesti i sadašnjosti bavili glazbom.

Slovenske glazbenike u Hrvatskoj moramo promatrati u sklopu djelovanja slovenskih intelektualaca, umjetničkih djelatnika i drugih važnijih pojedinaca unutar slovenske zajednice u Hrvatskoj. Tako se pristupilo istraživanju i ove tematike. Prvi je korak bio evidentirati pojedince, potom opisati njihovo djelovanje i sagledati ga u okviru društveno-političke situacije.

Već je prikupljanje imena pojedinaca o kojima će se pisati izazvalo određene zaplete i doprinijelo razmišljanju o tome kako pristupiti analiziranoj temi. Prije svega, radi se o kriterijima prema kojima su pojedinci bili uvršteni u ovu knjigu. Držali smo se kriterija koje su prije nas imali znanstvenici koji su se bavili sličnom problematikom:

- mjesto rođenja, ako je to bila Slovenija ili neka od slovenskih zemalja (Kranjska, Štajerska itd.);
- njihova veza za porijeklo njihovih roditelja/predaka (djedovi i bake);
- dužina života i rada u Hrvatskoj (Kržišnik – Bukić 2006b, 427).

U knjigu nisu uvršteni oni Slovenci i Slovenke:

- koji su u Hrvatskoj samo školovali;
- koji su bili prisutni samo povremeno (gostovanja s matičnim kazališnim kućama u Hrvatskoj ili povremeni koncerti);
- koji su u Hrvatskoj samo umrli; ili
- koji su u Hrvatskoj bili rođeni, ali su većinu svojeg života proživjeli u Sloveniji (Kržišnik – Bukić 2006b, 427).

Pojedinci koji su navedeni u ovoj knjizi spadaju u različite kategorije glazbenika:

- solo pjevači;
- dirigenti;
- skladatelji;
- instrumentalisti;
- orguljaši; i
- pedagoški djelatnici.

Upravo zato što su se pojedinci često ostvarivali u različitim glazbenim područjima, nisu dodatno grupirani, već se navode prema abecednom redu. Obuhvaćeno je razdoblje od 15. stoljeća do današnjih dana, s time da se prilikom prikupljanja podataka često događalo da se o evidentiranim

glazbenicima ne može napisati mnogo. Za neke od njih nije bilo moguće pronaći niti mjesto i datum rođenja, što ukazuje na potrebu dodatnih istraživanja. Izazov s kojim smo se susreli pri kontaktiranju suvremenih glazbenika očitovao se u tome da nisu imali želje za sudjelovanjem u ovom projektu te o njima nismo uspjeli prikupiti podatke. Stoga ova brojka od 210 evidentiranih glazbenika zasigurno nije konačna.

Nažalost, ova tema, kao i druge teme povezane s pripadnicima slovenske zajednice u Hrvatskoj, često nisu na vrhu prioriteta (znanstvenih i inih) istraživanja, kako u Republici Sloveniji, tako niti u Republici Hrvatskoj i stoga smo svjesni da je ovaj popis manjkav i da se u njemu ne nalaze svi slovenski glazbenici koji su bili aktivni ili su još uvijek aktivni u Hrvatskoj.

Podaci su bili preuzeti iz znanstvenih i stručnih knjiga te hrvatskih i slovenskih biografskih leksikona. Pregledana je *Enciklopedija Slovenije* (1987.–2002.), *Slovenski biografski leksikon* (1925.–1991.), *Slovenski primorski biografski leksikon* (1974.–1994.), *Sto slovenskih skladateljev* (Križnar i Pinter, 1997.), *Hrvatska enciklopedija* (1999.–2009.), *Osebnosti: veliki slovenski biografski leksikon* (2008.), *Hrvatski biografski leksikon* (1983.–2013.), *Leksikon hrvatske crkvene glazbe* (2011.), *Muzička enciklopedija* (1971.–1977.), *Franjevci uz orgulje* (Kinderić 2006.) i *Leksikon cerkvenih glazbenikov* (Škulj 2005.).

Dodatna pomoć u sakupljanju podataka objavljenih u ovoj knjizi bili su prije navedeni radovi o važnijim pripadnicima slovenske zajednice u Hrvatskoj. Osim tiskanog gradiva, korišteni su i sekundarni izvori, prije svega stariji glazbeni časopisi, kao što je *Sveta Cecilija*, *Cerkveni glasbenik* te druge periodične tiskovine koje su, među ostalima, dostupne na hrvatskim i slovenskim internetskim portalima.

Analizom djelovanja pojedinaca moguće je izvući određene zaključke o njihovim motivima dolaska, kao i o odabiru mjesta naseljavanja. Prije svega je vidljivo da su u Hrvatsku dolazili jer su im se u većini situacija nudile veće mogućnosti, nego u prostorima današnje Slovenije. Neki su, kao što je bilo već spomenuto, došli na školovanje te su onda u Hrvatskoj i ostali, a neki su se, nakon nekoliko godina rada, vratili odakle su i došli. Uglavnom se radi o pojedincima koji su dolazili u veća industrijska središta, prije svega u Zagreb, a potom Rijeka te u manjem broju u Split. Posebna su kategorija bili franjevci (odnosno redovnici) i svećenici koji su dekretom služili u različitim, prije svega, pograničnim prostorima, u manjim sredinama i u samostanima pojedine redovničke provincije. U manjim sredinama su djelovali i voditelji limenih glazbi te pedagoški djelatnici.

Za mnoge ovdje navedene glazbenike može se tvrditi da su djelovali i bili dobro integrirani u sredinu u kojoj su boravili te da su svojim radom zadužili hrvatsku glazbenu scenu.

Biografije slovenskih glazbenika u Hrvatskoj

ADAMIČ, Karlo

(*Sodražica*, 2. XI. 1887. – *Split*, 8. III. 1945.)

Svoj je životni vijek proveo u mnogim hrvatskim krajevima te je promicao hrvatsku glazbenu kulturu. Glazbu je učio u Orguljaškoj školi u Ljubljani, a na Glazbenoj je akademiji u Zagrebu položio ispit za učitelja. U Senju je djelovao kao orguljaš, *regens chori* i dirigent u katedralnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo od 1908. do 1922. godine te kao honorarni učitelj glazbe u gimnaziji, vodeći uz to đачki zbor. Tu je počeo skladati hrvatske crkvene popijevke,

kao i svjetovne zbarske pjesme za lokalne društveno-glazbene potrebe. Bilježio je i staroslavenske pučke liturgijske napjeve i (notno) zapisivao crkveno pjevanje Senja i okolice. Kao orguljaš i zborovođa također je službovao u Koprivnici, Križevcima i Sinju, a u Splitu je od 1933. godine djelovao kao učitelj glazbe u Nadbiskupskoj gimnaziji s pravom javnosti. Skladao je crkvene popijevke, a objavio je, u vlastitoj nakladi i izdanju, i nekoliko zbirki hrvatskih i slovenskih crkvenih zbarskih popijevki, misa te zbirki lakih preludija za orgulje i harmonij.

ALJANČIČ, Hilarina (Ana)

(*Ilirska Bistrica*, 8. II. 1902. – *Volosko*, 25. I. 1996.)

Završila je učiteljsku školu i konzervatorij. Predavala je na gradskoj djevojačkoj školi u Lichtenturnovom zavodu u Ljubljani te kao profesorica u Glazbenoj školi u Kranju. Ujedno je bila orguljašica u župi Predoslje. Od 1961. godine živjela je u Voloskom, kraj Opatije i bila orguljašica u kapeli sestara Kćeri kršćanske ljubavi sv. Vinka Pavelskog – slovenske provincije.

ANŽLOVAR, Ivo

(Trst, 4. VIII. 1905. – Ljubljana, 31. XII. 1974.)

U Trstu je pohađao osnovnu školu i jedan razred srednje škole. Dvije godine gimnazije nastavio je u Ljubljani, a zatim je sedam godina pohađao Državnu gimnaziju u Mariboru gdje je i maturirao. Između 1929. i 1936. godine studirao je na Ekonomskom i trgovačkom učilištu u Zagrebu. Od 1932. do 1946. godine studirao je pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Za vrijeme studija radio je u Državnom zavodu za statistiku. Prvo zaposlenje povezano s pjevanjem dobio je u sezoni 1936./1937., kada je nastupao u zboru, ali i kao solist mariborske Opere. Pjevao je niz baritonskih uloga. Od sezone 1939./1940., izuzev 1943. i 1945., nastupao je na pozornicama ljubljanske Opere sve do svoje smrti. Tu je interpretirao veliki broj sporednih i glavnih uloga. Isticao se kao izuzetno dobar glumac.

ARNIČ, Blaž

(Luče kod Savinje, 31. I. 1901. – Ljubljana, 1. II. 1970.)

Prve korake u svijet glazbe učinio je u zavičaju gdje je ujedno proveo mladost. Želja za daljnjim studijem glazbe ostvarila se nakon Prvog svjetskog rata, kada je upisao Orguljašku školu u Ljubljani i završio s odličnim uspjehom. Orguljašku je službu vršio u župi Bučka i Krki na Dolenjskem. Na ljubljanski se konzervatorij upisao 1925.

godine, a studij je nastavio u Beču. Još za vrijeme studija ogleđao se kao skladatelj. Od 1934. godine radio je u gimnaziji u Bolu na otoku Braču. Usavršavao se u Varšavi i Parizu. Od 1940. do 1943. godine radio je na srednjoj školi Glazbene matice u Ljubljani. Kraj Drugog svjetskog rata dočekao je u njemačkom logoru. Nakon povratka u Ljubljano postao je redovni profesor kompozicije na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Skladao je devet simfonija kojima je odredio naslove. U braku s Marijom Finžgar imao je troje djece koja su se također opredijelila za glazbeno zvanje.

ARNIČ-LEMEŽ, Blaženka

(Ljubljana, 2. I. 1947.)

Kći Blaža Arniča, po završetku gimnazije upisuje Filozofski fakultet u Ljubljani gdje je apsolvirala engleski i ruski jezik i književnost. Studij glasovira započela na u Ljubljani i nastavila u Zagrebu na Muzičkoj akademiji te diplomirala 1976. godine. Kao stipendistica usavršavala se u Odesi i Lenjingradu. Poslijediplomski studij završila je u Lenjingradu 1979. godine. Od 1980. godine predavala je glasovir u srednjoj glazbenoj školi i na Akademiji za glazbu u Ljubljani, a 1983. godine upisala je studij kompozicije u Beču. Tu je diplomirala 1990. godine. Živi u Beču i radi kao profesorica glasovira i kompozicije na bečkom konzervatoriju. Ustanovila je Fundaciju Blaža Arniča, čijom je voditeljicom, a članica je i Društva austrijskih skladatelja, Društva slovenskih skladatelja i Društva klavirskih pedagoga Slovenije. Skladala je vokalna i vokalno instrumentalna djela na slovenskom, njemačkom i latinskom jeziku, a značajna su i njezina komorna i orkestralna djela. Također piše filmsku i drugu scensku glazbu.

AU, Franjo Leopold

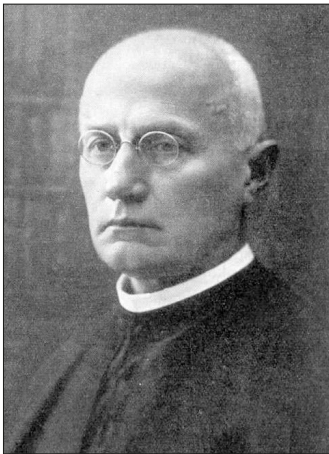
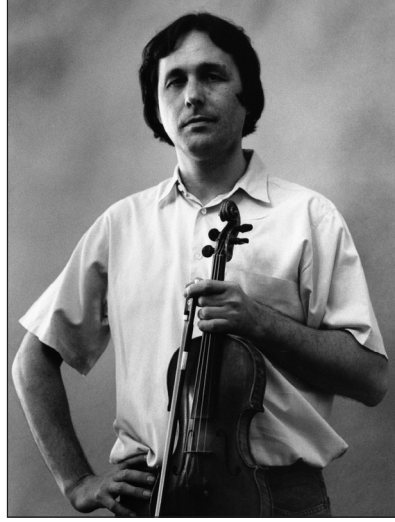
(Ljubljana, 29. VI. 1749. – Klanjec, 26. II. 1832.)

Bio je skladatelj i prepisivač nota. Od 1772. do 1774. godine bio je student i novak u franjevačkom samostanu u Klanjcu, a 1782. godine i orguljaš. Od 1783. godine nalazi se u franjevačkom samostanu u Samoboru gdje je bio gvardijan od 1803. do 1808. godine. Obavljao je dužnost tajnika provincije 1809. godine. U franjevačkom je samostanu u Jaski (Jastrebarskom) bio profesor u školi i gvardijan 1808. i 1809. godine. Od 1817. godine bio je vikar u franjevačkom samostanu u Klanjcu gdje je ostao do smrti. U arhivu franjevačkog samostana u Klanjcu nalazi se nekoliko misa koje nose njegov potpis.

BALŽALORSKY, Volodja

(*Kranj, 3 I. I. 1956.*)

Slovenski violinist koji je studirao na sveučilištu u Kölnu, konzervatoriju Čajkovski u Moskvi i sveučilištu u Beču, a studij završio na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je završio i poslijediplomski studij. Profesor je violine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Nastupao je na mnogim međunarodnim glazbenim festivalima i koncertima diljem Europe i Sjeverne Amerike. Nastupao je sa Slovenskom filharmonijom i drugim orkestrima. Posebno je aktivan u komornoj glazbi. U duo sastavu s Petrom Caelenom nastupao je na koncertima u prestižnim kineskim dvoranama. Bavi se i pedagoškim radom. Održava seminare za violiniste u Grožnjanu i na Braču te po Italiji, Velikoj Britaniji i SAD-u, a dobitnikom je mnogih državnih i međunarodnih nagrada.

BARLÈ, Janko

(*Budanje kod Vipave, 12. III. 1869. – Zagreb, 8. II. 1941.*)

Povjesničar, etnograf, glazbeni pisac, koji se u ranoj mladosti, s ocem 1872. godine, preselio u Podzemelj. Gimnaziju je najprije od 1872. do 1784. pohađao u Novom Mestu, zatim od 1884. do 1886. u Karlovcu, a od 1886. do 1888. godine u Zagrebu. Glazbu je učio tijekom školovanja, najprije kod oca koji je bio orguljaš, u Novom Mestu kod H. Sattnera, u Karlovcu kod F. Vilhara Kalskog i u Zagrebu, u Glazbenom društvu Vijenac gdje je učio i violinu. Studij bogoslovije završio je 1892. u Zagrebu gdje je i zaređen za svećenika. Od 1892. do 1893. godine službovao je kao kapelan u Garešnici te kao vjeroučitelj u zagrebačkom Zavodu za gluhonijemu djecu, a nakon toga prešao je u nadbiskupsku kancelariju gdje je bio aktuar, bilježnik, arhivar i ravnatelj od 1916. do 1938. godine. Obnašao i druge dužnosti: od 1904. prebendar, od 1911. nadbiskupov tajnik, a od 1916. kanonik prvostolnog kaptola. Bio je član mnogih društava, a 1921. postao je i dopisni član JAZU. Kao student zanimao se za pojedine etnografske teme o kojima je objavio nekoliko

zapaženih rasprava. Rad u nadbiskupskoj kancelariji omogućio mu je dodir i s arhivom, što je pobudilo njegovo zanimanje za povijesnu problematiku. Barlè je autor velikog broja radova iz povijesti Zagreba, Turopolja, Slavonije i Zagrebačke (nad)biskupije. Bavio se i poviješću crkvenih redova u Hrvatskoj, kao i poviješću zdravstva. Glazbeno obrazovan, zanimao se i za povijest glazbe, kao i za suvremeni glazbeni život. Priloge iz hrvatske glazbene prošlosti objavljivao je u najvažnijem hrvatskom glazbenom časopisu „Sv. Cecilija“, koji je godinama izdavao i uređivao.

BAROVIĆ, Frano Igor

(Ljubljana, 5. II. 1988.)

Osnovnu školu završio je u Stonu. Prvo glazbeno obrazovanje stekao je u obitelji. S 8 godina započeo je svirati rog u Limenoj glazbi Ston. U Dubrovniku je završio dva razreda pripreme glazbene škole i upisao srednju glazbenu školu pri Umjetničkoj školi Luke Sorkočevića. Maturirao je 2006. godine. U vrijeme glazbenog obrazovanja sudjelovao je na nekoliko državnih i županijskih natjecanja u Rijeci, Dubrovniku i Varaždinu gdje je osvajao prve i treće nagrade. Od 2006. godine studira rog na Akademiji za glazbu u Ljubljani gdje je diplomirao 2011. godine. Od 2009. godine je na mjestu prvog roga zaposlen u Splitu. Godine 2012. je uspješno položio audiciju za člana „No Borders Orchestra“, a iste godine odlazi na turneju u Izrael sa Busina brass kvintetom. Kao gost „English Brass Academy“ organizacije, 2014. godine je otišao u Englesku gdje je predavao. Kao profesor roga radio je u glazbenim školama u Splitu, Imotskom i Makarskoj. Od 2020. godine vodi Puhački orkestar Priomošten. Trenutno radi kao prvi rog u HNK Split.

BAŠA, Andrej

(Ljubljana, 10. II. 1950.)

Osnovno opće i glazbeno obrazovanje završio je u Rijeci u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova, a nastavio na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Poznat je kao skladatelj, tekstopisac, aranžer, voditelj i glazbeni producent. Skladatelj je brojnih skladbi, pretežito zabavnog karaktera. Pobjednik je na brojnim festivalima zabavne glazbe. Vlasnik je i voditelj tonskog studija i izdavačkog poduzeća „Melody“ u Rijeci. Od 1995. godine umjetnički je ravnatelj festivala „Melodije Istre i Kvarnera“. Od 2000. do 2012. godine

umjetnički je ravnatelj Hrvatskog dječjeg festivala u New Yorku. Suradivao je s mnogim poznatim hrvatskim glazbenicima. Njegov se muzički rukopis naslanja na talijansku kanconu i primorske napjeve. Osnivač je i autor najznačajnijih pjesama riječke „Grupe 777“, s kojom je ostvario brojne uspjehe na svim domaćim festivalima 70-ih i 80-ih godina, posebno na festivalima u Splitu, Opatiji i Vašem šlageru sezone u Sarajevu. Živi i radi u Rijeci.

BENINI, Boris

(Maribor, 27. IV. 1931. – Zagreb, 16. V. 2002.)

Školovao se u Čakovcu, Karlovcu i Zagrebu. Sa sedam godina počeo je učiti violinu, a sa petnaest godina kontrabas. U šesnaestoj godini opredijelio se za bubnjeve i uz taj instrument vezao svoj glazbeni život. Kako se bubnjevi nisu učili u glazbenim školama, sam je pronalazio literaturu iz koje je učio svirati. Uzor mu je bio bubnjar Gene Krup. Dugo godina svirao je u Zabavnom orkestru Hrvatske radio televizije koji je osnovan 1961. godine pod dirigentskom palicom Zlatka Černjula. Nastupao je i s tamburaškim, revijskim i festivalskim orkestrima. Suradivao je sa svim našim vokalnim i instrumentalnim solistima te s mnogim velikanima svjetskog jaza. Prvi jazz kvartet osnovao je 1962. godine. Za taj je kvartet napisao i prve skladbe. Nakon toga slijedilo je osnivanje drugog, trećeg (1972.) i četvrtog kvarteta (1977.). Napisao je više od 200 skladbi za sve sastave, od trija do simfonijskog orkestra.

BERGAMO, Marija

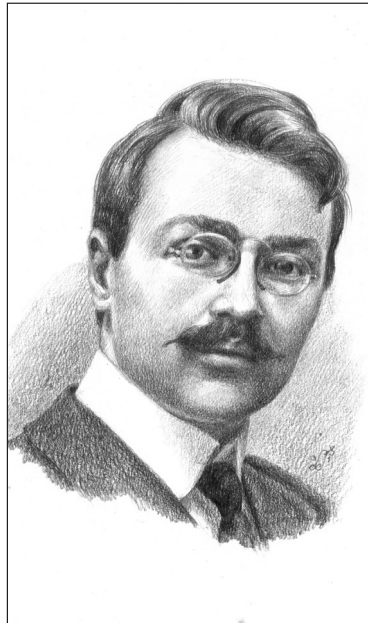
(Celje, 28. VII. 1937.)

Kao dijete živjela je u Celju i Mariboru. Nakon Drugog svjetskog rata živjela je u Ljubljani, a nakon toga u Zagrebu. Nižu gimnaziju pohađala je 1948. godine u Splitu, a od 1953. do 1956. godine višu gimnaziju u Rijeci i Beogradu. U Beogradu je studirala pravo. Tu je i magistrirala na Odjelu za povijest glazbe. Od 1963. do 1964. godine usavršavala se na Konzervatoriju u Moskvi. Doktorirala je na Odjelu za muzikologiju Filozofskog fakulteta u Ljubljani. Djelovala je kao stručna suradnica Saveza kompozitora Jugoslavije. Bila je profesorica povijesti i glazbenih oblika u srednjoj glazbenoj školi u Beogradu, a kasnije kao asistentica za povijest glazbe na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu. Od 1972. do 1983. godine bila je glazbena urednica i voditeljica glazbene redakcije izdavačke kuće u Beču. Od 1981. godine bila je docentica, a od 1986. do 1996. godine izvanredna profesorica za povijest glazbe, estetiku i sociologiju glazbe na Odjelu za muzikologiju Filozofskog fakulteta u Ljubljani. Bavila se istraživačkim radom te je napisala nekoliko znanstvenih knjiga i mnoge znanstvene i stručne radove objavljene u različitim časopisima u Hrvatskoj i inozemstvu. Bila je članica u stručnim odborima, savjetima i povjerenstvima, a sudjelovala je na brojnim znanstvenim skupovima u zemlji i inozemstvu. Bavila se prevoditeljstvom, a napisala je i mnogobrojne komentare i glazbene kritike. Za svoj je rad primila brojne nagrade.

BERVAR, Josip

(Motnik, 26. III. 1882. – Maribor, 1969.)

Kao orguljaš djelovao je u Planini kod Rakeka i tamo je osnovao pjevačko društvo. Od 1900. godine bio je orguljaš i zborovođa u župnoj crkvi u Vipavi. Nakon toga studirao je glazbu u Beču gdje je 1906. godine položio državni ispit, a nakon toga radio je kao učitelj glazbe u višoj realnoj školi i kao crkveni zborovođa u Vršcu. Za učitelja pjevanja u Prvoj državnoj gimnaziji u Ljubljani bio je imenovan 1911. godine. Tu je predavao glazbu i solo pjevanje. Nakon toga djelovao je u Slavonskom Brodu kao orguljaš te u Vinkovcima kao učitelj pjevanja u gimnaziji. Kao učitelj djelovao je u Osijeku i Mariboru gdje je bio i orguljaš (svirač) na školskim misama. Skladao je mnoge crkvene skladbe.

BEZIĆ, Jerko

(Kranj, 10. VI. 1929. – Zagreb, 9. I. 2010.)

U Zagrebu je kao učenik klasične gimnazije završio pripravnu glazbenu školu i dva razreda srednje glazbene škole. Godine 1948. godine maturirao je u Zadru. Ujesen iste godine upisao se na Pravni fakultet u Ljubljani, a u srednjoj glazbenoj školi pri Akademiji za glazbu nastavio je studij glasovira. Godine 1950. napušta studij prava i posvema se posvećuje glazbi. Nakon završene srednje glazbene škole upisuje se, ujesen 1951. godine, na Muzikološki odjel Akademije za glazbu u Ljubljani gdje je diplomirao 1956. godine. Nakon odsluženog vojnog roka 1957. godine uključio se u rad Instituta Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zadru, prvo kao volonter, a od 1958. do 1964. godine kao asistent. U isto je vrijeme djelovao i kao nastavnik u Muzičkoj školi u Zadru. Od 1964. godine zaposlen je na Odsjeku za folklornu glazbu u tadašnjem Institutu za narodnu umjetnost (danas Institut za etnologiju i folkloristiku) u Zagrebu gdje je radio do umirovljenja. Nakon što je 1970. godine na Univerzi (Sveučilištu) u Ljubljani promoviran u doktora muzikoloških znanosti, izabran je za znanstvenog suradnika Instituta. U višeg znanstvenog suradnika promaknut je 1977., a u znanstvenog savjetnika 1979. godine. Na Muzičkoj je akademiji u Zagrebu predavao kolegij Etnomuzikologija, a tamo je bio i voditeljem poslijediplomskog studija iz etnomuzikologije. Na katedri za etnologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu predavao je kolegij Osnove narodne glazbe južnih Slavena. Obnašao je i funkciju voditelja poslijediplomskog studija iz etnomuzikologije na Duquesne University u Pittsburghu, u SAD-u. Bio je predsjednik Društva folklorista Hrvatske, predsjednik Jugoslavenskog nacionalnog komiteta Međunarodnog savjeta za tradicijsku glazbu (ICTM), bio je član studijskih grupa te Međunarodne etnomuzikološke organizacije. Od 1980. bio je član suradnik, od 1988. izvanredni, a od 1991. redovni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti te je u tom svojstvu 1997. izabran za tajnika akademijina Razreda za glazbu. Napisao je nekoliko knjiga. Bavio se istraživanjem, a napisao je mnoge znanstvene radove koji su objavljeni u hrvatskim i inozemnim zbornicima i časopisima.

BIZJAK, Milko

(Jesenice, 1. XI. 1959.)

Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Novoj Gorici. Od 1978. godine započeo je studij kompozicije i orgulja na Akademiji za glazbu u Ljubljani, a nastavio na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je 1984. godine diplomirao. Usavršavao se u Pragu i Grazu. U Ljubljani je 1985. godine položio stručni ispit iz glasovira. Između 1982. i 1986. godine predavao je orgulje u orguljaškim školama u Celju, Mariboru i Ljubljani, a od 1984. do 1993. godine i glasovir na Glazbenoj školi u Novom Mestu. Vodio je ljetne majstorske tečajeve iz orgulja na Festivalu za staru glazbu. Autor je mnogih notnih izdanja za čembalo. Od 1993. godine djeluje kao samostalni kulturni djelatnik. Od 1997. do 2007. godine bio je umjetnički voditelj glazbenog festivala u Novom Mestu. Organizator je mnogih skupova posvećenih Johanu Sebastianu Bachu. Kao glazbeni istraživač i publicist objavio je preko 200 edicija za orgulje, čembalo te komornih i vokalno instrumentalnih skladbi 17., 18. i 19. st. koje je pronašao u slovenskim i hrvatskim arhivima. U koautorstvu s Edom Škuljem objavio je opsežnu monografiju *Orgle na Slovenskem*. Od 1979. godine djeluje i kao koncertni majstor na orguljama te je ostvario preko 2000 koncerata na međunarodnim glazbenim festivalima po cijeloj Europi.

BIZOVIČAR, Stanko

(Ljubljana, 1912. – ?)

Pjevanje je učio privatno te u Glazbenoj školi „Stanković“ u Beogradu. Od 1936. do 1938. godine bio je član zbora ljubljanske Opere, a od 1945. do 1947. godine član je Komornog zbora Radio Ljubljane. Od 1947. do 1950. godine bio je član zbora riječke Opere, a od 1950. do 1952. godine djelovao je u kazalištu u Splitu. Od 1952. do 1954. godine radio je u sarajevskoj Operi. Pored pjevanja u zborovima, često je tumačio i epizodne uloge.

BLAŽEK, Enej

(Koper, 4. VII. 1995.)

Učenje glasovira započeo je u desetoj godini u osnovnoj i srednjoj glazbenoj školi u Kopru. Maturirao je 2014. godine u Umjetničkoj gimnaziji u Kopru. Na Muzičkoj je akademiji u Zagrebu studirao glasovir u klasi Vladimira Babina gdje je diplomirao 2019. godine. Zaposlen je u Glazbenjoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci – podružnici u Krku. Sudjelovao je na različitim hrvatskim i međunarodnim natjecanjima. S glasovirskim duom u kojem je sudjelovao i Mateo Žmak, sudjelovao na natjecanju „Lions Grand Prix“ u Rijeci 2015., osvojivši nagradu publike i nagradu za najbolju izvedbu skladbe hrvatskog skladatelja. Nastupa kao solist diljem Slovenije te u Trstu, Rimu, Ohridu, Rijeci, Zagrebu, Splitu i Beogradu. Dobitnik je nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti „Oskar znanja“ za 2015. godinu.

BLAŽIČ, Franc

(*Žužemberk, 27. IX. 1897. – Kolovrat, 23. II. 1972.*)

Nakon završene orguljaške škole pohađao je biskupijsku klasičnu gimnaziju, a potom je upisao bogosloviju na Teološkom fakultetu u Ljubljani. Zaredio se 1920. godine. Kao kapelan službovao je u Višnji Gori, Vidicama, Novom Mestu, na Vrhnici i u Trebnju. Kao župnik bio je 1935. godine u Štangi sve do Drugog svjetskog rata. Od 1941. godine nalazi se u Hrvatskoj gdje je u Đakovačkoj i srijemskoj biskupiji ostao 11 godina. Od 1952. godine nalazi se kao duhovni pomoćnik u Ribnici, a nakon toga odlazi u Bevke. Kao orguljaš djelovao je u Gornjem Gradu i u župi Sv. Marka kod Ptuja. Kao župnik djelovao je (i) u Kolovratu sve do smrti. Predloženo mu je da primi službu *regens chori* u ljubljanskoj stolnici, nakon što je Stanko Premrl otišao u mirovinu, što on nije prihvatio. Bio je glazbeno nadaren, ali zbog manjka glazbenog školovanja njegove su skladbe ostale u manjim glazbenim oblicima. Poznato je oko 100 pjesama koje je skladao za različite prilike te tri velike mise. Neke se njegove skladbe smatraju narodnim pjesmama.

BORDENIJ, Josip Fidel

(*Donja Lendava, 4. I. 1803. – Karlovac, 2. X. 1849.*)

Mladu je misu služio 1828. godine. U franjevačkom samostanu u Karlovcu nalazimo ga 1832. godine te u franjevačkom samostanu u Klanjcu od 1838. do 1841. godine. Nakon toga boravio je u franjevačkom samostanu u Jastrebarskom. U franjevačkom samostanu u Klanjcu nalazi se ponovno 1842. godine, a u franjevačkom samostanu u Karlovcu od 1844. godine do smrti. Čitav je redovnički život bio orguljaš i učitelj pjevanja.

BOŠTJANČIČ, Aleksander

(*Ljubljana, 15. X. 1920. – Maribor, 25. II. 1992.*)

Glazbenu je školu upisao 1941. godine, kada upisuje odmah treći razred srednje škole. Nakon mature, a u vrijeme Drugog svjetskog rata, bio je interniran u Gonars kod Trbiža. Nakon oslobođenja i završetka rata 1945. godine upisao se na Šumarski fakultet u Zagrebu gdje je upoznao Ančicu Mitrović i kod nje započeo studij solo pjevanja. Na poziv J. Korenića, direktora riječke Opere, dolazi u Rijeku. Od 1975. godine djelovao je kao solist opere u Slovenskom narodnom kazalištu u Mariboru. U Rijeci je djelovao 13 sezona, od 1949. do 1962. godine te u tom periodu nastupao preko 33 puta. Često je samostalno nastupao uz klavirsku pratnju.

BOŽIČ, Danica

(Celje, 15. I. 1915. – Rijeka, 11. X. 1987.)

Nakon završetka osnovne škole nastavlja školovanje na tadašnjoj srednjoj školi (Gospodinjka škola za dekleta) u Celju. Glazbeno nadarena, sudjeluje u crkvenom zboru u celjskoj crkvi Sv. Danijela. S obzirom na to da se obitelj nakon Drugog svjetskog rata preselila u Rijeku, Danica postaje članicom zbora u crkvi (katedrali) Sv. Vida. Pjevala je na Radio stanici Rijeka, da bi se po raspuštanju iste zaposlila u zboru Opere Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci. Bila je aktivnom članicom Slovenskog doma KPD „Bazovica“ u Rijeci.

BOŽIČ REBULA, Marija

(Celje, 17. IV. 1939.)

Osnovnu školu pohađala u Celju i Rijeci. Nakon završetka srednje Muzičke škole Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci odlazi studirati na ljubljansku glazbenu akademiju gdje je i diplomirala 1966. godine u klasi Josipa Ozima. Članicom je Slovenske filharmonije u Ljubljani od 1. IX. 1963 do 31. VIII. 1967. godine. Od 1. IX. 1967. godine postaje članicom orkestra Het Brabants Orkest u s'Hertogenboschu u Nizozemskoj gdje je radila do odlaska u mirovinu 2002. godine.

BREČKO, Josip

(Podvin pri Laškem, 16. II. 1894. – Ljubljana, 7. IV. 1976.)

Nakon završene orguljaške škole u Celju studirao je na konzervatoriju u Ljubljani. Od 1924. godine bio je orguljaš u Gornjem gradu u Osijeku, u kojem se stalno nastanio i višestrukim djelovanjem pridonosio razvitku osječkog glazbenog života. S Dragutinom Hafnerom osnovao je Crkveno pjevačko društvo „Sv. Cecilija“ s kojim je priređivao zapažene koncerte od

1930. godine, uz sudjelovanje društvenog orkestra. Uz razne druge glazbene dužnosti, pokrenuo je 1936. godine osnivanje Oratorijskog zbora sv. Franje. Bavio se skladanjem te sakupljanjem narodnih napjeva. Pred kraj života vratio se u Sloveniju.

BREGAR, Franjo

(Rob, 10. IX. 1910. – Ljubljana, 8. VII. 1987.)

U Vršcu je završio Vojnu glazbenu školu. Od 1926. godine svirao je u vojnim orkestrima u Šibeniku, Sušaku (Rijeka) i Celju. Od 1943. do 1945. godine radio je u Ljubljani kao prvi oboist u orkestru Radio Ljubljane. Od 1945. do 1969. godine svirao je u ljubljanskoj Operi, od 1948. do 1965. u Slovenskoj filharmoniji, a kao pedagog radio je od 1956. do 1968. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani.

BUNČIĆ, Tena

(Karlovac, 3. IX. 1977.)

Unuka poznatog i aktivnog Slovenca u Hrvatskoj Silvina Jermana. U petoj godini života započela je glazbeni put u dječjem zboru „Ciciban“. U Karlovcu, u glazbenoj školi, upisala je gitaru. Godine 1991. preselila se s roditeljima u Zagreb gdje je nastavila glazbeno obrazovanje. Više puta nastupa u Kulturnom prosvjetnom društvu „Slovenski dom Zagreb“. Studij za profesora glazbene kulture upisala je na Filozofskom fakultetu u Puli. Pred kraj studija preselila se u Piran i tamo radila u glazbenoj školi. Od 2003. godine radi kao nastavnica gitare i solfeggia u Glazbenoj školi u Karlovcu. Aktivno sudjeluje na Međunarodnoj ljetnoj školi gitare. S učenicima započinje projekt Božićna turneja, što obuhvaća oko 15 koncerata po vrtićima, školama, domovima umirovljenika i domovina za djecu te na pedijatriji. Aktivna je u Kulturnom društvu „Slovenski dom Karlovac“. Godine 2019. snimila je dokumentarni film „U ime pradjeda“ o svom pradjedu, glazbeniku Davidu Meiselu. Kao glazbeni pedagog potiče mlade glazbenike na aktivno bavljenje glazbom.

BUKŠEK, Rudolf

(Celje, 7. IV. 1882. – Zagreb, 7. XI. 1933.)

Školu je pohađao u Zagrebu i u Celju. U Celju je 1901. započeo kazališnu karijeru u amaterskom kazalištu. U Ljubljani je polazio dramsku školu. Godine 1902. angažiran je u Drami i Operi u Ljubljani do 1912. godine. Pjevanje je učio kod dirigenta Mateja Hubada, a usavršavao se u Pragu i Beču. Članom osječke Opere bio je u sezoni 1913./1914. godine. Već je prvim nastupom stekao simpatije i postao ljubimac publike. U angažman u zagrebačku Operu stupio je 1914. godine i ostao do smrti 1933., s prekidom od 1919. do 1926. godine kada je ponovno djelovao u Osijeku. Kako je bio vrlo solidno školovan pjevač, glasa velikog opsega te istaknut scenski umjetnik, bio je pouzdan član zagrebačkog opernog ansambla na kojega se uvijek moglo osloniti i povjeravati mu sve veće i odgovornije zadaće, na što je često ukazivala i kritika.

CHLÁDEK BOHINJSKI, Josip

(Mokrice kod Brežica, 4. II. 1879. – Maribor, 7. II 1940.)

Glazbu je učio u Ljubljani i kod F. Lehára u Beču. Djelovao je najprije kao dirigent Hrvatskog pjevačkog glazbenog društva „Zoranić“ u Zadru i učitelj u glazbenoj školi, osnovanoj 1908. godine. Za vrijeme Prvog svjetskog rata bio je dirigent vojne glazbe u Sarajevu gdje je osnovao simfonijski orkestar od mobiliziranih glazbenika, koji se pod njegovim vodstvom razvio u vrstan ansambl. S orkestrom je održavao koncerte na kojima su izvedena mnoga simfonijska djela najpoznatijih europskih majstora klasične, romantične i moderne glazbe. Često je priređivao i koncerte vokalno-instrumentalne glazbe uz sudjelovanje muškoga pjevačkog društva. Uz to je bio član (violinist) Kvarteta filharmonijskog društva, a u sezoni 1921./1922. dirigent i korepeticitor sarajevskog Narodnog kazališta. Pored scenske muzike i glazbenih međuigara za dramske predstave, u kazalištu se posvetio poglavito instrumentalnoj i vokalnoj obradi glazbe za, tada popularne, narodne pjesme s pjevanjem. Nakon dva desetljeća razgranate djelatnosti u Sarajevu, otišao je u Maribor te od 1925. do 1933. godine vodio zbor i orkestar Glazbene matice, a od 1926. do 1929. bio je ravnatelj matičine muzičke škole. Pod njegovim su vodstvom ansambli Glazbene matice održali niz koncerata, a gostovali su i u inozemstvu. Skladao je pretežno komorna djela. Melodika je u njegovim skladbama prožeta romantičarskom izražajnošću.

ČEH, Anton

(Jeruzalem kod Ljutomera, 8. VI. 1937. – Zagreb, 12. VII. 2011.)

Osnovnu školu završio je u Ormožu, nakon čega je upisao nižu gimnaziju u Ljutomeru. Nakon završene gimnazije upisao je srednju vojnu glazbenu školu u Vukovaru koju je završio 1956. godine. Kao vojni glazbenik djelovao je tri godine u Tuzli, a potom upisuje školu za vojne dirigente u Beogradu koju je završio 1962. godine. Nakon završene dirigentske škole radio je kao profesor u vojnoj glazbenoj školi u Zemunu i Vukovaru, a istovremeno je i studirao na civilnoj glazbenoj akademiji u Beogradu. Do 1969. godine djelovao je kao dirigent vojnog orkestra u Varaždinu, potom u Zagrebu postaje zamjenik dirigenta tamošnjeg vojnog orkestra. Vodstvo Vatrogasnog orkestra u Novom Mestu preuzima 1975. godine te na mjestu voditelja istog orkestrara ostaje 23 godine. Priređivao je narodne, zabavne i klasične skladbe, a bio je autor i scenske glazbe. Skladbe je namijenio puhačim orkestrima i ostalim ansamblima.

DANEU (Danev), Danilo

(Kontavel kod Trsta, 29. IV. 1915. – Zagreb, 1. XI. 1988.)

Osnovnu i srednju školu pohađao je u Trstu. Prvu je glazbenu pouku (orgulje) dobio od kontoveljskog župnika, a od 1933. do 1935. godine je polazio tečaj za crkvenu glazbu i orgulje u Gradskoj glazbenoj školi u Trstu, potom studirao kompoziciju i dirigiranje na Ateneo musicale „Giuseppe Tartini“. Za vrijeme studija vodio je na Kontevelu muški vokalni kvartet i oktet. U Barkovlju je vodio crkveni mješoviti pjevački zbor. Kasnije je vodio pjevačke zborove u Opičini te druge u okolici Trsta. Zbog vođenja ilegalnih rodoljubnih pjevačkih zborova, uhićen je 1940. godine, a 1941. godine i zatočen u koncentracijskom logoru u Ariano Irpino (provincija Avelino), gdje je, također, osnovao i vodio pjevački zbor. Odatle bježi nakon pada fašističke Italije 1943. te pristupa partizanskim jedinicama u Bariju. Iz Italije je 1944. upućen na Vis, a onda u Split, u kojem je 1944./1945. dirigent u Kazalištu narodnog oslobođenja Dalmacije. Istovremeno je djelovao kao predavač na tečaju za mlade zborovođe s dalmatinskog područja. Od 1945. do 1949. je bio ravnatelj Narodnog kazališta u Šibeniku, pokretač i dirigent Gradskoga amaterskog orkestra, nastavnik u novoosnovanoj Gradskoj glazbenoj školi i umjetnički voditelj KUD „Kolo“. Od 1949. godine djeluje u Zagrebu, prvo kao dirigent i korepetitor u Hrvatskom narodnom kazalištu, a potom i do umirovljenja kao nastavnik u Prvoj učiteljskoj školi te kao dirigent pjevačkih zborova „Vladimir Nazor“, RKUD „Pavao Markovac“ i Kulturno prosvjetnog društva „Slovenski dom Zagreb“. Uglazbio je nekoliko zbornih pjesama i napisao glazbu za film „Kota 905“ i „Opasan put“.

De PAVONIBUS, Franciscus

(Ljubljana, 1. pol. 15. st. – ?)

Prvi poznati glazbenik slovenskog podrijetla. Školovao se u Veneciji, od 1457. do 1460. godine kancelar je u Zadru, a potom ga susrećemo u Dubrovniku. Prvo je služio kao (nad)biskupski kancelar u Dubrovniku, a nakon smrti orguljaša katedralne crkve Nikolaja Pavličevića, 1466. godine, preuzima službu orguljaša na dvije godine (1467.–1469.), nakon čega mu je ugovor bio produžen. U crkvi Sv. Marije Velike, crkvi Sv. Vlaha (Blaž) i crkvi Sv. Franje svirao je nedjelje i blagdane prema ugovoru, a obavezao se i popraviti orgulje u slučaju kvara. Vodio je brigu o obrazovanju novih orguljaša u Dubrovniku šezdesetih i sedamdesetih godina 15. stoljeća. Bio je orguljaš i (nad)biskupijski kancelar u Dubrovniku (najmanje) do 1483. godine.

DELAK, Franjo (Ivan)

(Rojan – Trst, 18. VIII. 1896. – Trst, 30. XI. 1972.)

Osnovnu je školu pohađao u rodnom mjestu, a gimnaziju u Ljubljani. Još je prije mature bio mobiliziran te odlazi na rusko bojište gdje je bio i zarobljen. Nakon povratka, nastavio je srednju školu u Ljubljani te maturira 1920. godine. Upisao je Medicinski fakultet u Ljubljani, potom studij nastavio u Grazu, gdje je 1925. godine diplomirao. Kao liječnik pokušao se zaposliti u Trstu, ali mu zbog tadašnje politike to nije bilo omogućeno, stoga odlazi u Ljubljanu gdje je odradio propisani staž. Zaposlio se kao liječnik u državnim željeznicama, ali je nakon njemačke okupacije Štajerske bio prognan u Srbiju. Iz Srbije odlazi u Hrvatsku gdje je ostao do 1944. godine, nakon čega ponovno odlazi u Trst. Nakon rata je bio liječnik te je obavljao samostalnu zdravstvenu praksu, no zbog političkih razloga, ponovo je emigrirao 1954. godine, kada odlazi u SAD, gdje je nastavio s liječničkim pozivom. U Trst se vraća 1971. godine, nakon umirovljenja, gdje i umire. Bavio se glazbom kao reprodukcijski, ali i kreativan glazbenik. U mjestima u kojima je radio vodio je pjevačke zborove. Skladao je naročito zbornice skladbe, ali i solističke vokalne, kao i komorne instrumentalne skladbe.

DERMELJ, Albert

(Ljubljana, 21. VI. 1912. – Ljubljana, 23. X. 1986.)

Studirao je violinu na konzervatoriju u Ljubljani, a 1941. godine diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. U ljubljanskoj Operi djeluje kao koncertni majstor, od 1945. godine u orkestru Radio Ljubljane. Između 1948. i 1962. godine svirao je u Slovenskoj filharmoniji. Od 1962. godine radi kao profesor na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Svirao je u različitim sastavima te je za svoj rad primio brojne nagrade.

DETIČEK, Prerad

(Zagreb, 13. X. 1931. – Zagreb, 11. XII. 2018.)

Glazbenik, čiji su roditelji slovenskih korijena, studirao je rog na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je diplomirao 1959. godine. Usavršavao se 1961. i 1962. godine na pariškom konzervatoriju. Bio je član Zagrebačke filharmonije i solist Simfonijskog orkestra (tadašnje) Radio televizije Zagreb. Ugledni hrvatski skladatelji skladali su za njega oko 30 skladbi. Sva je ta djela praižveo i snimio. Nastupao je kao komorni i orkestralni glazbenik diljem svijeta. Bavio se pedagoškim radom na sarajevskoj i zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a na potonjoj je bio pročelnik Odsjeka za duhačke instrumente, a kasnije prodekan i dekan. Bio je počasni član i predsjednik Hrvatskog društva glazbenih umjetnika i Hrvatskog društva kornista. Posebno je zaslužan za promicanje suvremene hrvatske hornističke literature. Za životno djelo, 2014. godine, dobio je Nagradu „Vladimir Nazor“.

DRUZOVIČ, Erika

(Maribor, 1. VI. 1911. – Maribor, 25. XII. 2001.)

Potekla je iz glazbene obitelji. Svirala je glasovir i violinu. Studij pjevanja završila 1931. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Debitirala je 1930. u Operi

Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu kao Suzana u „Figarovu piru“ W. A. Mozarta i ubrzo postaje jednom od najomiljenijih zagrebačkih pjevačica. Iznimnih glasovnih mogućnosti i scenske uvjerljivosti, istaknula se kreacijama lirskih sopranskih uloga u operama domaćih autora. Unatoč tome što je u stalnom angažmanu u zagrebačkoj Operi bila pet sezona, urezala se u sjećanje kao jedna od najmuzikalnijih i najprofinjnijih glazbeno-scenskih umjetnica. Nakon 1945. godine djelovala je u Sarajevu kao režiser, operni pjevač i glazbeni pedagog. Gostovala je u Berlinu, Hamburgu, Münchenu, Milanu, Beču, Veneciji, Rimu, Napulju, Amsterdamu, Bernu.

FAJDIGA, Marijan

(Ljubljana, 1. X. 1930. – ?, 2012.)

Diplomirao je dirigiranje i glasovir 1957. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Poslijediplomski studij završio je u Pragu 1964. godine. Kao dirigent radio je u Osijeku i Sarajevu. Bio je direktor Opere Srpskog narodnog kazališta u Novom Sadu. U Sarajevu je predavao dirigiranje na Muzičkoj akademiji od 1982. do 1986. godine. Od 1986. godine djelovao je u ljubljanskoj Operi i Baletu kao umjetnički voditelj.

FARASIN, Aljaž

(Ptuj, 29. 5. 1977.)

U dobi od 9 godina započeo je učiti trubu, a nakon toga je studirao pjevanje na srednjoj glazbenoj školi u Ljubljani. Diplomirao je 2008. godine. Sljedeće dvije godine pohađao je i završio poslijediplomski studij na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Profesionalni mu je početak bio u ljubljanskoj Operi 2009. godine. U lipnju 2015. godine nastupao je na turneji u Japanu s Operom i Baletom Slovenskog narodnog kazališta Maribor. Iste je godine nastupao u Narodnom kazalištu u Pragu, a tijekom 2018. godine nastupao je u Francuskoj i Belgiji. Kao solist, nastupao je na različitim glazbenim manifestacijama, festivalima i koncertima po Sloveniji i Hrvatskoj. S riječkom Operom surađuje od 2015. godine.

FERENČAK, Štefan Alojzij

(Odranci, 11. V. 1940. – Maribor, 7. II. 2020.)

Osnovnu školu pohađao je u rodnom mjestu, nižu gimnaziju 1954. godine u Črenšovcih, a višu gimnaziju započeo je u Rijeci, a završio je u Zadru gdje je i maturirao 1959. godine. U salezijanski red stupio je 1955. godine u Rijeci. Teologiju je studirao na Teološkom fakultetu u Ljubljani, a za svećenika je zaređen 1965. godine. U bogosloviji je studirao glasovir i orgulje. Pet je godina djelovao kao kaplan i tri godine kao župnik u Kodeljevu kod Ljubljane. Nakon toga odlazi na studij muzikologije u Beč, gdje uz muzikologiju upisuje

i povijest umjetnosti. Kao svećenik, a prije svega radi glazbeno-liturgijske teme disertacije, ujesen 1975. godine upisuje na Sveučilištu u Beču i studij liturgije. Za vrijeme studija pomagao je u više župa bečke nadbiskupije i djelovao je među tamošnjim Slovencima. Studij je više puta morao prekidati te je obavljao različite svećeničke dužnosti. Tako je od 1979. do 1980. godine bio je odgojitelj u Klagenfurtu, a od 1981. do 1982. župnik u Uncu. Od 1982. do 1988. godine bio je imenovan i voditeljem pastorala za Slovence u Beču i okolici. Od 1990. do 2008. godine

podučavao je crkvenu glazbu i liturgijsko pjevanje na Teološkom fakultetu u Ljubljani – Odjel u Mariboru, a potom i u Ljubljani od 2003. do 2007. godine. Od 2004. godine u bio je u zvanju docenta. Bio je član Internationale Arbeitsgemeinschaft für Hymnologie.

FERLUGA, Silvija

(Trst, 2. XII. 1919. – ?)

Pjevala je u kazališnom zbor u Zagrebu. Od 1946. godine nastupala je kao solistica u operama „Nikola Šubić Zrinski“, a od 1948. godine i u „Prodanoj nevjesti“. Nastupala je samostalno na različitim koncertima.

FRANCL, Ivan (Jean)

(Ljubljana, 10. V. 1907. – Zagreb, 8. I. 1987.)

Pjevanje je studirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Debitirao je u ljubljanskoj Operi 1933. godine i to na trećoj godini studija, a u Ljubljani je ostao sve do 1943. godine. Bio je angažiran i u zagrebačkoj Operi, kada je prvi puta nastupio 1933. godine te je od tada, sve do 1943. godine, bio gostujući operni umjetnik. Od 1943. godine stupio je u stalni angažman u Operi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Bio je među najomiljenijim pjevačima. Nakon operacije grla, 1945. godine, počeo

je nastupati kao dramski bariton u Zagrebu s povremenim gostovanjima u Ljubljani. U zagrebačkoj Operi ostaje do odlaska u mirovinu 1969. godine. Ocjenjuje se da je Ivan Francl bio jedna od najcjelovitijih glazbeno-scenskih osobnosti u povijesti zagrebačke Opere, na početku sjajan dramski tenor, u nastavku uvjerljiv oblikovatelj snažnih baritonskih dramskih likova. Brat je Rudolfa Francla.

FRANCL, Rudolf

(Ljubljana, 12. IV. 1920. – Ljubljana, 15. VI. 2009.)

Solo pjevanje je počeo učiti 1939. godine na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji i nastavio u Ljubljani. Za trajanja Drugog svjetskog rata bio je zarobljen u talijanskom koncentracijskom logoru. Nakon kapitulacije Italije vratio se u Ljubljanu 1944. godine gdje je bio angažiran u ljubljanskoj Operi. Jednu je sezonu (1952.) nastupao u Beogradu, a potom odlazi u Zagreb, gdje je djelovao tri godine. Od 1956. do 1963. godine boravi u Düsseldorfu, gdje je većinom nastupao u Mozartovim operama. Bio je prvak ljubljanske Opere i član Slovenskog okteta. U dugoj karijeri tumačio je stotinjak uloga i ostvario više od 1600 opernih nastupa. Bio je i koncertni pjevač te je za svoj rad primio više nagrada.

FRIEDRICH, Koloman

(Sv. Mihalj u Prekmurju, 1872. – ?)

Bio je franjevac, a potom postaje dijecezanski svećenik Pečujske biskupije. Još za vrijeme studija filozofije i teologije djelovao je u Varaždinu i Pečuhu kao predvoditelj pjevanja i orguljaš te kao učitelj orguljanja i pjevanja.

GAŠPARIČ, Janez

(*Podgorci*, 5. XII. 1895. – *Podgorci*, 3. XI. 1949.)

Gimnaziju i bogosloviju pohađao je u Mariboru gdje je i zaređen za svećenika 1918. godine. Pet je godina bio kapelan u Ptuj i Rogašoj Slatini. Nakon jednogodišnjeg studija 1924. godine preuzima službu orguljaša i ravnatelja crkvenog stolnog kora (zbor) u Mariboru. Tu je ujedno voditelj Slovenskoga pjevačkog društva „Maribor“. Između dvaju svjetskih ratova bio je preseljen u Hrvatsku. Boravio je u Varaždinu gdje je, na glazbenoj školi, poučavao harmoniju. Nakon Drugog svjetskog rata bio je, neko vrijeme, u Velikoj Nedelji, nakon čega odlazi u Maribor gdje preuzima vodstvo stolnoga kora i tu ostaje do smrti. U Mariboru je osnovao mješoviti pjevački zbor s kojima je imao zapaženije nastupe.

GERBIC, Jarmila Lily

(*Zagreb*, 24. V. 1877. – *Ljubljana*, 22. VIII. 1964.)

Solo pjevanje i glasovir učila je u Glazbenoj matici u Ljubljani. Usavršavala se u Pragu od 1900. godine. Studij je završila 1902. godine. Vrlo je rano nastupala kao koncertna pjevačica u mnogim gradovima: Prag, Gorica,

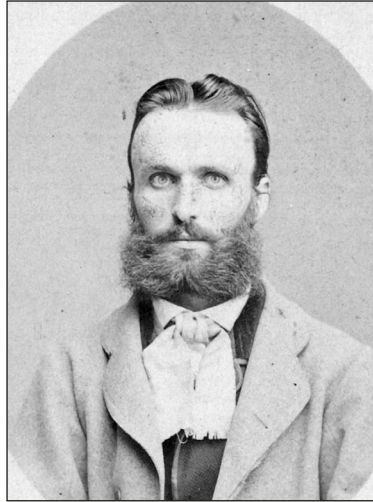

Trst, Celje, Zagreb, Beč, Beograd, Ljubljana. Posvetila se pedagoškom radu te radila kao učiteljica solo i zbornog pjevanja. Od 1907. do 1908. godine radila je u Sirotištu Sv. Notburg u Pragu. Kao profesorica pjevanja djelovala je na Djevojačkoj gimnaziji „Minerva“ u Pragu od 1908. do 1909. godine gdje je ujedno vodila i crkveno pjevanje. Godine 1909. preselila se u Ljubljanu i preuzela učiteljsko mjesto za solo pjevanje i glasovir u Glazbenom društvu „Ljubljana“. Privatnu je glazbenu školu osnovala 1915. godine gdje je poučavala solo pjevanje, glasovir, teoriju i recitaciju, a bavila se i pisanjem glazbenih kritika.

GERBIČ, Franc (Fran)

(Cerknica, 5. X. 1840. – Ljubljana, 29. III. 1917.)

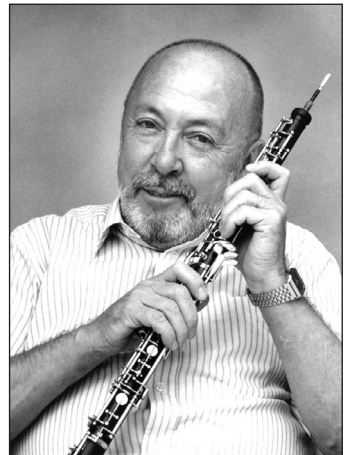
Glazbu je učio u učiteljskoj školi u Ljubljani koju je završio 1857. godine i postao učiteljem u Trnovem kod Ilirske Bistrice. Ujedno je bio orguljaš i voditelj zbora u mjesnoj crkvi. U to je vrijeme počeo i skladati. Iz Trnova je otišao na praški konzervatorij od 1865. do 1867. gdje je učio solo pjevanje i kompoziciju. Nakon završetka studija radio je kao prvi tenor u narodnom kazalištu u Pragu, a daljnjih 9 godina u Zagrebu. Zbog bolesti napušta pjevanje i posvećuje se pedagoškom i dirigentskom radu. Na konzervatoriju u Lavovi od 1882. godine radi kao učitelj solo i zbornog pjevanja. Šest godina kasnije, 1886. godine, odlazi u Ljubljanu gdje je pri Glazbenoj matici djelovao kao učitelj i voditelj društvene škole, a u Čitaonici kao voditelj pjevanja, da bi kasnije postao i ravnatelj Glazbene matice u Ljubljani. Bio je plodan i aktivna učitelj. Zaslužan je za razvoj hrvatske i slovenske operne umjetnosti. Njemu u čast naslovljeno je Kulturno društvo „Fran Gerbič“ u Rakeku, gdje djeluje i komorni zbor Fran Gerbič, a njegovo ime nosi i glazbena škola u Cerknici. Ustanovljena je i nagrada s njegovim imenom koju dodjeljuje Zveza slovenih glazbenih škola. Skladao je gotovo 600 djela te se okušao i u stvaranju opere. Operu „Kres“ skladao je na vlastiti tekst.

GOLOB, Drago

(Maribor, 1. X. 1937.– Ljubljana, 23. III. 2020.)

Nižu i srednju glazbenu školu završio je u Mariboru. Obou je studirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je diplomirao 1961. godine. Na Akademiji za glazbu u Ljubljani 1963. godine također je diplomirao obou. Od 1961. godine bio je redovni član solist simfonijskog orkestra Slovenske filharmonije, a od 1965. godine predavao je na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Kao oboist nastupao je uz glasovirsku pratnju te s orkestrima u Austriji, Njemačkoj i Americi. Sačuvani su mnogobrojni njegovi snimci na pločama. Dobitnik je *Župančičeve nagrade* gradske općine Ljubljana.

GORENŠEK, Ivan-Janez

(Jankovo, 17. V. 1902. – Zagreb, 3. I. 1995.)

Solo pjevanje je diplomirao 1934. godine u srednjoj glazbenoj školi u Zagrebu, a istovremeno je studirao dirigiranje i orkestraciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Još je za vrijeme studija vodio pjevački zbor Kulturnog prosvjetnog društva „Slovenski dom Zagreb“ i Crkveni zbor „Slomšek“. Od 1934. do 1945. godine bio je nastavnik glazbenog odgoja u osnovnoj školi u Borovu. Uz to, osnovao je i vodio Dječji pjevački zbor i Radnički zbor „Radiša“, a poslije rata zbor „Maksim Gorki“. Nakon rata djelovao je kao nastavnik glazbe, nastavnik teoretskih predmeta u muzičkim školama, a bio je i prosvjetni savjetnik. Nakon umirovljenja u Zagrebu je sa svojom ženom, pijanisticom Julijom Gorenšek, vodio je tzv. muzikoterapiju u Zavodu za rehabilitaciju pri Kliničkoj bolnici Sestre milosrdnice. Tada je, kod nas, to bila nova metoda liječenja glazbom djece s posebnim potrebama. Uz to, cijeli je život nastupao na solističkim koncertima, emisijama radio Osijeka, Zagreba i Dubrovnika.

GORŠE, Bogomir

(Trst, 9. VIII. 1918. – Zagreb, 26. IX. 2003.)

Učio je na Vojno-muzičkoj školi u Vršcu, a zatim na Muzičkoj akademiji u Beogradu. Najprije je bio vojni muzičar, a od 1941. koncertni majstor u orkestrima Radija i Opere u Beogradu. Od 1925. do 1955. godine djeluje u Rijeci, a od 1955. do 1963. godine u Skopju. Tada dolazi u Zagreb, i do odlaska u mirovinu koncertni je majstor opernog orkestra Hrvatskog narodnog kazališta. Nastupao je solistički i u mnogim komornim ansamblima.

GORŠE, Božidar

(Trst, 9. VIII. 1918. – Zagreb, 26. IX. 1994.)

Studirao je na Muzičkoj akademiji u Beogradu. Kao koncertni majstor djelovao je u opernom orkestru u Rijeci od 1950. do 1955. godine i u Zagrebačkoj filharmoniji od 1955. do 1978. godine. Od 1952. do 1953. godine predavao je violinu kao vanjski suradnik u glazbenoj školi u Rijeci. Bio je član gudačkih kvarteta u Beogradu i Rijeci, a nastupao je i solistički u zemlji i inozemstvu (Trst, Berlin, Bukurešt i dr.).

GOSTIČ, Josip

(Stara Loka kraj Škofje Loke, 5. III. 1900. – Ljubljana, 25. XII. 1963.)

Jedan od najvećih umjetnika hrvatske glazbene scene, stup Opere Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu od 1937. do 1963. godine. U Homcu kod Kamnika završio je osnovnu školu. Orguljašku školu završio je u Ljubljani. Pjevanje je diplomirao 1931. godine na konzervatoriju u Ljubljani. Studirao je u Ljubljani i Beču. Počeo je nastupati 1929. godine. Od 1932. godine nastupao je kao gost u zagrebačkom Hrvatskom narodnom kazalištu, a od 1937. godine postao je i njegov

stalni član. Istodobno je bio i prvak bečke državne Opere, a 1952. godine pjevao je na praizvedbi opere „Danajina ljubav“ R. Straussa na Salzburškim svečanim igrama. Iznimna glazbena i ljudska osobnost, rijetkih glasovnih kvaliteta, vrhunske muzikalnosti i pouzdanosti, Gostič je dao jedinstven doprinos hrvatskoj operi kao izniman tumač 14 likova, među njima kulturnih Ere i Porina te opernoj reprodukciji kao nositelj vrlo široka repertoara. Nastupajući od 1943. godine u svijetu kao prvak zagrebačke Opere, najviše je pridonio njezinom međunarodnom ugledu. Ostvario je 115 uloga u operi i opereti i više od 2000 nastupa na sceni i na koncertima, od toga samo u HNK-u 54 uloge i tisuću nastupa.

GOVEKAR, Mirko

(7. X. 1884. – 16. IV. 1964.)

U gimnaziji u Pazinu predavao je gimnastiku i glazbu. Na glazbenim priredbama svirao je glasovir, a često je i dirigirao pjevačkim zborom. Bio je član zabavnog odbora u Hrvatskoj čitaonici 1914. godine u Pazinu. Istovremeno je svirao u kvintetu (violina, violončelo, harmonika i kontrabas).

GRBEC, Ivan

(Trst, 23. VI. 1889. – Trst, 24. XI. 1966.)

Od devete godine života počeo se baviti glazbom. Violinu je učio kod bratića, dirigenta mandolinske skupine. Od 1904. do 1908. godine učio je na magistralnoj školi u Kopru. U Trst se vratio 1908. godine te se počeo baviti pedagoškim radom sve do 1926. godine, kada je zabranjeno djelovanje školama s nastavom na slovenskom jeziku. Od 1908. godine počeo se baviti prepisivanjem narodnih pjesama i etnografskog materijala. Od 1910. do 1914. godine učio je harmoniju, kontrapunkt, fugu i oblike. Za vrijeme Prvog svjetskog rata počeo se baviti skladanjem. Njegov najstariji rukopis seže u 1916. godinu. Zajedno sa Srečkom Kumarom osnovao je mješoviti pjevački zbor „Združenja društva jugoslovanskih mojstrov Julijske krajine“ koji je bio sastavljen od članova iz Gorica, Notranjske Kranjske i Istre. Do 1928. godine pisao je za različite slovenske časopise i revije iz Trsta. Godine 1926. ostao je bez posla pa se bavio privatnim instrukcijama. Nakon zatvoranja slovenskih društava mnogi su emigrirali te je i Grbec otišao 1930. godine u Zagreb. Od 1931. do 1933. godine izvodio je nastavu na glazbenoj školi Lisinski, a od 1932. do 1933. godine studirao je na zagrebačkoj akademiji gdje je diplomirao 1933. godine. U međuvremenu je pohađao Akademiju za glazbu gdje je sa Srečkom Kumarom počeo objavljivati reviju za omladinsku glazbu pod imenom *Grlica*. Nakon dvije godine revija je bila ukinuta, a Grbec odlazi iz Zagreba i djeluje u manjim školama po Hrvatskoj: Vukovaru, Borovu gdje je osnovao glazbenu školu te u Bakru gdje je ustanovio puhaći orkestar. Godine 1939. godine ponovno se vraća u Trst gdje je s krajem rata ustanovio dječji pjevački zbor. Od 1945. godine bio je ravnatelj škole u Škednju. Od 1947. godine postao je učiteljem u Ricmanu, a od 1949. godine je u Svetoj Ani bio školski upravnik do 1954. godine kada odlazi u mirovinu. Bavio se skladanjem pretežno dječjih skladbi.

GREGL, Norbert

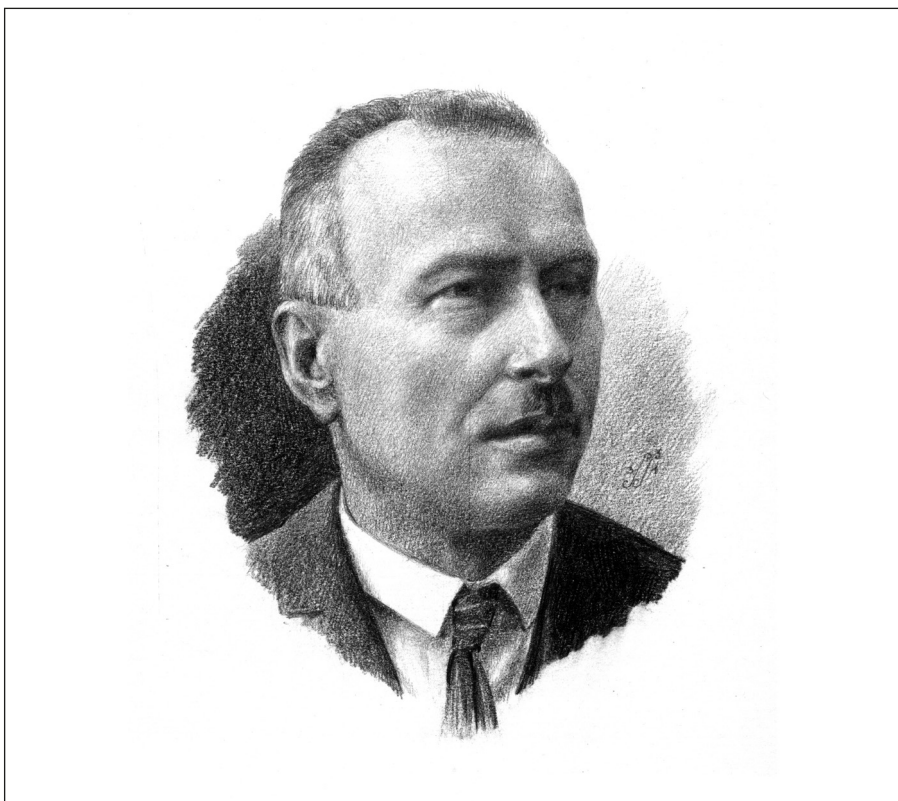
(Vransko, 26. VI. 1836. – Nazarje, 22. III. 1894.)

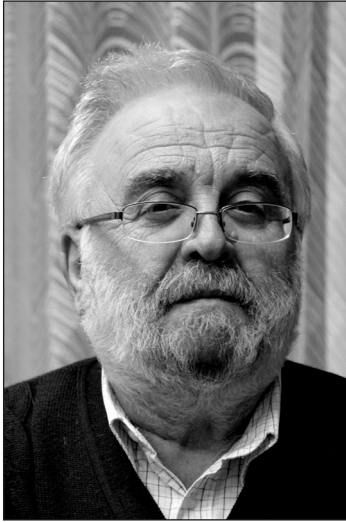
U franjevački red stupio je 1855. godine, a redovničke zavjete položio je 1871. godine. Djelovao je u mnogim samostanima. Kao krojač i orguljaš djelovao je od 1859. godine u Jastrebarskom i Pazinu, a kao sakristan, orguljaš i učitelj na trivialnoj školi u Nazarju djelovao je 1866. i 1869. godine.

GRUM, Anton

(Mali Lipoglav, 8. IV. 1877. – Dubrovnik, 8. IV. 1975.)

Nakon završene osnovne škole u Ljubljani nastavio je školovanje u orguljaškoj školi koju je vodio Anton Foerster. Nakon odsluženja vojnog roka u mornarici u Puli, zaposlio se kao činovnik na sudu na Brdu, pa u Kranju i konačno u Ljubljani. Od 1910. godine intenzivnije se počeo baviti glazbom. Tako je od 1910. godine do 1921. godine bio orguljaš i dirigent pri sv. Jakovu u Ljubljani, a od 1921. do 1922. godine učitelj pjevanja u realnoj gimnaziji u Ljubljani. Od 1925. godine je bio orguljaš i osobni činovnik u Vrhnici. Zbog zdravstvenih se razloga preselio u Dalmaciju, u Ston, a kasnije u Dubrovnik. Tu je uspostavio uske veze sa slovenskim svećenicima i skladateljem don Kostom Selakom. Bavio se skladateljskim radom. Njegov opus obuhvaća oko 300 skladbi, većinom vokalnog područja. Objavio je četiri knjižice slovenskih narodnih pjesama. U njegovom opusu nalaze se i duhovne skladbe, mise, kantate, što je dijelom objavljeno u *Cerkvenom glasbeniku*. Povremeno je izvještavao o glazbenim događajima u Dalmaciji. Umro je u 98 godini te je pokopan na dubrovačkom groblju.

HAREJ, Ivan

(Domberk, 14. VIII. 1949.)

Od 1949. godine živi u Rijeci, gdje je završio gimnaziju i studij elektrotehnike. Položio je državni ispit iz vanjske trgovine. Učenje glazbe započeo je 1958. godine u Slovenskom domu Kulturno prosvjetnom društvu „Bazovica“, gdje je i članom orkestra od 1967. godine kao instrumentalist na žičanim instrumentima, uz osnovnu poduku iz klavira i harmonike. Od 1968. do 1976. godine radi kao samostalni djelatnik – glazbenik zabavne i narodne glazbe. Kao prateći član orkestra nastupao je s Ivom Robićem, Radojkom Šverko, Markom Novoselom, a bio je član riječkih „Uragana“.

Od 1996. do 1998. godine radi u odjelu gradske uprave za kulturu grada Rijeke. Nakon umirovljena 2010. godine radi kao producent, aranžer i ton majstor u kazališnoj i koncertnoj djelatnosti. U Slovenskom domu Kulturno prosvjetnom društvu „Bazovica“ voditelj je glazbene skupine.

HÖLZL, Hilda

(Beograd, 2. I. 1927. – Ljubljana, 10. XI. 1992.)

Pjevanje je pohađala na srednjoj glazbenoj školi u Ljubljani. Debitirala je u Zagrebu 1957. godine u ulozi Leonore („Trubadur“). Iste je godine nastupila i u ljubljanskoj Operi. Za ulogu Turandot, u Puccinijevoj operi, dobila je 1986. godine „Prešernovu nagradu“. Nastupala je na mnogim koncertima te brojnim pozornicama diljem čitave bivše Jugoslavije te u inozemstvu (Kijevu, Grazu, Kazanu i Lenjingradu).

HORVAT, Franc

(Št. Peter – Otočec, 19. VII. 1877. – Zagreb, 1937.)

Nakon završene orguljaške škole u Ljubljani službovao je u župi Št. Peter – Otočec i Škocjan kod Novog Mesta. Neko je vrijeme boravio u Americi. Bio je orguljaš u Celju i kasnije u Ratečah. Nakon toga živo je u Zagrebu i radio kao krojač.

HROVAT, Rajmund

(*Dolenjska*, 11. VIII. 1916.– *Rijeka*, 13. VIII. 1999.)

U Zagreb je došao 1927. godine kao jedanaestogodišnji dječak i tu živio 35 godina. S obitelji se, 1962. godine, preselio u Izolu gdje ostaje 4 godine. Nakon toga dolazi u Rijeku. Od 1969. do 1977. godine bio je zborovođa u Slovenskom domu Kulturno prosvjetnom društvu „Bazovica“. U tom je razdoblju zbor započeo redovito nastupati na različitim godišnjim manifestacijama. Kao honorarni nastavnik harmonike radio je u Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova od 1970. godine. Od 1974. do 1978. godine bio je zaposlen kao redovni nastavnik te je predavao harmoniku i vodio orkestar harmonika. Prvi je nastavnik harmonike, a dugo godina i jedini, u riječkoj Muzičkoj školi. Njegovom zaslugom, u školskoj godini 1976./1977., odjel harmonika u riječkoj Muzičkoj školi dobio je i srednjoškolski stupanj. U Rijeci je djelovao i kao učitelj u Osnovnoj školi Slaviše Vajnere Čiče (danas Osnovna škola „Brajda“). Također je vodio harmonikaški orkestar u Pionirskom domu. S tim je orkestrom postigao velike uspjehe. Uz nastavno-pedagošku djelatnost, bavio se i skladateljskim radom.

HROVAT, Vladimir

(Zagreb, 20. I. 1947.)

Sin Rajmunda Hrovata, osnovnu i nižu glazbenu školu pohađao je u Zagrebu, Izoli i Rijeci. Gimnaziju i Muzičku školu Ivana Matetića Ronjgova pohađao je u Rijeci gdje je učio violinu i glasovir. Violinu je diplomirao na Akademiji za glazbu u Ljubljani 1971. godine. Violinist u orkestru Opere Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci bio je 1965. i 1966. godine. Od 1966. do 2008. godine bio je violinist u Simfonijskom orkestru RTV Slovenije. Koncertnu djelatnost, kao mandolinist, obavljao je od 1988. do 1997. godine, a koncertnu djelatno na usnoj harmonici od 1988. godine. Član je različitih ansambala zabavne glazbe u kojima svira klavijature, bas gitaru, tenor banju. Član je Društva slovenskih skladatelja. Uz što vodi brojne radionice kromatske usne harmonike, bavi se i skladanjem, a mnoge su njegove skladbe nagrađivane i izvođene u Sloveniji i u inozemstvu.

HUBAD, Samo

(Ljubljana, 17. VII. 1917. – Skaručna, 31. VIII. 2016.)

Rođen je u poznatoj glazbenoj obitelji. Kompoziciju i dirigiranje studirao je u Ljubljani, a savršavao se u Salzburgu i Pragu. Dirigirao je u ljubljanskoj Operi i Baletu od 1942. do 1958. godine, a od 1948. do 1952. godine bio je i ravnatelj. Između 1947. i 1966. godine bio i šef dirigent Slovenske filharmonije. Bio je šef dirigent zagrebačke Opere i filharmonije od 1955. do 1957. godine. Od 1959. do 1964. godine bio je stalni gostujući dirigent zagrebačke Opere. Zagrebačku Operu vodio je na gostovanje u Pariz, Nizozemsku i Italiju. Uz nešto komornih djela, skladao je glazbenu bajku „Crvenkapica“ te skladbe za zborove, popijevke i scensku glazbu. Dobitnik je mnogih značajnih nagrada i priznanja, dok je samo „Prešernovu nagradu“ primio tri puta. Iza njega ostala je bogata diskografska ostavština.

IGNOLIZ, Andrej Kajetan

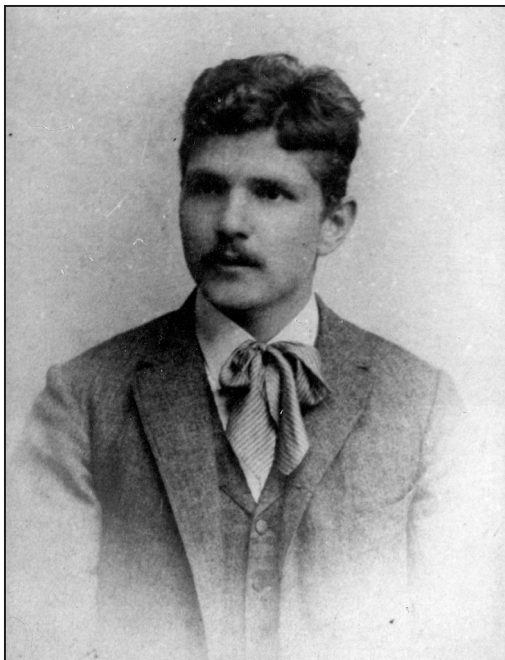
(Ljubljana, 1704. – Senj, 30. XII. 1772.)

U franjevački red ušao je 1723. godine u Nazarju. U franjevačkom je samostanu na Trsatu boravio 1725. i 1727. kao student teologije i orguljaš. Godine 1753., te od 1760. do 1764. godine vršio je službu orguljaš u Senju. Kao izvrstan orguljaš spominje se u franjevačkom samostanu u Klanjcu, gdje se nalazi kantual s 20 litanija i 11 kantika Blaženoj Djevici Marijii, a pripisuje se Ingolizu kao autoru.

IPAVEC, Josip

(Šentjur, 21. XII. 1873. – Šentjur, 8. II. 1921.)

Rođen kao sedmo dijete Gustava Ipavca i nećak Benjamina Ipavca. Prva dva razreda gimnazije završio je u Gornjoj Štajerskoj, a treći i četvrti u benediktinskom samostanu u Koruškoj gdje je istovremeno pjevao i orguljao na školskim misama te je počeo i skladati. U peti razred upisao se u celjskoj gimnaziji i maturirao 1893. godine. U Celju je također svirao orgulje na misama. Studij medicine završio je u Grazu, gdje je i pohađao studij kompozicije, a isti je studij pohađao i u Beču. Tijekom studija bio je zborovođa Akademskog pjevačkog društva „Triglav“ u Grazu. Službovao je u bečkoj vojnoj bolnici, a 1905. godine bio je premješten u Zagreb, gdje je ostao do 1907. godine, nakon čega se vraća u rodni kraj.

JANKO, Vekoslav

(Ruše, 17. V. 1899. – Ljubljana, 30. IX. 1973.)

Svoj je rad u kazalištu započeo 1919. godine angažmanom u mariborskom kazalištu i to kao dramski glumac. Nakon toga započinje s nastupima u operama u tenorskim ulogama. Djelovao je u Zagrebu, Celju i Mariboru, a od 1925. do 1960. godine bio je članom ljubljanske Opere. Nakon dolaska u Ljubljanu na konzervatoriju je studirao solo pjevanje pri Juliju Betettu. Dobitnik je „Prešernove nagrade“ za životno djelo u području operne umjetnosti 1948. godine.

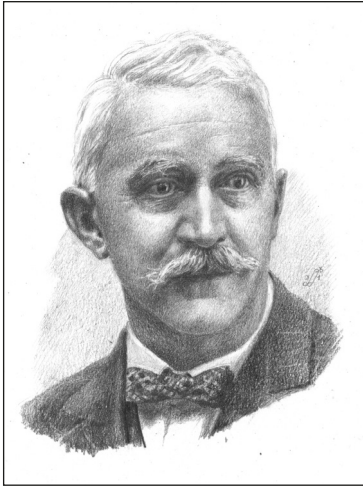

Emil Kralj, Julij Betetto, Josip Rijavec, Vekoslav Janko

JERBIĆ, Marijan

(Ljubljana, 11. II. 1939. – Zagreb, 28. VIII. 2002.)

U Zagrebu je završio klasičnu gimnaziju 1957. godine. Violončelo je učio privatno kod Rudolfa Matza i Antonija Janigra, a studij violončela završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1961. godine. Predavao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu od 1980. godine. Tijekom svojeg nastupanja pokazao je izniman talent i vrsne tehnike sviranja, ali često i neobuzdan temperament. Djelovao je uglavnom kao koncertni solist, nastupajući u zemlji i inozemstvu te snimajući za radio, televiziju i gramofonske ploče. Dobitnik je nagrade „Milka Trnina“ 1974. te „Vladimir Nazor“ 1976. godine. Praizveo je mnoge skladbe hrvatskih skladatelja za violončelo i obrađivao djela iz hrvatske glazbene baštine.

JEREB, Peter

(Cerkno, 1. VIII. 1868. – Litija, 3. X. 1951.)

Nakon završena četiri razreda osnovne škole i gubitka roditelja odlazi k stricu u Kamnik. Violinu je počeo učiti u Cerknu, a nastavio ju je učiti na orguljaškoj školi od 1884. do 1887. godine. Radio je kao pomoćni orguljaš u Litviji do 1889. godine, zatim službovao kao glazbenik vojne glazbe u Puli, od 1889. do 1892. godine. Daljnju službu obavljao je kao tajnik i orguljaš u Litiji. Sve vrijeme bio je i zborovođa Pjevačkog društva „Lipa“ u Litiji te se bavio skladanjem. Skladao je pretežito u cecilijanskom duhu. Samostalno

je 1924. godine objavio zbirku skladbi za muške i mješovite pjevačke zborove *Deset moških in mešanih zborov*, a posebno je objavljivao skladbe u *Cerkvenom glazbeniku*. Većina skladbi ipak je ostala u rukopisu.

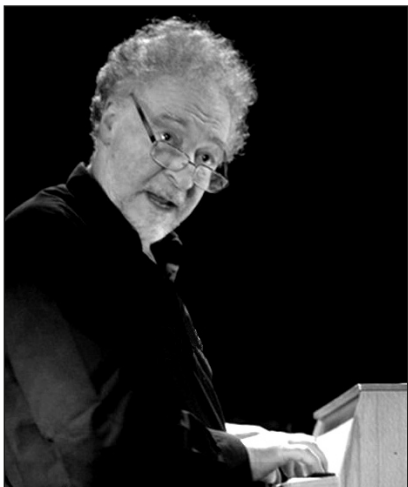
JEVDJENIJEVIĆ BRANDL, Nada

(Maribor, 18. VII. 1899. – Maribor, 11. X. 1999.)

Violinu je počela učiti u sedmoj godini života, a prvi put nastupila s jedanaest godina. Studij violine nastavila je studirati u Glazbenoj školi Njemačke filharmonije u Mariboru. Od 1917. do 1919. godine nastavila je studij violine u Beču, a kasnije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1938. do 1946. godine živjela je u Beogradu. Godine 1929. osnovala je „Brandl trio“ s kojim je imala vrlo uspješne nastupe u svim većim europskim centrima. Nakon rata, vratila se u Maribor gdje je djelovala u Operi te je pomogla pri osnivanju opernog orkestra kao gudački mentor. Tu je osnovala „Mariborski trio“. Svirala je u drugim ansamblima te samostalno nastupala na koncertima, ukupno više od dvije tisuće nastupa. Dobitnica je mnogih nagrada i priznanja.

Fanika Brandl (violina),
Hilda Folger (violončelo), Herla Reiss (klavir)

JEZOVŠEK, Janko

(Maribor, 28. II. 1945.)

Kompoziciju, dirigiranje, pjevanje i elektroničku glazbu studirao je u Zagrebu od 1963. do 1965. godine. Pjevanje i orgulje usavršavao je u Frankfurtu na Majni, a u Kölnu elektronsku glazbu. U Zagrebu je osnovao Anbsambl za suvremenu glazbu i vodio ga od 1963. do 1967. godine. Skladatelj je i glazbeni pedagog. Njegova djela su prije svega multimedijiska, a često sklada i za djecu. Sam sebe opisuje kao autodidaktika te profesionalno najradije surađuje s ne-glazbenicima.

JOHAN, Miroslav (Friz)

(Maribor, 23. V. 1922. – Zagreb, 20. IX. 1992.)

Diplomirani inženjer strojarstva i skladatelj, trubač i aranžer, violinu je učio privatno, a kasnije i u srednjoj školi Muzičke akademije u Zagrebu gdje je učio i trubu. Od 1938. trubač je plesnog orkestra „Quick Swingers“ u Zagrebu. S bratom Maksom osnovao je 1940. godine „Orkestar braće Johan“ – jazz orkestar. Također se bavio i skladateljskim radom. Od 1945. godine bio je član Plesnog i Zabavnog orkestra (tadašnjeg) Radio Zagreba. Kasnije se posvetio inženjerskoj struci.

JOHAN, Maks

(Maribor, 18. XII. 1920. – Zagreb, 5. III. 2012.)

Svoje prve korake u glazbi započeo je učenjem violine, a kasnije od 1929. godine studij je nastavio na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Uoči Drugoga svjetskog rata, a pod utjecajima američkih glazbenih filmova započinje sa sviranjem klarineta, iako se u početku odlučio za trubu. Trubačem je postao njegov mlađi brat Miroslav. Ubrzo su braća osnovala i jazz-orkestar pod imenom „Orkestar braće Joham“. Nakon Drugog svjetskog rata svirao je u malom jazz sastavu, a 1958. godine snima LP-ploču s vlastitim kvintetom tradicionalnog jazz. Do 1965. godine povremeno je, a kasnije stalo, sve do umirovljenja Maks Johan kao bariton–saksofonist stalni član Big banda Radiotelevizije Zagreb. Tamo je svirao još dvije godine nakon odlaska u mirovinu.

KALC (Calz), Josipina (Jožica, Pina)

(*Opičina kod Trsta, 19. II. 1915. – 3. III. 2003.*)

Osnovnu je školu završila u Opičini, a 7. i 8. razred u Ćiril-Methodovoj školi kod Sv. Jakoba. Violinu je započela učiti 1924. godine u školi Mirka Logara. Nakon četiri godine upisala se na konzervatorij u Trstu. Diplomirala je 1936. godine, a nakon diplome odlazi u Maribor gdje su joj prijatelji iz društva Jadran pripremili cjelovečernji koncert. Uključila se u mariborski operni orkestar, ali je već u idućoj sezoni nastupila na audiciji za ljubljanski orkestar gdje ju nije dočekala željena pozicija te se vraća u Maribor. Uključila se u mariborski operni orkestar, a podučavala je glazbu i na željezničarskoj glazbenoj školi. U vrijeme Drugog svjetskog rata djelovala je u raznim krajevima, a nakon rata vraća se u Trst, gdje je djelovala u Tršćanskoj filharmoniji koja je prestala s djelovanjem 1946. godine. Odlazi u Rijeku gdje je radila u riječkoj Operi sve do umirovljenja.

KAMNIKAR, Josip

(*Svibno kraj Rateča, 25. III. 1876. – Osijek, 10. VII. 1942.*)

Orguljašku je školu završio u Ljubljani 1893. godine, a potom je bio orguljaš i zborovođa Pjevačkog društva Kum u Rateču. Od 1902. djelovao je u Osijeku kao zborovođa Hrvatskog pjevačkog društva „Lipa“ orguljaš u donjogradskoj župnoj crkvi, nastavnik glazbe i pjevanja u svim (tadašnjim) osječkim srednjim školama, a od 1914. godine bio je privatni učitelj glazbe u Tvrđi. Sudjelovao je u osnivanju drugoga „Cecilijina društva“ u Tvrđi 1933. godine te vodio njegov zbor, a bio je i zborovođa Hrvatske pjevačke župe „Kuhač“. Pjevački zbor „Lipa“ vodio je do 1940. godine uzdignuvši ga u izvrstan koncertni sastav, s kojim je nastupao u Osijeku i drugim gradovima. Utemeljio je i od 1904. godine vodio Pjevačku školu „Lipa“, a 1919. godine Kamnikarov crkveni zbor. Nastupao je često kao tenor u vokalnom kvartetu Lipe. Na koncertima je promicao djela hrvatskih skladatelja nadahnuta folklorom. Repertoar je upotpunio vlastitim obradama pučkih napjeva za zbor iz Bosne, Slavonije i Slovenije, a za nastupe vokalnoga kvarteta harmonizirao je *Vijenac ilirskih pjesama* i *Vijenac šaljivih narodnih pjesama*. Harmonizirao je i mnoge crkvene napjeve, a s crkvenim zborovima njegovao je pjevanje u duhu cecilijanskoga pokreta. Objavio je priručnik *Crkvena pjesmarica za ženske srednje škole za jednoglasno i višeglasno pjevanje*. Istraživao je kulturnu i glazbenu prošlost Osijeka, pokrenuo sređivanje arhiva osječčkoga društva „Liedertafel“, koji je preuzela „Lipa“ te zagovarao potrebu osnivanja gradske glazbene škole. Objelodanio je vrijednu građu o crkvenoj glazbi, glazbenom školstvu i društvima u Osijeku.

KAMUŠČIČ, Karlo

(Trst, 22. X. 1914. – Maribor, 30. I. 1968.)

Nakon završene gimnazije studirao je solo pjevanje na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, u klasi Lava Vrbančića. Od 1939. do 1941. godine bio je angažiran kao operni i operetni solist u mariborskom kazalištu. Tijekom Drugog svjetskog rata bio je član osječkog kazališta, a od 1945. do 1968. godine djelovao je u Mariboru. Bio je istaknuti bariton s izrazito lijepom bojom glasa i izvanredno inteligentan igrač u opernim ulogama. Kao solist nastupao je na brojnim radijskim koncertima u Zagrebu, Sarajevu i Mariboru.

KAPLAN, Josip

(Krško, 23. X. 1910. – Lovran, 25. III. 1996.)

U rodnom gradu započeo je svirati violinu. Studirao je fagot u Zagreb, a diplomirao kompoziciju na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Djelovao je kao zborovođa u Krškom, Jajcu, Banja Luci, Novoj Gradiški, uz to bio je i profesor glazbe u srednjim školama. Od 1949. godine radio je u Puli kao predavač na Učiteljskoj školi, Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova i kao voditelj Zbora „Matko Brajša Rašan“ u Puli te Zbora „Bratstvo-Jedinstvo“ u Vodnjanu. U Rijeci je bio profesor na Učiteljskoj školi od 1959. godine te profesor na Pedagoškoj gimnaziji i u Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova. Skladao je komorna i orkestralna djela, zbarske skladbe, glazbu za djecu, u kojima je često inspiriran narodnim napjevima ili dječjim svijetom. Vokalno stvara

ralaštvo obuhvaća velik opus za zborove, *a cappella* i uz pratnju, zatim solo popijevke, pjesme za glas uz tamburaški ili komorni orkestar. Instrumentalni opus sadrži orkestralna djela, solističke instrumentalne skladbe. Kaplan je i autor brojnih radova za djecu (ciklusi dječjih pjesama), a i svoja glazbeno-scenska djela posvetio je djeci. Radovi su mu nagrađivani i na Festivalu klapa u Omišu i na Festivalu tamburaške glazbe u Osijeku. Iako Josip Kaplan nije skladao isključivo na osnovi narodnoga glazbenog izričaja, u cjelokupnom opusu inspiriranom tradicijskom, posebice istarsko-primorskom glazbom, ima istaknuto mjesto.

KAVRE CALCINA, Alka

(Rijeka, 29. II. 1988.)

Osnovnu školu završila je u talijanskoj školi u Rijeci. Po ocu je slovenskih korijena, često boravi u Podgorju, u Sloveniji. Od rane se mladosti bavi glazbom, i to najprije na glazbenom tečaju u Centru Studi di Musica Classica u Zajednici Talijana u Rijeci gdje dobiva osnove iz glasovira i solffegia. Upisuje se u Glazbenu školu Ivana Matetića Ronjgova, a 2007. godine upisuje preddiplomski studij kompozicije s teorijom na Muzičkoj akademiji u

Zagrebu. Titulu magistra teorije glazbe stječe 2012. godine. Još za vrijeme studija radi honorarno u Glazbenoj školi Pavla Markovca u Zagrebu, gdje također vodi i glazbene radionice u Udruzi za pomoć osobama s mentalnom retardacijom. Od 2012. godine radi u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Od 2013. godine asistentica je dirigentu Igoru Vljajniću pri Mješovitom zboru „Jeka Primorja“. Od 2014. godine predaje glasovir i solffegio na tečaju CSMC „Luigi Dellapiccola“, a 2018. godine imenovana je pročelnicom Riječkog odjela CSMC „Luigi Dellapiccola“. Iste godine osniva te postaje umjetnička voditeljica Coro Abbazia pri CNI Opatija.

KMETING, Marko Franjo

(Kranj, 1661. – Remetinec, 12. XII. 1702.)

U franjevački red ušao 1687. godine, a za svećenika je zaređen 1690. godine. Kao klerik bio je orguljaš u franjevačkom samostanu u Krapini, a nakon toga, 3 godine u franjevačkom samostanu u Zagrebu gdje je klericima bio učitelj pjevanja i sviranja. Kao orguljaš djelovao je u franjevačkim samostanima u Čakovcu, Ormožu i Krapini.

KNAUSZ, Edmund

(Beltinci, 27. IX 1893. – Vukovar, 29. IV. 1958.)

U franjevački red je ušao 1908. godine, a svečane je zavjete položio 1912. godine, dok je za svećenika bio zaređen 1916. godine. Uz to što je bio vjeroučitelj, čitav se redovnički život bavio i orguljanjem. Zabilježeno je da je djelovao kao orguljaš u Našicama, Iloku, Zagrebu i Vukovaru.

KNOBLEHAR, Jeronim

(*Mokronog – Krško*, 8. VIII. 1869. – *Vukovar*, 25. XII. 1949.)

Bio je franjevac – orguljaš. Nakon završenog 4. razreda gimnazije 1885. godine, stupio je u franjevački red. Za svećenika je bio zaređen 1892. godine. Službovao je u franjevačkim samostanima u Ljubljani, Brežicama, Kostanjevici, Kamniku, Brezju. Nakon Prvog svjetskog rata pridružio se franjevcima koji su djelovali među Slovencima u Americi. U domovinu se vraća 1929. godine te je stupio u Hrvatsku franjevačku provinciju sv. Ćirila i Metoda. Kao franjevac djelovao je u Zemunu, Subotici, Trsatu, Virovitici i Vukovaru. Bavio se radio – telegrafijom. Spajao je tehničke i prirodne znanosti, pisao i objavljivao u slovenskim časopisima. Njegova drama *Estera* objavljena je u slovenskom časopisu *Dom in svet*. Bio je obrazovan čovjek i govorio je nekoliko jezika. Bogoslovne nauke predavao je u Kamniku, Ljubljani i Gorici. Kraće je vrijeme boravio u Palestini.

KOBLER, Vladimir

(*Ljubljana*, 12. VI. 1926. – *Ljubljana*, 12. X. 2009.)

Osnovnu je školu pohađao u Ljubljani. Kao dječak se upisao u glazbenu školu Narodnoga željezničarskog glazbenoga društva „Sloga“. Završio je klasičnu gimnaziju u Ljubljani 1944. godine. Odslužio je dvogodišnji obavezni vojni rok, nakon čega se 1947. godine upisao na Akademiju za glazbu u Ljubljani i studirao dirigiranje i glasovir. Dirigiranje je diplomirao 1951. godine. Kao dirigent, započeo je 1951. godine djelovati u ljubljanskoj Operi. Iste godine dobiva zaposlenje u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku, a 1953. godine odlazi u Suboticu, gdje je do 1955. godine bio ravnatelj i profesor u srednjoj glazbenoj školi, umjetnički voditelj filharmonije i zborovođa gradskog pjevačkog zbora. Ujedno je i dirigirao u Srpskom narodnom kazalištu. Od 1955. godine, po želji intendanta Lava Mirskog, vratio se u Osijek, gdje je pored dirigiranja preuzeo i vodstvo Opere. U Maribor odlazi 1961. godine kao dirigent, a godinu dana kasnije i ravnatelj Opere Slovenskog narodnog kazališta. Godine 1973. postaje dirigent ljubljanske Opere, a tu dužnost vrši sve do 1988. godine, kada je umirovljen. I nakon toga dirigirao je u slovenskoj, osječkoj i riječkoj Operi. Ostvario je ukupno 2300 nastupa u više od pedeset opernih i baletnih predstava i kao dirigent

simfonijskih orkestara. Bavio se i korepeticijom. Dirigirao je u svim većim mjestima u Italiji, Austriji, Češkoj, Slovačkoj, Poljskoj, Bugarskoj i u državama bivše Jugoslavije. Dobitnik je mnogih značajnih nagrada.

KOCIJANČIĆ, Olga

(Konjsko kraj Gorice, 29. V. 1909. – Sežana, 7. I. 1985.)

U Zagrebu je na Muzičkoj akademiji diplomirala, 1937. godine, pjevanje kod Marije Kostrenčić. Debitirala je 1938. godine u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu. Od 1956. godine bila je solistica osječke Opere. Odlikovala se dramskim sopranom, muzikalnošću i scenskom uvjerljivošću.

KOGEJ – ŠTAGLJAR, Mila

(Idrija, 2. IX. 1903. – Ljubljana, 23. V. 1982.)

Djetinjstvo je proživjela u rodnoj Idriji, a kao petnaestogodišnjakinja se prvi puta u Ljubljani susreće s kazalištem i operom. Glazbu i solo pjevanje studirala je u Glazbenoj matici u Ljubljani od 1919. do 1920. godine. Od 1921. do 1925. godine nastupala je u Slovenskom narodnom kazalištu u Mariboru. Od 1925. do 1928. godine nastavlja sa studijem na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, gdje je 1928. godine i diplomirala. Kazališnu karijeru započela je u Mariboru. U Zagrebu je još za vrijeme studija sudjelovala u opernom zboru i pjevala manje solističke uloge. Od 1929. do 1958. godine bila je članica ljubljanske Opere, istodobno gostujući u Zagrebu, Trstu i Bukureštu. Priređivala je i koncerte u većim mjestima te interpretirala više od 150 standardnih opernih uloga. Dobitnica je brojnih nagrada i priznanja.

KOMEL, Mihael

(Solkan kod Gorice, IX. 1823. – Gorica, 1910.)

U mladosti je od 1843. do 1861. godine bio učitelj u Šentvidu kod Vipave. Tu je uglazbio više dječjih pjesmica koje su djeca u školi i crkvi vrlo rado pjevala. Bio je i učitelj u gradu Podbrje između Šentvida i Vipave. Oženio se, uz protivljenje ženinih roditelja, i odselio u Rijeku. U Rijeci mu se rodilo osmero djece, dok se deveto dijete rodilo u Gorici. U Gorici je u srednjoj školi podučavao na čak četiri jezika predmete povijest i zemljopis, a bio je i orguljaš u crkvi Sv. Antona i na Travniku, kamo je povremeno slao svirati svoga sina Emila od njegove devete godine starosti.

KOPORC, Srečko

(Dobrnjč kraj Trebnja, 17. XI. 1900. – Ljubljana, 19. II. 1965.)

Prvu glazbenu poduku primio je od oca, graditelja orgulja. Na bečkom je konzervatoriju studirao kod Arnolda Schöenberga. Iako je studirao na ljubljanskom konzervatoriju, studij je završio u Pragu 1929. godine. Od 1924. godine bio je nastavnik u Osijeku, Rabu i Sušaku, a od 1933. godine u Ljubljani na Željezničkoj glazbenoj školi „Sloga“. Vodio je Glazbeno društvo „Ljubljana“ i do 1948. godine proučavao je glazbu i kompoziciju. Djelovao je u Državnoj nižoj i srednjoj baletnoj školi, u glazbenoj školi Vič-Rudnik i do smrti u srednjoj učiteljskoj školi. Skladao je simfonije, simfonijske

pjesme, komorna djela, klavirske skladbe, popijevke. U skladbama je koristio 12-tonsku tehniku, iako je kao ekspresionist ostao izvan dodekafonije. Pisao je i glazbeno-teoretske rasprave: studije, članke i kritike.

KOREN, Anton

(Spodnja Hudinja kod Celja, 28. VI. 1907. – Ljubljana, 11. XI. 1987.)

Studirao je na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. Nakon studija radio je u Celju, a od 1943. godine djelovao je kao tenor u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu. Iz Zagreba odlazi u Ljubljanu, a nakon toga u Split. Od 1949. godine boravi u Rijeci, gdje je djelovao do 1953. godine. Nakon toga je otišao u Beograd. Radio je kao docent za opernu igru na Muzičkoj akademiji u Sarajevu, a od 1960. godine vodio je tečaj za opernu režiju i igru u Bayrenthu u Njemačkoj. Pisao je operete i operne librete, osobito na kazališne tekstove. Bavio se režijom. Za vrijeme djelovanja u Rijeci bio je član Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“.

KOŠIR, Vladimir

(Ljubljana, 1923. – ?)

U Ljubljani je završio učiteljsku školu. Nakon toga započeo je sa studijem pjevanja. Od 1945. do 1956. godine radio je kao učitelj u slovenskim mjestima Vitomiric, Benediktu i Savi povremeno nastupajući kao solo pjevač. Od 1949. do 1950. godine radio je kao zborovođa u Domu Anice Černejeve. Od 1950. do 1953. godine djelovao je u Srpskom narodnom kazalištu u Novom Sadu, a od 1959. do 1961. godine radio je u riječkoj Operi. Nastupao je i kao koncertni solist na različitim matinejama.

KRAMER, Franjo Burchard

(20. XII. 1755. – Ljubljana, 10. VI. 1820.)

U franjevački red ušao je 1772. godine. U Novom Mestu je znan kao znameniti orguljaš. Kao svećenik – redovnik, bio je orguljaš u Ljubljani, a nakon toga u franjevačkim samostanima u Karlovcu i Kaminku. Od 1798. nalazi se u franjevačkom samostanu u Samoboru gdje je, također, obnašao dužnost orguljaša.

KRANJEC /Kranjc/, Aleksa Didak

(Kolovrat, 13. VII. 1834. – Samobor, 15. X. 1900.)

Bio je sakristan i orguljaš. U nekrologiju je zapisano olovkom: *Obljubljen od pučanstva na Trsatu gdje je dugo bio*. Posljednje godine života proživio je u Samoboru, gdje je i umro. Bio je orguljaš, a također je zabilježeno da je radio na osnutku Glazbenog pjevačko društvo „Vijenac“.

KRESLIN, Jože

(Črenšovci, 26. II. 1912. – Bjelovar, 4. XII. 1968.)

Nakon završene osnovne škole u rodnom mjestu, 1926. godine otišao je u Italiju gdje je u Foglizzu završio gimnaziju. U salezijanski red ušao je 1930. godine te je prve zavjete položio 1931. godine, nakon čega odlazi studirati filozofiju, dok je za svećenika zaređen 1941. godine. Još je u novicijatu iskazao posebnu nadarenost za glazbu. U Bengalju je privatno učio harmoniju i kontrapunkt. Na Glazbenoj matici je studirao glasovir, violinu i harmoniju.

Na Visokoj teološkoj školi u Rijeci 1947. godine predavao je gregorijansko pjevanje i crkvenu glazbu. U Zagrebu se nalazi 1950. godine gdje je, u župi Knežija, vršio službu kapelana i zborovođe. Godine 1964. godine ponovno se vraća u Rijeku. Skladao je oko 80 skladbi.

KRIŽAJ, Josip

(Vevče kraj Ljubljane, 5. III. 1887. – Zagreb, 30. VII. 1968.)

Glazbenu i scensku naobrazbu stekao je u Ljubljani gdje je i započeo kazališnu karijeru 1907. kao glumac, a opernu 1908. godine. U zagrebačkoj Operi je prvi put s velikim uspjehom nastupio 1913. godine. Uz kratke boravke u Osijeku, Beogradu i

Ljubljani, do odlaska u mirovinu 1957. godine bio je prvak Opere Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, u kojoj je ostvario više od 130 uloga i imao oko 3000 nastupa. Umjetnik golemih glasovnih mogućnosti, iznimno snažna scenska osobnost, Križaj je ostvario niz izvrsnih kreacija u operama M. P. Musorgskoga, J. Gotovca, V. Lisinskoga, G. Verdija, R. Wagnera, A. Dvořáka, G. Rossinija i drugim, koje ulaze u najveća postignuća hrvatske opere. Nastupao je i u oratorijima i bavio se opernom režijom. Dobio je „Nagradu Vladimir Nazor“ za životno djelo 1963. godine.

KRIŽMAN, Josip

(Sv. Anton pri Kopru (Pridvor), 24. 2. 1880. – Trst, 5. 3. 1966.)

Osnovnu školu je pohađao u rodnom kraju, gimnaziju u Trstu, a sjemenište u Gorici. Zaređen je 1904. godine. Prvo je službovao u Kerkavču gdje je bio i pomoćni učitelj u osnovnoj školi. Potom službuje u Mošćenicama, Repentaboru, Rojanu, Tinjanu, gdje je službovao čak 6 godina, i u Sv. Vincencu u Trstu. Gregorijansko je pjevanje studirao u Pragu. U svim krajevima gdje je službovao vodio je i pjevačke zborove te svirao orgulje. Godine 1927. bio je imenovan za župnika na Proseku, gdje je ostao 30 godina. Uglazbio je i nekoliko pjesama. Bio je svećenik koji je u vrijeme fašizma u Julijskoj krajini doživljavao vrlo jak pritisak zbog svojeg rodoljubnog djelovanja.

KUKOVEC, Duško

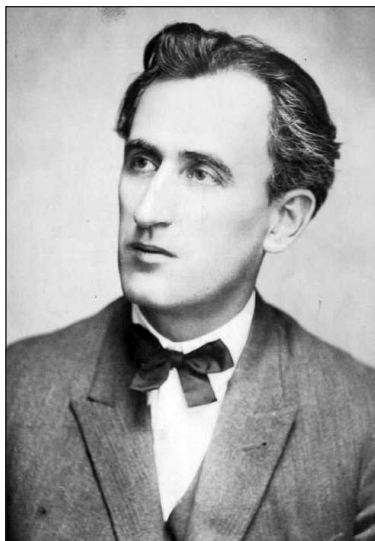
(*Maribor*, 14. VII. 1926. – *Split*, 13. V. 1992.)

Srednju glazbenu školu završio je u Sarajevu. Tu je započeo 1947. godine pjevačku karijeru kao član sarajevske Opere, a kasnije i kao solist u epizodnim ulogama. Istovremeno je svirao i violu u orkestru Sarajevske filharmonije. Pjevanje je učio kod Rudolfa Ertla. Od 1954. godine bio je član mariborske Opere, a od 1955. postao je član Opere Narodnog kazališta u Splitu. U Zagrebu je prvi puta gostovao 1957. godine i bio stalni gost daljnjih 10 godina. Sa zagrebačkom Operom gostovao je 1972. godine u Teatru Kirov u Ljenjingradu (Sankt Peterburg). Tragično je preminuo u Splitu.

KUMAR, Srečko

(*Kojsko*, 9. IV. 1888. – *Portorož*, 9. II. 1954.)

Osnovnu je školu završio je u rodnom gradu, a nekoliko razreda gimnazije u Gorici. Maturirao je 1909. godine. Nakon kratkog razdoblja poučavanja, od 1913. godine posvećuje se glazbi i završava konzervatorij „Giuseppe Tartini“ u Trstu. Od 1913. do 1914., a kasnije od 1918. do 1919. godine nastavio je glazbeni studij glasovira u Leipzigu. Od 1914. godine bio je imenovan za glazbenog učitelja na muškom učilištu u Negotinu. U vojsci je vodio pjevački zbor i priređivao koncerte. Nakon rata bio je dvije godine u Dečinu, gdje je također vodio pjevački zbor. Vrativši se u Škedenj osnovao je školu koja se kasnije spojila s tršćanskom Glazbenom maticom i tu je djelovao do 1924. godine. Osnovao je zbor Učiteljskog saveza za Primorsku s kojim je nastupio i u Bologni. Objavio je skladbe za mješovite zborove različitih slovenskih skladatelja u zbirci *Novi plameni*, dječje pjesme *Našo pesem*. Iz Trsta dolazi u Ljubljanu za zborovođu i učitelja Glazbene matice u Ljubljani, a priredio je i više uspješnih koncerata. Iz Ljubljane u Zagreb odlazi za zborovođu Kola, učitelja na Muzičkoj akademiji i urednika „Jugoslavenskog muzičara“. Podučavao je i glasovir na Državnoj glazbenoj akademiji, a imao je i svoj vlastiti glazbeni zavod.

KURET, Milan

(Šmarje, 27. I. 1890. – Podbrdo, 5. I. 1964.)

Osnovnu je školu završio u Dekanima, a maturirao u Pazinu, pri tadašnjoj Carsko-kraljevskoj velikoj gimnaziji. Nakon mature upisao je pravo u Pragu, ali se nakon godine dana vratio kući u Goricu, gdje se obitelj preselila te je upisao goričku bogosloviju. Za svećenika je zaređen 1914. godine te postaje kapelan u Dolini. Od 1916. do 1919. godine bio je župnik u Koštaboni i Pučami, kad je premješten za župnika u Korte, gdje je bio samo godinu dana. Kao župnik djelovao je u Rudama kraj Samobora do kraja 1926. godine te se zatim vraća u Tršćansko-koparsku biskupiju gdje je postavljan za župnog vikara u Vatovlju u Brkiniji. Tu je ostao dvije godine, a kao umirovljeni svećenik živio je u Gorici. Nakon Drugog svjetskog rata, do 1952. godine živio je u Skupu na Krasu, a potom u Podbrdu kraj Tolmina, gdje je i sahranjen. Bavio se skladanjem. Objavljivao je u književnom mjesecniku *Dom in svet*.

LAJOVIC, Uroš

(Ljubljana, 4. VII. 1944.)

Klasičnu gimnaziju, a potom i studij kompozicije i dirigiranje na Akademiji za glazbu, završio je u Ljubljani. Dodatno se usavršavao u Salzburgu i Beču, gdje je također diplomirao dirigiranje. Dirigentsku karijeru započeo je kao asistent dirigenta, a zatim od 1978. do 1991. godine i kao stalni dirigent Slovenske filharmonije. Od 1974. do 1976. godine bio je šef dirigent Komornog orkestra RTV Ljubljana, a istu je dužnost obavljao i od 1979. do 1981. godine ravnajući Zagrebačkim simfoničarima Radiotelevizije Zagreb. Od 2001. do 2006. godine bio je šef dirigent Beogradske filharmonije. Deset je godina obnašao dužnost umjetničkog savjetnika Simfonijskog orkestra Mariborske filharmonije, a u Klagenfurtu je dvije godine bio umjetnički ravnatelj festivala *Klassik bei Hermagoras*. U koncertnoj sezoni 2010./2011. bio je umjetnički savjetnik Zagrebačke filharmonije. Pored uspješne dirigentske karijere, održavao je majstorske tečajeve za mlade dirigente te predavao na Odsjeku za muzikologiju Filozofskog fakulteta u Ljubljani i glazbenim akademijama u Beču i Zagrebu. Od 2009. do 2014. godine predavao je dirigiranje na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji. Za svoj je rad primio mnogobrojne nagrade i priznanja.

LESJAK, Karlo Robert

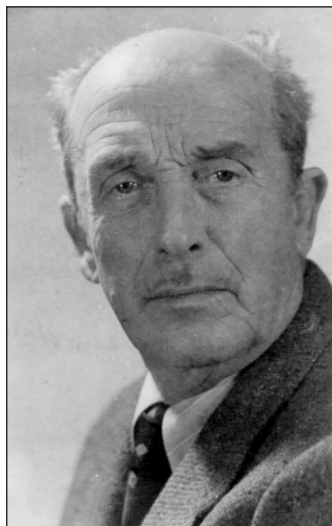
(*Ljubljana*, 30. X. 1737. – *Turmanhart in Arce*, 30. VIII. 1816.)

U franjevačkom redu, kamo je stupio 1757. godine, vršio je službe orguljaša i dvorskog kapelan. Kao student i orguljaš bio je u franjevačkom samostanu u Klanjcu od 1759. do 1762. godine, zatim je od 1764. godine boravio u franjevačkom samostanu u Ljubljani, a od 1768. godine službuje u franjevačkom samostanu u Kamniku. Tu je bio vikar samostana, učitelj braće i orguljaš. U Ljubljani je bio i učitelj zbora do 1791. godine. Godine 1794. napustio je samostan i otišao k barunu Josipu Antunu Blagaju u Polhov Gradec, gdje je bio učitelj poznatog slovenskog skladatelja Gregora Rihara. U Ljubljani se vratio 1805. godine, a od 1813. godine nalazi se u Leskovcu. Bavio se skladateljskim radom, a njegove se skladbe nalaze u franjevačkom samostanu u Klanjcu. Bio je i prepisivač kantuala.

LEVAR, Ivan

(*Rakek*, 8. IX. 1888. – *Ljubljana*, 28. XI. 1950.)

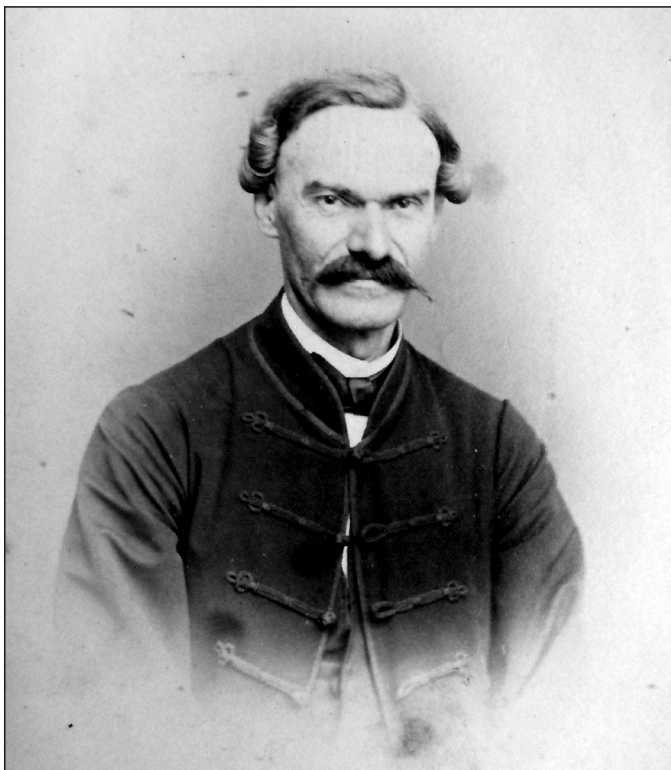
Školovao se u Ljubljani, a potom je pjevanje od 1909. godine studirao u Beču gdje je diplomirao 1912. godine. Kazališnu karijeru započeo je 1912. godine kao operni pjevač u Moravskoj Ostravi, a solist Opere u Aachenu je bio od 1913. do 1914. godine. U zagrebačkoj Operi nastupao je od 1914. do 1918. godine, od 1918. do 1924. godine bio je članom ljubljanske Opere, kada prelazi u ljubljansku Dramu. Od 1945. bio je profesor na Akademiji za glumačku umjetnost u Ljubljani. Posebno se istaknuo u ulogama romantičnog i verističkog opernoga kazališta, a kao dramski glumac ostvario je zapažene uloge u suradnji s Brankom Gavellom.

LICHTENEGGER, Vatroslav

(Podčetrtek, 28. VII. 1810. – Zagreb, 15. IV. 1885.)

U Zagreb je došao oko 1827. godine i pedesetak godina bio koralist u katedrali te privatni učitelj glazbe. U školi Hrvatskoga glazbenog zavoda poučavao je, vjerojatno, od njezina osnutka 1829. godine, a bio je zaposlen kao učitelj pjevanja i povremeno glasovira od 1877. do 1884. godine. Ujedno je bio nastavnik pjevanja, glazbe i orgulja u učiteljskoj školi od 1864. do 1878. godine. Nastupao je povremeno kao dirigent zbora Hrvatskoga glazbenog zavoda, pijanist u komornim sastavima te violinist u kazališnom orkestru. Bavio se i skladanjem.

LIČAR, Cyril

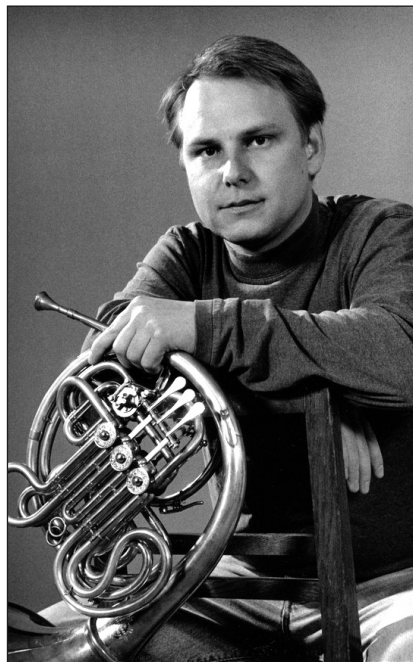
(Trbovlje, 4. VI. 1894. – Beograd, 5. II. 1957.)

Glazbu je učio na školi Glazbene matice u Ljubljani, a potom je studij nastavio na konzervatoriju u Pragu, gdje je završio studij glasovira. Od 1921. do 1925. godine radio je na srednjoj glazbenoj školi u Zagrebu, a nakon toga je u Beogradu bio profesor glasovira na Muzičkoj školi „Mokranjac“ te na novoosnovanoj glazbenoj akademiji. Bio je komorni glazbenik i glazbeni pratilac.

LIPOVŠEK, Boštjan

(Celje, 18. VI. 1974.)

Prvu poduku dobio je od oca i brata nakon čega je nastavio školovanje na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Usavršavao se u Salzburgu. Još za vrijeme studija u Ljubljani dobio je „Prešernovu nagradu“ za izvedbu Straussovog *1. koncerta za rog i orkestar* sa Simfonijskim orkestrom RTV Slovenije. U tom je orkestru zauzeo mjesto prvog solo hornista. Kao solist nastupao je s mnogim filharmonijskim orkestrima u zemlji i inozemstvu. Od 1999. godine radio je kao asistent, a od 2004. godine kao docent na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Od 2005. godine radi kao docent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Izdao je nekoliko nosača zvuka. Svirao je pod vodstvom svjetskih dirigenta.

LIVADIĆ, Wiesner Ferdo

(Celje, 30. V. 1799. – Samobor, 8. I. 1879.)

S obitelji se još kao dijete preselio na obiteljsko imanje u Samobor, gdje je završio osnovnu školu, a u Zagrebu je pohađao klasičnu gimnaziju koju je završio 1814. godine. Prvo glazbeno obrazovanje stekao je u samoborskoj školi. U Zagrebu je nastavio glazbeno obrazovanje učeći pjevanje i violinu. Godine 1815. otac ga šalje u Graz na studij prava. U isto je vrijeme Livadić studirao i glazbu. Uskoro je Livadić postao poznat u Grazu kao violinist, pijanist i skladatelj, pa ga je Štajersko glazbeno društvo proglasilo počasnim članom. Nakon što je diplomirao pravo 1822. godine, želio je otići u Beč i steći doktorat te nastaviti svoje glazbeno obrazovanje. S navršene 24 godine, otac mu je, u skladu s tetkinom oporukom, predao imanje. Livadić se morao vratiti u Samobor i skrbiti za imanje. Punih 56 godina proveo je Livadić u svome dvorcu i bio je domaćinom svim istaknutim osobama i vođama ilirskoga pokreta. Njegov gost, 1846. godine, bio je i slavni Franz Liszt. Livadić je proučavao i skupljao narodno glazbeno blago i koristio ga u svojim skladbama. On je 1833. godine skladao glazbu za prvu i najslavniju hrvatsku budnicu Još Hrvatska ni propala, na tekst svoga prijatelja i vođe ilirskoga pokreta Ljudevita Gaja. Ta je pjesma ubrzo postala svojevrsnom himnom ilirskoga pokreta. Ostavio je opus od preko 250 skladbi, skladajući uglavnom

komorna, klavirska i vokalna djela. Svojim je djelom otvorio put hrvatskoj nacionalnoj glazbi Vatroslava Lisinskog i Ivana Zajca. Također, Livadić je aktivno sudjelovao i u društvenom i političkom životu Samobora. U jednom je mandatu bio zamjenik, a u dva je mandata bio samoborski gradonačelnik. Od 1847. do 1850. godine bio je i ravnatelj samoborske škole. Njegovo ime danas nose njegov dvorac, samoborsko tamburaško društvo i samoborska glazbena škola.

LOTRIČ, Janez

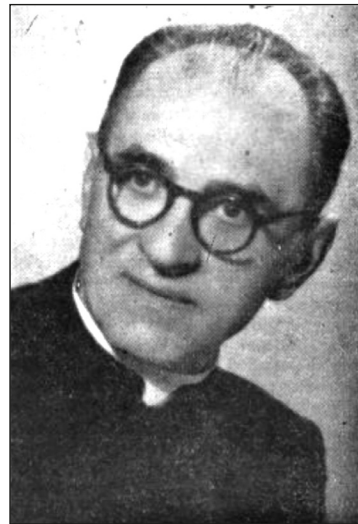
(Železniki, 26. VII. 1953.)

Solo pjevanje je studirao na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Pjevačku je karijeru započeo u Filharmonijskom zboru u Ljubljani, a nastavio u oktetu Gallus. Usavršavao se u Beču. Između 1980. i 1987. godine bio je solist mari-borske Opere. Godine 1986. godine počeo je nastupati u Hrvatskoj, gdje je ostvario niz premijera u svim hrvatskim kazalištima, mnoge u djelima hrvatskih autora te praišvedbi koncertnih djela hrvatskih skladatelja. Od 1988. do 1997. godine bio je slobodan umjetnik, a nakon toga postaje član ljubljanske Opere. Stalni je gost Državne opere u Beču. Nastupao je s velikim dirigentima u operama u Salzburgu, Berlinu Parizu, Hamburgu te u Danskoj. U svojoj karijeri otpjevao je preko 40 uloga. Dobitnik je mnogih nagrada.

LOVŠIN, Vinko

(Jurjevica kod Ribnice, 6. I. 1895. – Buenos Aires, 17. III. 1953.)

Osnovnu školu pohađao je u Ribnici, gimnaziju u Št. Vidu, bogosloviju u Ljubljani. Nakon mlade mise pristupio je salezijancima. Istupio je iz redovništva 1924. godine i postao kapelan u Metliki, a 1930. u Šmartnem kod Litije. Glazbu je učio kod Stranka Premrla, a pohađao je i tečaj korala kod benediktinaca u Sekavi. Kod salezijanaca je poučavao pjevanje u Rakoviku kod Ljubljane, u Kleczi dolini kod Krakova, u Veržeju i u nadbiskupijskom konviktu u Zagrebu. Izdao je *Venčaricu* za dječji zbor i priredio više skladbi za dječje zborove. U Zagrebu je izdao zbirku *Marijanske i euharistijske pjesme*.

LUBEJ, Marica

(*Borovnica, 20. III. 1902. – Maribor, 9. II. 1983.*)

Prve je glazbene korake učinila kao članica zbora Glazbene matice u Mariboru. Članica Opere u Mariboru postala je 1920. godine. Nakon sedam godina odlazi u Beograd, a nakon toga u Zagreb gdje je djelovala kroz sedam sezona. Od 1938. godine djelovala je u Mariboru. Za vrijeme Drugog svjetskog rata bila je angažirana u Osijeku, nakon čega se vratila u Maribor. Najveće uspjehe postigla je u opereti „Mala Floramy“.

LUŽEVIČ, Franjo

(*Slance, 29. VIII. 1903. – Ptuj, 30. IX. 1981.*)

Poslije završene osnovne škole završio je dva razreda gimnazije, orguljašku školu i glazbenu školu u Celju. Nakon nekoliko godina službe kao orguljaš i zborovođa, nastavio je studij glazbe na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Po završetka studija preuzeo je vođenje srpskog (pravoslavnog) crkvenog zbora u Vršcu, gdje je istodobno honorarno predavao pjevanje na Državnom učiteljskom učilištu u Vršcu te bio privatni učitelj glasovira. Potom je preuzeo mjesto dirigenta u Hrvatskom pjevačkom i glazbenom društvu „Dunav“ u Vukovaru. Također je bio i učitelj glasovira u privatnoj glazbenoj školi u Vukovaru, a kasnije orguljaš u gradskoj župnoj crkvi. Po izbijanju Drugoga svjetskog rata pozvan je u vojnu službu, ali je uskoro bio vraćen na mjesto učitelja glazbene škole u državnoj realnoj gimnaziji u Vukovaru. Godine 1943. ponovo je pozvan na služenje vojnog roka, ali je zbog zdravstvenih tegoba dodijeljen u pomoćnu vojnu službu kao službenik u Vukovaru, gdje ostaje do kraja rata. Završetkom rata, 1945. godine otpušten je iz gimnazije u Vukovaru i počinje predavati glazbu u gimnaziji u Ptuj, a dvije godine kasnije imenovan je profesionalnim učiteljem. Nakon nekoliko godina premješten je u glazbenu školu, gdje je predavao klavir te je ondje ostao do umirovljenja. Već u prvim godinama služenja u Ptuj pokazao je velike pedagoške sposobnosti, glazbeni talent i posebnu ljubav prema radu s mladima. Pod njegovim umjetničkim vodstvom mješoviti zbor gimnazije Ptuj osvojio je prvu nagradu među svim srednjoškolskim zborovima u Republici Sloveniji. Također je u Ptuj sudjelovao u radu zborova za odrasle Glazbene matice, zboru „Jože Lacko“ te u Svobodi kao pjevač, pratitelj i dirigent. Pisao je pjesme za mlađe i odrasle pjevače, klavirske skladbe, mise, orguljaške preludije i druga umjetnička djela. Bio je skladatelj s velikim prosvjetnim i sakralnim opusom te opus obuhvaća skoro 200 pjesama, skladbi i drugog notnog gradiva.

MAURI, Štefan

(Avče, 29. IX. 1931. – Šempeter pri Gorici, 30. XII. 2014.)

Osnovnu školu pohađao u rodnom mjestu. Maturirao je na bravarskoj školi u Ljubljani 1952. godine. Paralelno je studirao na nižoj glazbenoj školi u Ljubljani – odjelu glazbene teorije. Između 1962. i 1966. godine studirao je kompoziciju na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Od 1969. godine učio je tehničke predmete i umjetnički odgoj u Elektro gospodarskom studijskom centru i TŠŠ u Novoj Gorici. Kao pjevač sudjelovao je u nekoliko zborova: Zbor „Svobode“ u Anhovenu, zboru TŠŠ u Ljubljani, pjevačkom zboru Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“ u Rijeci, zboru PAZ „Vinko Vodopivec“ u Ljubljani, a pjevao je i u Slovenskim madrigalistima. Osnovao je Komorni zbor u Novoj Gorici s kojim je više puta nastupao i osvojio nagrade. Bavio se i skladateljskim radom te je napisao *Malu kantatu za orkestar i muški zbor* kao i više zbornih skladbi za muške, ženske i mješovite zborove.

MEDVED, Vinko

(Dole pri Litiji, 4. VII. 1906. – Senj, 5. XII. 2011.)

Nakon završene škole u Ljubljani 1926. godine odlazi u Senj. Tamo je djelovao kao kapelnik pri stolnoj crkvi (katedrali) u Senju, ali je i u razdoblju od 1939. do 1946. te od 1948. do 1965. godine djelovao kao profesor u gimnaziji u Senju. U Senju je bio i zborovođa crkvenog zbora „Sv. Cecilija“. Od 1957. do 1962. godine bio je kapelnik gradske glazbe, a ujedno je obnašao i dužnost upravitelja glazbene škole.

MERLAK, Danilo

(Škendenj kod Trsta, 5. IX. 1921. – Ljubljana, 18. I. 1979.)

Solo pjevanje učio je u Trstu i Bologni. Od 1943. do 1945. godine bio je interniran u zatvor u Njemačkoj. Debitirao je u tršćanskom kazalištu Teatar Verdi, potom je pjevao u splitskoj i mariborskoj Operi, dok nije 1952. godine došao u Ljubljanu i postao prvak ljubljanske Opere. Na pjevačkom takmičenju u Lausanni dobio je prvu nagradu, nakon čega dobiva ponudu za sudjelovanje na 50. obljetnici Verdijeve smrti. Godine 1973. je dobio nagradu Prešernovog fonda.

MIHEC, Tone

(*Kubed*, 30. III. 1899. – *Kubed*, 25. XII. 1973.)

U rodnom je mjestu pohađao osnovnu školu. U tadašnju je austrijsku vojsku dio mobiliziran 1917. godine. Kući se vratio 1918. godine nakon kapitulacije Austro-Ugarske Monarhije. Ilegalno je otišao u Maribor. Tu je upisao posljednje dvije godine učiteljske škole, a diplomirao 1921. godine na učiteljskom fakultetu u Tolminu. Vratio se u Istru i postao učiteljem u rodnom mjestu. U to je vrijeme dirigirao lokalnim zborom. Gdje god se pružila prilika osnovao je zbor, postavljao i organizirao predstave i druge kulturne događaje. Iz Kubeda je 1922. godine bio premješten u Movraž, gdje je predavao do 1924. godine, odnosno dok nije dobio otkaz da bi potom pobjegao u Jugoslaviju kao politički emigrant. Dvije sljedeće godine bio je odgojitelj u studentskom domu za istarske izbjeglice na otoku Krku. U Kastvu je 1928. godine položio kvalifikacijski ispit. Od 1926. do 1928. godine predavao je u Barbatu na Rabu, a od 1928. do 1930. godine u Puntu na otoku Krku. Ovdje je osnovao mješoviti pjevački zbor koji je i vodio. Nakon brojnih zahtjeva, 1931. godine odlazi u Sloveniju, a 1935. godine počinje raditi kao učitelj u Pobrežju kraj Maribora. Kao bivši pričuvni časnik poslan je u Karlovac gdje je radio kao ekonom. Tu je radio do 1943. godine kada se uključuje u oslobodilačku vojsku, a od 1944. godine bio je pomoćnik šefa divizije u Kordunu. Nakon oslobođenja postao je školski nadzornik u Kopru do 1946. godine. U Rijeku dolazi 1950. godine gdje je predavao u Osnovnoj školi „Franjo Paravić-Bobi“, a nakon toga u Osnovnoj školi „Brusić“. Odmah po dolasku u Rijeku uključio se u aktivnosti Slovenskog kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“, gdje je vodio zbor mladih, a 1951. godine osnovao je tamburaški odjel. U listopadu 1958. godine osnovao je tamburaški orkestar. Preminuo je u Rijeci. Dobio je brojna odlikovanja i priznanja.

MILIČEVIĆ, Marija Marinka

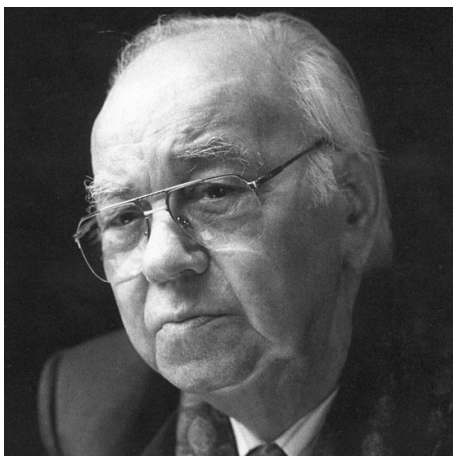
(*Ljubljana*, 1943.)

Potječe iz poznate slovenske obitelji Cankar. U Polhovem Gradecu, nedaleko Ljubljane, završila je prvi razred osnovne škole. S majkom odlazi u Medvode gdje ostaje dvije godine. Nakon toga odlazi u Karlovac gdje je završila osnovnu i ekonomsku školu. Istovremeno je bila polaznica sekcije *Mladih harmonikaša* u društvu karlovačkih Slovenaca Slovenski dom „Triglav“. Ljubav prema harmonici rezultirala je polaganjem državnog ispita za nastavnika harmonike. Vodila je harmonikaški orkestar u klasi prof. Tihomira Vidovića. Nastavila je djelovanjem u Slovenskom domu kao nastavnica harmonike. Nekoliko je godina radila i u Udruženju glazbenika Hrvatske. Za svoj je rad primila nekoliko priznanja.

MIZERIT, Klaro Marija

(Tržič, 12. VIII. 1914. – Halifax (Kanada), 3. I. 2007.)

Studij kompozicije završio je 1950., a dirigiranja 1951. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Poslijediplomski studij završio je u Beču. Glazbenu karijeru započeo je kao violinist u orkestru Slovenske filharmonije i kao prva violina slovenskog gudačkog kvarteta. Radio je kao profesor na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Dirigentsku karijeru započeo je u Dubrovniku, gdje je dirigirao Gradskim orkestrom od 1951. do 1958. godine. Od 1958. do 1968. godine djelovao je u Koblenzu. Od 1968. godine živio je i djelovao u Kanadi, većinom kao dirigent. Bavio se skladanjem te mu se u opusu nalaze skladbe za gudački kvartet, kantate i simfonije. Dobitnik je različitih nagrada i priznanja.

NANUT, Anton

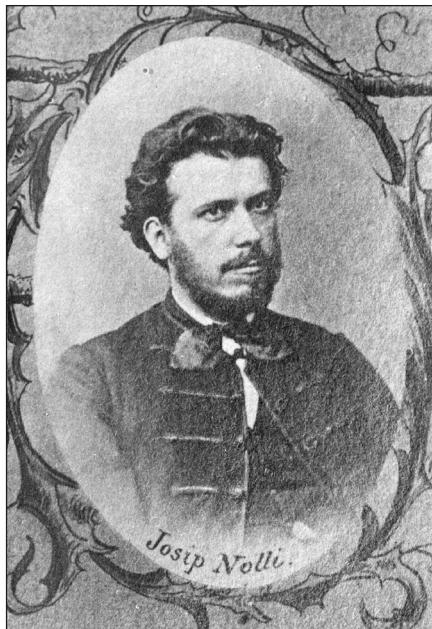
(Kanal ob Soči, 13. IX. 1932. – Šempeter kod Gorice, 13. I. 2017.)

Osnovnu je školu pohađao u Kanalu do 1943. godine, a nižu gimnaziju u Šempetru kod Gorice. Srednju glazbenu školu završio je u Ljubljani 1953. godine. Studij dirigiranja završio je u Ljubljani na Akademiji za glazbu. Još je 1953. godine osnovao Akademski pjevački zbor „Vinko Vodopivec“ i vodio ga do 1958. godine. Istovremeno je vodio pjevački zbor i orkestar u Domu „Ivan Cankar“. Od 1955. do 1958. godine bio je korepetitor i asistent dirigentima u Slovenskoj filharmoniji, a od 1958. do 1975. godine bio je umjetnički vođa i dirigent Gradskog simfonijskog orkestra u Dubrovniku. S njim je imao preko tisuću javnih nastupa. Od 1959. do 1973. godine bio je ravnatelj glazbene škole u Dubrovniku. Tu je istovremeno poučavao violončelo, dirigiranje, a vodio je zbor i orkestar. Od 1968. godine bio je izabran za honorarnog docenta na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Godine 1972. postao je docent za dirigiranje na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Utemeljio je Slovenski komorni orkestar 1974. godine. Dirigirao je slovenskim simfonijskim orkestrima i nastupao u inozemstvu. Interpretirao je i snimio mnogobrojna djela slovenskih, hrvatskih i drugih južnoslavenskih skladatelja te niz djela standardnoga europskog repertoara. Nastupao je na mnogim festivalima u Dubrovniku, Splitu, Ljubljani, Mariboru, Varaždinu, Sarajevu i u drugim državama. Za svoje je umjetničke uspjehe primio mnoge nagrade.

NOLLI, Josip

(Ljubljana, 16. XI. 1841. – Ljubljana, 11. I. 1902.)

Studirao je pravo u Beču, a pjevanje učio u Milanu. Sudjelovao je u predstavama u organizaciji Dramskog društva u Ljubljani, nastupajući kao glumac i pjevač. Godine 1877. postao je prvim baritonom zagrebačke Opere. Nakon usavršavanja u Milanu samostalno je ili kao član talijanskih opernih kuća putovao po svim većim talijanskim gradovima, a onda i u ostale gradove u Europi. Od 1890. godine djelovao je u Ljubljani na uspostavljanju stalnoga slovenskoga kazališta i kao redatelj Opere. Tu je postao i urednikom časopisa *Slovenski narod*. Redovito je nastupao na koncertima, a kada je

izgrađeno novo kazalište postao je jedna od ključnih osoba za djelovanje slovenske Opere. Djelovao je kao redatelj i pjevački pedagog. Bio je cijenjen i kao rodoljub i umjetnik. Objavio je djelo o kazalištu *Priročna knjiga za gledališke dilentante*.

NOVAK, Franjo Rufin

(*Sv. Jernej, 4. VII. 1832. – Klanjec, 3. IV. 1914.*)

U franjevački je red ušao 1850. godine. Dugo je vremena bio tercijar (svjetovnjak u redovništvu), a na kraju brat laik. Bavio se orguljaštvom. Najviše je vremena proveo u franjevačkom samostanu u Klanjcu.

NOVAK, Jernej

(*Knežak, 14. VIII. 1886. – Ljubljana, 15. VI. 1934.*)

Nakon završene orguljaške škole, dvije je godine pohađao školu Glazbene matice, a kasnije se usavršavao u New Yorku. Cijelo je vrijeme bio kapelnik „Nacional Band & Orchester“ u Aurori. U Drnišu (Dalmacija) bio je orguljaš i zborovoda sedam godina. Nakon toga je radio u Združenoj zvezi u Ljubljani kao revizor, svirao je orgulje i dirigirao zborovima. Kao izvrstan pjevač pjevao je u zboru Glazbene matice. Skladao je skladbe namijenjene pjevanju uz pratnju glasovira, kao i nekoliko salonskih orkestralnih skladbi.

NOVAK, Zdenka

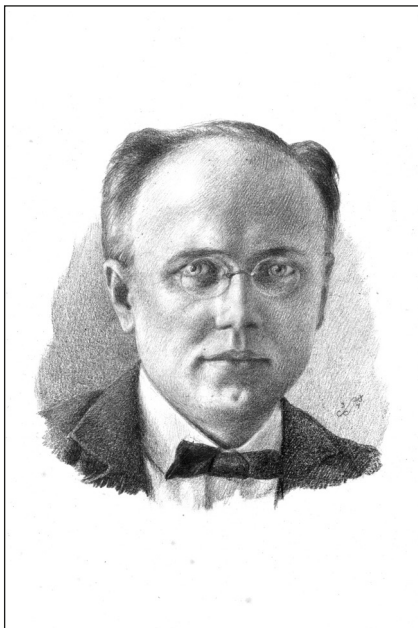
(*Murska Sobota, 5. III. 1934.*)

Diplomirala je glasovir na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji 1959. godine, a 1964. završila je poslijediplomski studij na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Usavršavala se u Salzburgu, Kölnu i Varšavi. Od 1959. do 1965. godini bila je profesor glasovira na srednjoj glazbenoj školi u Mariboru, a do 1965. do 1990. godine i na Akademiji za glazbu u Ljubljani, od 1974. godine kao redovna profesorica. Nastupala je na više koncerata u domovini i u inozemstvu.

OBLAK, Zala

(Celje, 6. VIII. 1994.)

Glazbenu školu pohađala je u Ipavcu. Violinu je učila kod prof. Elizabeti Rauter. U celjskom gudačkom kvartetu, pod vodstvom Nenada Firšta, počela je svirati 2008. godine. Školovanje je nastavila na I. gimnaziji u Celju, umjetnički smjer. Sudjelovala je na mnogim seminarima za violinu, kao i na takmičenjima u Italiji. Nakon završene srednje škole, 2013. godine nastavila je studij violina na glazbenoj akademiji u Splitu. Istovremeno je svira u orkestru splitske Opere, u ansamblima za nagrade Porin, Splitskom ljetu i Splitskom festivalu. Nakon završenog studija, 2018. godine zaposlila se u glazbenoj školi u Makarskoj. Istovremeno je članica opernog orkestra. Od sezone 2021./2022. godine zaposlena je u Hrvatskom narodnom kazalištu u Splitu i istovremeno predaje violinu u glazbenoj školi u Makarskoj.

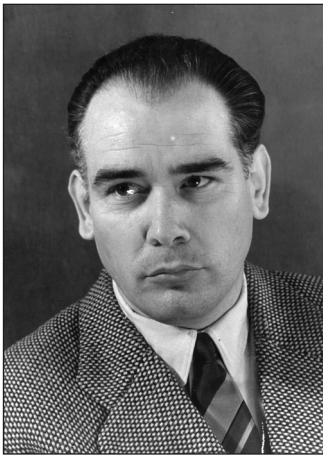

OCVIRK, Ivan

(Sv. Petar, Savinjska dolina kod Celja, 14. VIII. 1883. – Sisak, 1951.)

Osnovnu i građansku školu završio je u Šoštanju. Orguljašku školu završio je 1900. godine i dobio je mjesto orguljaša u dekanatskoj crkvi u Gornjem Gradu u Ljubljani gdje je bio i zborovođa tamošnjeg pjevačkog društva. Godine 1903. preuzima orguljašku službu u Šentjurju, odakle odlazi 1906. godine u Sinj za kapelnika svetišta Gospe Sinjske i za učitelja pjevanja u tamošnjem franjevačkom sjemeništu. Godine 1909. studirao je na crkvenoj glazbenoj školi u Regensburgu, a godinu dana kasnije na konzervatoriju u Beču gdje je završio nauke 1911. godine. U Sisku je postao

gradski kapelnik. Uz to, vršio je službu zborovođe kod pjevačkih društava Danica i Sloga, a ujedno je bio orguljaš i kapelnik u tamošnjoj župnoj crkvi. U Sinj ponovno odlazi 1913. godine i djeluje kao kapelnik tamošnje gradske glazbe. Nakon toga je neko vrijeme bio kapelnik novoosnovane vojne glazbe u Sisku, a nakon razrješenja vojne službe ponovno odlazi u Sinj. Skladao je oko 120 skladbi za muške, ženske i mješovite zborove, oko 80 crkvenih pjesama, mnogo skladbi za orgulje i harmonij te instrumentalnu glazbu. Pisao je u mnogim glazbenim časopisima: *Cerkvenom glasbeniku, Novim akordima, Pevcu, Zborima, Sv. Ceciliji.*

OROŽIM, Konrad

(Braslovče, 6. II 1923. – Maribor, 6. VI. 2000.)

Studij pjevanja završio 1953. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani, a 1965. godine je magistrirao. Već je kao student 1951. godine bio angažiran u riječkoj Operi gdje je ostao do 1961. godine. Od 1962. do 1966. godine bio je stalni solist mariborske Opere. Gostovao je na brojnim jugoslavenskim opernim pozornicama te u Italiji, Rumunjskoj i drugim zemljama. Kao dramski tenor istaknuo se u više uloga standardnog opernog repertoara. Odigrao je glavne uloge u Verdijevim, Puccinijevim, Bizetovim i

drugim operama. Bio je aktivan član Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“.

ORTAR, Luka

(Ljubljana, 31. VI. 1985.)

Glazbeni put započeo je kao trubač u osnovnoj glazbenoj školi u Ljubljani. Paralelno sa studijem građevinarstva u Ljubljani, pohađao je i satove pjevanje u srednjoj Glazbenoj i baletnoj školi u Ljubljani. Bio je članom raznih komornih zborova i dodatno se usavršavao na seminarima solo pjevanja. Od 2011. godine započeo je studij pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Tu je i magistrirao 2017. godine. Kao solist bas-bariton 2012. godine bio je na europskoj turneji sa svjetski poznatom sopranisticom A. Netrebko, orkestrom

Slovenske filharmonije i Slovenskim komornim zborom. U ljubljanskim Stožicama pjevao je kao jedan od šestorice solista sa simfonijskim orkestrom i bečkim dječacima 2012. godine. Koncentrirao je i sa Zagrebačkim solistima i Slovenskom filharmonijom. Nagradu za najboljeg izvođača na seminaru Oper Oder-Spree u Berlinu dobio je 2014. godine. Godine 2015. je dobio prvi nagradu za najboljeg izvođača na međunarodnom takmičenju „Lav Mirski“ u Osijeku te drugu nagradu na međunarodnom takmičenju „Juventus Canti“ u Slovačkoj. Trenutno je solist je u riječkoj Operi. Kao gost sudjeluje sa Slovenskim narodnim kazalištem u Ljubljani i Slovenskim narodnim kazalištem Maribor.

OŠTIR, Anton Filip

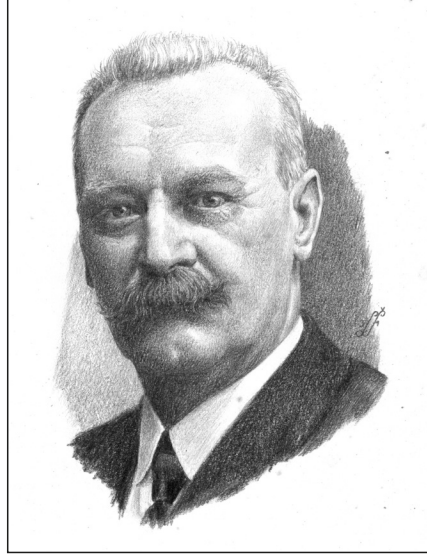
(Velenje, 12. I. 1871. – Trsat, 31. III. 1934.)

U Celju je završio orguljašku školu, potom i školu za orguljaše Karla Bervara. Djelovao je kao franjevac najprije u Hrvatsko-kranjskoj provinciji sv. Križa, a potom u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda. Boravio je u franjevačkim samostanima u Požegi, Varaždinu, Samoboru, Klanjcu, Karlovcu, Slavanskom Brodu i Trsatu te djelovao kao orguljaš i zborovođa. U Klanjcu je osnovao Cecilijansko društvo i crkveni pjevački zbor. U Karlovcu i Slavanskom Brodu održao je više orguljaških koncerata, a na Trsatu organizirao orguljaške i zborske priredbe. Bavio se skladanjem, a njegove se skladbe nalaze u arhivima franjevačkih samostana na Trsatu i Zagrebu. Također se bavio i umjetničkom fotografijom, filmom i slikanjem.

PAHOR, Leopold Lavoslav

(Nabrežina, 7. VIII. 1863. – Ljubljana, 7. IV. 1928.)

Osnovnu je školu pohađao u Renčah kod Gorice, a gimnaziju završio 1884. godine. Nakon toga postao je službenik na željeznici te radi u Zagorju, Špilju, Dravogradu, Zidanom Mostu, Postojni, Rakeku, Logatecu, Borovnici. Glazbu je učio u Gorici i kod gradskog orguljaša u Celju. Još je kao gimnazijalac svirao orgulje u raznim crkvama, a više je godina bio i zborovođa. U vojnoj službi u Puli bio je zborovođa i imao svoj slovenski vojnički kvartet s kojim je priređivao koncerte. U Zidanom

Mostu i Špilju imao je mali orkestar, a u Rakeku pjevački zbor. U Ljubljani je bio zborovođa i kapelnik glazbe Sokol. Bavio se i skladateljskim radom. Neke su skladbe otisnute u *Cerkvenom glasbeniku*, dok su u rukopisu ostale mnoge crkvene skladbe, kao i skladbe za glasovir i orkestar te skladbe za mješovite zborove.

PASSEK, Dragutin

(Vrpolje kod Vipave, 18. XII. 1917.– Karlovac, 23. VIII. 2004.)

Osnovnu je školu završio u Sloveniji, a prve poduke u glazbi dobio je od majke. U Karlovac je došao 1928. godine, gdje je završio gimnaziju, a paralelno je pohađao srednju glazbenu školu. Kod Rudolfa Taclika učio je skladanje. Nakon gimnazije upisao je Pravni fakultet u Zagrebu i diplomirao 1941. godine. U redove NOB-a pristupio je 1944. godine. Od 1945. godine nalazi se u Osijeku gdje radi na području prosvjete i kulture. Tu je uvježbavao dvoglasni vojnički zbor. Skladao je za karlovačke pjevačke zborove te orkestralnu, komornu i vokalnu glazbu. Od 1946. do 1980. godine djelovao je u pravničkoj struci u Karlovcu. Od 1956. do 1976. godine vodio je zbor umirovljenika, a bavio se i glazbenom kritikom u *Karlovačkom tjedniku* i časopisu *Osvit*. Neke su skladbe tiskane u izdanju Društva hrvatskih skladatelja, čiji je bio član, a bio je član i drugih izdavačkih udruženja. Za skladateljski rad primio je brojna priznanja. Istaknuo se kao dirigent te se uz spomenute glazbenu kritiku bavio publicistikom, uredništvom te sudjelovanjem na javnim tribinama.

PEČAR HOST, Alemka

(Rijeka, 3. IV. 1952.)

Rođena u Rijeci, od roditelja slovenskog podrijetla, gdje je pohađala osnovnu i srednju školu te srednju Muzičku školu Ivana Matetića Ronjgova – smjer glasovir, teoretski odjel i violinu. Akademiju za glazbu u Ljubljani upisuje 1970. godine – smjer glasovir, a diplomirala je 1975. godine. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirala je za nastavnika glazbe (teoretski odjel). U Ljubljani na Akademiji za glazbu upisala je i violinu te je stekla naziv nastavnika violine. Od 1975. do 2017., kad je umirovljena, radila je kao nastavnica klavira u Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Nakon umirovljenja, do 2020. godine radila je kao vanjski suradnik u istoj školi. Uz pedagoški rad, od 1970. do 2000. godine svirala je violinu u orkestru Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci.

PEČAR-KARABAIĆ, Sonja

(Rijeka, 1. VI 1947.)

Sestra Alemke Pečar Host. Pjevanje je učila u Rijeci i na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Debitirala 1969. godine u Rijeci kao Mala Floramye (I. Tijardović), a opernu karijeru započela je 1976. godine kao Mimi (Puccini, „La Boheme“). Od 1969. godine bila je solistica u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci. Od 1972. do 1976. godine nalazi se na studiju u Ljubljani. Lirski sopran velikog volumena s razvijenim smislom za interpretaciju

i naglašenom muzikalnošću, u vrlo je kratkom vremenu ostvarila niz uloga u operi i opereti. Nastupa i kao koncertna pjevačica. U Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci od 1968. do 2012. godine predavala je glasovir, korepeticiju i pjevanje. Od 1968. do 1993. godine bila je ravnateljica glazbene škole, a od 1993. do 2012. bila i voditeljica Područnog odsjeka zagrebačke Muzičke akademije u Rijeci. Dobitnica je značajnih nagrada.

PETRAČ, Andrej

(Maribor, 20. IV. 1962.)

Na Akademiji za glazbu u Ljubljani diplomirao je violončelo 1984. godine. Već sljedeće godine dobitnik je „Prešernove nagrade“. Usavršavao se u Stuttgartu kod Antonija Janigra kome je kasnije bio asistent. Od 1988. godine radi kao profesor violončela na Muzičkoj akademiji u Zagrebu najprije kao docent, a kasnije kao izvanredan profesor. Od 1992. godine djeluje kao solo violončelist u Slovenskoj filharmoniji. Član je Komornog gudačkog orkestra Slovenske filharmonije. Ostvario je brojne solističke koncerte, a također djeluje i kao komorni glazbenik.

PIŽON, Valentin

(Trst, 12. II. 1867. – Trst, 7. II. 1945.)

Osnovnu je školu pohađao u rodnom kraju i potom je izučio zanat za postolara. Kao glazbenik bio je samouk. Kasnije se usavršavao u Trstu. Svirao je različite instrumente, pjevao u zboru i u devetnaestoj godini života započeo učiti pjevanje. Nakon osnivanja Pjevačkog društva „Vesila“ u Škednju 1889. godine, vodio je društveni zbor do 1913. godine. S tim zborom nastupao je u raznim mjestima. Vodio je i zbor „Slava“ sve do 1911. godine. Za taj je zbor uglazbio himnu. S ovim zborovima nastupio je pri otkrivanju Prešernovog spomenika u Ljubljani. Od 1903. do 1906. godine vodio je zbor Zvonimir na Rocolu. Od 1899. do 1903. godine bavio se gostioničarskim poslom te obrađivao vinograd. Od početka Prvog svjetskog rata bio je mobiliziran i poslan u Radgonu, a nakon toga u Pulu, gdje je organizirao vojni pjevački zbor koji je često nastupao pri bogoslužju. U pulskom je kinu na klaviru pratio filmske predstave. Uglazbio je više skladbi, a više je puta bio nagrađivan.

PLANINŠEK, Attilio

(Trst, 20. IV. 1922. – Split, 2. V. 1985.)

Pjevanje je studirao u Trstu, Rimu i Milanu kod različitih poznatih pjevača. Debitirao je 1947. godine u Toulonu. Nastupao je u talijanskim kazalištima. Od 1957. godine nalazi se u Operi Slovenskoga narodnog kazališta u Ljubljani. Iste je godine prvi put nastupio kao gost u Zagrebu. Od 1960. do 1964. i od 1972. godine do smrti bio je prvak splitske Opere. Za Split je bio trajno povezan i za vrijeme svoga djelovanja u Beogradu od 1965. do 1972. godine. Za splitsku opernu publiku bio je pjevač jedinstvene glasovne ljepote.

POLAK, Irma (Marija Fabiani)

(Ljubljana, 11. VI. 1875. – Zagreb, 30. XI. 1931.)

Irma Polak odgojena je u uršulinskom samostanu u Škofjoj Loki, gdje je dobila poduku iz glazbe i pjevanja. Počela je nastupati u ljubljanskom kazalištu sa 16 godina kao članica zbora, a zatim u manjim operetnim i kazališnim ulogama. Njezin nastup u Hervéovoj opereti *Mam'zelle Nitouche* 1894. toliko se dojmio bečkog kompozitora Charlesa Weinbergera da ju je angažirao za bečki Theater an der Wien. U Beču je nastupala od 1896. do 1899. godine pjevajući u operetama pod prezimenom Irma Fabiani jer se u međuvremenu udala za poznatog bečkog arhitekta Maksa

Fabiania. Nakon kraćeg angažmana u Ljubljani 1899. godine, na poziv intendant zagrebačkog HNK Adama Mandrovića, Irma Polak odlazi 1901. godine u Zagreb. Izuzetno je lako pjevala i glumila, a za to su joj operete uvelike odgovarale. Igrala je i u dramskom repertoaru. Godine 1927. otišla je u mirovinu s 50 godina, ali je i nadalje povremeno nastupala kao dramska glumica. Igrala je u prvom hrvatskom filmu *Brcko u Zagrebu*, 1917. godine, kao i u filmu *Mokra pustolovina*, 1918. godine. Sa svojim tadašnjim mužem Aleksandrom Biničkim, članom opere HNK, redateljem i tenorom, osnovala je Pick-bar kabaret na Jelačićevu trgu 6, u kojem je i nastupala.

POLIČ, Mirko

(Trst, 3. VI. 1890. – Ljubljana, 2. X. 1951.)

Gimnaziju je završio u Trstu, nakon čega odlazi na studij prava u Prag. Ubrzo nakon odlaska na fakultet, napušta studij prava te se posvećuje glazbi. U Trstu je studirao od 1908. do 1912. godine na Konzervatoriju Verdi, a istovremeno je djelovao i kao zbarski dirigent Slovenskog pjevačkog društva u Trstu te pjevačkog zbora šentjakobske čitaonice u Trstu. Godine 1911. postaje i kapelnik Narodnog kazališta u Trstu, gdje je od 1913. godine uveo prve redovite operne predstave. U vrijeme Prvog svjetskog rata odlazi u Osijek kao dirigent Opere u razdoblju od 1914. do 1923. godine. Od 1918. godine pobornik je osnovane ustanove Društva za napredak glazbe i umjetnosti, a

ustanovio je i glazbenu školu. Od 1923. do 1924. godine bio je dirigent Opere u Zagrebu. Jednu je godinu, 1924., djelovao u Beogradu, nakon čega odlazi u Ljubljanu gdje je djelovao od 1925. do 1939. te od 1945. do 1948. godine. U tom je razdoblju bio i ravnatelj ljubljanske Opere. Imao je izvanredan smisao za organizaciju. Oporni je repertoar raširio na suvremeno domaće i strano operno stvaralaštvo. Bavio se skladateljskim radom, a izdvajaju se njegova kantata *Turki na Slevici*, mnoge zbarske skladbe, a skladao je i opere: „Mati Jugovič“ i „Deseti brat“.

POLIČ, Štefanija (Štefka)

(Trst, 17. XI. 1893. – Ljubljana, 7. VIII. 1978.)

Nakon osnovne i srednje škole, pohađala je dramsku školu, a istovremeno je kod E. de Filipija učila pjevanje. Već je 1911. godine bila angažirana u tršćanskom slovenskom kazalištu gdje je djelovala do 1914. Nakon zatvaranja kazališta odlazi u Beč gdje uči pjevanje i tamo boravi dvije godine. Od 1916. godine je angažirana u Osijeku i tamo je bila sve do 1924. godine. Istovremeno je gostovala u Novom Sadu i Zagrebu. U sezoni 1923./1924. bila je u Beogradu, a istovremeno je pjevala i u privatnom

operetnom kazalištu V. Trinskoga. Zadnji aranžman, do umirovljenja 1948. godine, je potpisala u ljubljanskoj Operi 1925. godine. Pjevala je sopranske i mezzosopranske operne i operetne uloge. Bavila se i režijom.

POŽLEP, Alojzije Henrik

(Brezovica, 14. VII. 1890. – ?)

U franjevački je red ušao 1905. godine, a za svećenika je zaređen 1913. godine. Od studentskih dana bio je orguljaš, a kasnije profesor etike, retorike i povijesti. Bio je orguljaš u franjevačkom samostanu u Varaždinu. Od 1921. godine nema više podataka o njemu.

POTOČNIK, Konrad

(Ljubljana, 4. X. 1687. – Ormož, 20. X. 1737.)

Članom Franjevačke provincije sv. Ladislava Kralja postao je 1707. godine. Filozofiju i teologiju studirao je u Zagrebu na franjevačkim školama. Boraveći u franjevačkim samostanima u Ivaniću, Remetincu, Ormožu, Križevcima, Virovitici, Koprivnici i Zagrebu obavljao je i brojne pastoralne dužnosti, a u svim je samostanima bio i orguljaš. Bilo mu je povjereno prepisivanje kantuala. Neki smatraju da je sam pisao pratnju za mise i popijevke koje se nalaze u Potočnikovim kantualima.

PREK, Stanko

(Solkan kod Nove Gorice, 12. III. 1915. – Ljubljana, 16. VIII. 1999.)

Osnovnu je školu pohađao u Kočevju, a u Ljubljani je 1937. godine maturirao. U Münchenu je na glazbenoj akademiji Hoschshule für Musik und Theatre 1941. godine diplomirao klasičnu gitaru, a diplomu iz kompozicije stekao je 1944. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Nekoliko je godina podučavao u centru za glazbeni odgoj u Ljubljani. Od 1965. do 1980. godine bio je profesor na Pedagoškoj akademiji u Mariboru. Od 1970. do 1974. godine honorarno je podučavao u Muzičkoj školi „Blagoje Bersa“ u Zagrebu, a od 1974. do 1980. godine honorarni je docent i izvanredni profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1938. godine djelovao je kao solist na gitari i samostalno nastupao u Njemačkoj i Švicarskoj, nastupao je u kazalištu i na radiju i televiziji. Istovremeno se posvetio skladanju i pisanju udžbenika za glazbu. Uglazbio je veća orkestralna djela: simfonije, preludije, nokturna, menuete, suite, različita komorna djela, preludije i fuge, vokalne skladbe te scensku glazbu. Objavio je brojne publikacije, uključujući skladbe, aranžmane i knjige o teoriji glazbe, dok je svoje referate sa znanstvenih skupova objavljivao u glazbenim časopisima *Muzika i škola* i *Grlica*. Za svoje djelovanje bio je nagrađivan. Nakon umirovljenja 1980. godine odlazi u Ljubljanu.

PRIMOŽIČ, Robert

(Trst, 20. II. 1893.– Ljubljana, 16. XII. 1943.)

Poslije osnovne glazbene naobrazbe u Trstu, usavršavao se u Milanu i Budimpešti. Nakon nastupa u Trstu, Gorici, Udinama i Rijeci te osmomjesečnog angažmana u osječkoj Operi, dolazi u Zagreb, gdje je od 1918. godine postao članom zagrebačkog Hrvatskog narodnog kazališta za baritonske uloge. U Budimpeštu odlazi 1928. godine, a godinu kasnije nalazimo ga u ljubljanskoj Operi, gdje je ostao do smrti. U Budimpešti se počeo baviti opernom režijom, što je osobito usavršio kasnije u Ljubljani gdje je bio glavni redatelj i operni prvak.

PROTIĆ KINDLER, Helena

(Ilirska Bistrica, 19. XII. 1939.)

Osnovnu je školu pohađala u Pivki, kasnije u Ilirskoj Bistrici gdje je pohađala i glazbenu školu. U Rijeci se 1955. godine upisala na teoretski odjel i glasovir u Muzičku školu Ivana Matetića Ronjgova. Maturirala je 1959. godine. Na studij glasovira odlazi 1960. godine na Akademiju za glazbu u Ljubljani. Nakon diplomiranja, 1964. godine zaposlila se u Ilirskoj Bistrici u glazbenoj školi. Na usavršavanje njemačkog jezika odlazi 1965. godine u München. Od 1966. godine radi

na Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci kao nastavnik glasovira i solfeggia. Od 1994. godine zaposlena je u glazbenoj školi u Ilirskoj Bistrici sve do 2009. godine, kada odlazi u mirovinu.

PUCIHAR, Anton

(Ljubljana, 29. VI. 1919.)

Od 1956. do 1961. godine bio je operni pjevač u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivan pl. Zajc u Rijeci. Tu je djelovao i 1963. godine. Odigrao je 47 solističkih uloga u različitim operama.

RAKOVEC, Ladislav

(Ljubljana, 1915. – 1996.)

Završio je trgovačku akademiju, a solo pjevanje je učio na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Nakon što je diplomirao 1939. godine, postao je solist u ljubljanskoj i mariborskoj Operi. Od 1953. do 1955. godine solist je u sarajevskoj Operi, da bi potom otišao u osječku Operu.

RAPOTEC, Franc

(Nabrežina, 7. X. 1887. – Zagreb, 15. XII. 1976.)

Odrastao je u Kozini, a nakon završene osnovne škole upisao je gimnaziju u Pazinu. Pravo je studirao u Beču, a poslije studija posvetio se poštansko-upravnoj službi. Isprva je službovao u Pazinu, a kasnije u Trstu. Pred Talijanima je pobjegao u Ljubljanu. Između 1937. i 1941. godine bio je ravnatelj pošte u Cetinju, Beogradu i u Sarajevu. Kasnije je zaposlenje dobio u Zagrebu gdje je dočekao kraj Drugog svjetskog rata. U mirovinu odlazi 1950. godine. Još kao gimnazijalac zanimao se za glazbu. U Kozini je kao student ustanovio tamburaški orkestar i vodio pjevački zbor, gdje je bio i osnivačem narodne knjižnice, a organizirao je i brojne kulturne priredbe. U Slovenskom domu u Zagrebu bio je predsjednik od 31. siječnja 1954. do 30. listopada 1955. godine. Sve do 1966. godine vodio je pjevačku sekciju Slovenskog doma. Bio je i skladatelj. Njegov glazbeni opus obuhvaća više od 60 zbornih skladbi.

RAPOTEC, Josip

(Kozina, 16. II. 1898. – Kopar, 11. X. 1968.)

Osnovnu je školu pohađao u Hrepelju, a gimnaziju u Pazinu do 1916. godine, nakon čega je morao u vojsku na Karpate. Nakon Prvog svjetskog rata studirao je medicinu i završio studij 1926. godine. Od 1927. godine studij je nostrificirao u Sieni te je radio kao liječnik najprije u Trstu do 1939. godine, a nakon toga do 1955. godine kao samostalni liječnik na Kozini. Bio je priznat kao istaknuti liječnik na velikom području Istre, Čićarije i Brkinu. Bio je izvrstan pjevač i zborovođa koji je vodio muški zbor na Kozini. Za vrijeme rata djelovao je kao liječnik – kirurg u partizanskoj bolnici u Rijeci. Tu je bio odlikovan priznanjem Reda zasluga za narod. Organizirao je sistematske školske preglede te cijepjenja protiv raznih bolesti.

RASBERGER, Pavel

(Ljubljana, 21. I. 1882. – Maribor, 9. I. 1967.)

Na pozornici ljubljanskog kazališta počeo je nastupati od 1900. godine. Od 1904. do 1908. godine djelovao je kao kapelnik i orguljaš u Bakru (kraj Rijeke), a od 1908. godine bio je gradski kapelnik, orguljaš i zborovođa u Št. Vidu nad Ljubljanom. Od 1910. godine boravio je u Bakru bez zaposlenja. Nakon povratka u Ljubljanu bio je stalno angažiran u ljubljanskoj Drami. Od 1912. godine boravio je u Zagrebu kao član hrvatskog kazališta. Neko je vrijeme boravio u Osijeku, a nakon toga otišao je u Maribor, gdje je ostao do umirovljena 1946. godine. Između dvaju svjetskih ratova povremeno je djelovao u Ljubljani. Nakon 1948. godine povremeno nastupa u kazalištu. Uspomene na dugogodišnje djelovanje u kazalištu objavio je 1965. godine u knjizi *Moji spomini*. Bio je karakterni glumac koji je nastupao u zapaženim ulogama. Nastupao je i kao pjevač u operetama. U drami je režirao više omladinskih igara, a u operi veliki broj opereta. Djelovao je i kao korepetitor i dirigent. Preveo je oko 20 operetnih libreta, poneke u suradnji s Danilom Gorinškom. Napisao je tri operete u tri čina koje su bile izvedene na pozornici mariborske Opere. U rukopisu je ostala komična opera *Povodni mož*.

RAVNIK KOSI, Ruda

(Ljubljana, 15. VIII. 1944.)

Na Akademiji za glazbu u Ljubljani diplomirala je 1965. godine. Iste je godine postala članicom Simfonijskog orkestra RTV Slovenije, gdje djeluje sve do 1998. godine. Jedna je od rijetkih koncertnih umjetnica na harfi. Praizvela je mnoge skladbe slovenskih autora. Kao pedagog radila je na ljubljanskoj i zagrebačkoj glazbenoj akademiji od 1971. do 1993. godine.

REBERNIGG, Andrija Toma

(Kamink, 10. X. 1780. – Karlovac, 3. III. 1830.)

Zaređen je za svećenika – franjevca 1803. godine. Bio je učitelj u osnovnoj školi i orguljaš. U franjevačkom samostanu na Trsatu bio je od 1820. godine. Tu je 1823. godine bio učitelj drugoga razreda trsatske osnovne škole, a od 1823. do 1830. godine bio je u Karlovcu gdje je i umro.

REMEC, Avgust

(*Bizeljsko, 2. VIII. 1876. – Zagreb, 21. II. 1920.*)

Već u mladosti dolazi u Hrvatsku gdje je pohađao Glazbeni zavod u Zagrebu. Godine 1889. polaže ispit za učitelja pjevanja i orguljanja. U različitim gradovima Hrvatske bio je učiteljem glazbe u srednjim školama. Nastupao je kao zborovođa prosvjetnih društava. Ističe se njegov rad u Hrvatskom pjevačkom društvu „Jadranska vila“ na Sušaku. Zadnjih godina života privatno je poučavao glazbu u Zagrebu. Njegov rad je značajan jer je na prelasku stoljeća s glazbenim pedagoškim radom sudjelovao na podizanju kulturne svijesti Hrvata i pripremao za zajednički suživot s drugim narod(nost)ima. Skladao je skladbe za muške zborove, potpurije i manja djela za vojne orkestre, što je većinom ostalo u rukopisima. U tisku je izašla *Jugoslavija* – koračnica za glasovir. Djelovao je i kao publicist u različitim časopisima.

REPOVŠ, Marta

(*Ljubljana, 24. I. 1904. – Zagreb, 5. VI. 1986.*)

U Ljubljani je pohađala nekoliko razreda srednje škole, a nakon toga dramsku školu. Dvije je godine pohađala solo pjevanje na konzervatoriju u Ljubljani. Prvi je put nastupila 1919. godine. Do 1921. godine igrala je manje uloge u ljubljanskom kazalištu, od 1921. do 1922. godine boravila je u Varaždinu, a 1923. godine u Mariboru. Od 1923. do 1953. godine, kada je otišla u mirovinu, nastupala je u kazališnom zboru u Zagrebu, a ujedno je kao solistica nastupala i u manjim epizodnim ulogama. Nakon 1945. godine posvetila se pisanju humorističkih improvizacija. Primila je nekoliko odlikovanja.

RIJAVEC, Josip

(*Gradišče ob Soči, 10. II. 1890. – Beograd, 30. XII. 1959.*)

Klasičnu je gimnaziju završio u Gorici gdje je istodobno učio glazbu u školi Glazbene matice. Nakon položene velike mature 1909. godine upisao se na Akademiju za glazbu i glumačku umjetnost u Ljubljani. Godine 1911. upisao se na Pravni fakultet u Beču i istodobno je studirao na konzervatoriju na kojemu je učio pjevanje. Obje visoke škole završio je 1914. i postao nastavnik pjevanja i znanosti o harmoniji na školi Glazbene matice u Ljubljani. Djelovao je u Zagrebu od 1916. do 1921. i od 1924. do 1927. godine. U pet godina angažmana odigrao je

ukupno 26 uloga i 362 nastupa. Početkom 1921. godine zatražio je predah od angažmanu u zagrebačkoj Operi te je s praškim pijanistom Ćirilom Ličarom krenuo na koncertnu turneju po Čehoslovačkoj, koja je završila nastupima u praškom „Národnom divadlu“. U rujnu se vratio u stalni angažman u zagrebačku Operu, ali zbog nesuglasica odlazi u beogradsku Operu, gdje ostaje do lipnja 1924. godine. U srpnju iste godine vratio se u zagrebačku Operu, gdje ostaje do lipnja 1927. godine. U svibnju 1927. godine Rijavec je prvi put gostovao u Gradskoj operi u Berlinu, a od srpnja 1927. do lipnja 1933. godine postao je njezin stalni član. U tom je periodu povremeno nastupao i u Državnoj operi. Od srpnja 1933. do lipnja 1935. bio je članom „Neues Deutsches Theatera“ (Novog njemačkog kazališta). U rujnu 1935. godine vraća se u angažman u zagrebačku Operu. Od rujna 1937. do kraja ožujka 1941. godine ponovno je bio član beogradske Opere. U lipnju 1939. godine gostovao je s ansamblom ljubljanske Opere u Splitu. Kad je izbio Drugi svjetski rat povukao se u Zagreb, koji je smatrao svojim domom i u njemu je ostao za vrijeme cijeloga rata, ali nije nastupao. Po završetku rata stupio je u angažman u beogradsku Operu, bio je stalni gost zagrebačke Opere, a pjevao je i u Ljubljani. Od studenoga 1946. bio je izvanredni, a od prosinca 1954. godine redovni profesor Muzičke akademije u Beogradu i to je ostao do smrti. Rijavec je nastupao u premijernim produkcijama u operi i na koncertima, ne samo u Berlinu i drugim njemačkim gradovima, nego i po cijeloj Europi pod ravnanjem velikih dirigenta.

RIMAN, Marija

(Rijeka, 3. V. 1946.)

Rođena u slovenskoj glazbenoj obitelji Mihelčič. Osnovnu, srednju ekonomsku te nižu i srednju glazbenu školu završila je u Rijeci. Diplomirala je na Odsjeku za glazbenu teoriju i Odsjeku za kompoziciju i dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Magistrirala je 1984. godine u Beogradu, a doktorirala 2000. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Djelovala je kao profesorica u srednjoj glazbenoj školi u Sarajevu i u Rijeci. Od 1978. godine radila je na Pedagoškoj akademiji/Filozofskom fakultetu i na Učiteljskom fakultetu u Rijeci. Više puta obnašala je dužnost voditelja studija, sudjelovala u izradi nastavnih planova i programa diplomskih i poslijediplomskih studija, bila prodekan za nastavu, vodila godišnje seminare učitelja u Rijeci i Puli. Kao zborovođa pjevačkih zborova priredila je za izvedbu veći broj izvornih glazbenih rukopisa koje je istraživala i organizirala cjelovečernje koncerte diljem Hrvatske te u Budimpešti, Beču i Rimu. Na području znanstvenoistraživačkog rada objavila je oko 100 stručnih i znanstvenih radova, 23 knjige (samoostalno ili u koautorstvu), najznačajnije su monografije o franjevačkim glazbenicima kao i monografija o životu i djelu dirigenta, skladatelja i pedagoga

Mladena Pozajića. Organizirala je znanstvene skupove značajnih glazbenika. Sudionica je mnogih stručnih i znanstvenih skupova i simpozija. Članica je različitih glazbenih udruga, uredničkih vijeća glazbenih časopisa. Za svoj rad primila je brojna priznanja i značajne nagrade među kojima je najvažnija „Nagrada HAZU-a“, „Nagrada Grada Rijeke“ te „Nagrada Hrvatskog društva skladatelja“.

ROPAC, Jožica

(Celje, 13. IV. 1938. – Rijeka, 1. VII. 2012)

Osnovnu je školu pohađala u Celju i Rijeci, dok je srednjoškolsku naobrazbu stekla u Rijeci. Nakon završene Više pedagoške škole u Zagrebu upisala je i završila (tadašnji) Fakultet industrijske pedagogije u Rijeci, gdje je diplomirala 1977. godine te stekla zvanje profesor – industrijski pedagog. Bila je članicom Pjevačkog zbora „Jedinstvo“. Radila je kao profesorica u Pomorskoj školi u Bakru te Osnovnoj školi „Kozala“ u Rijeci, nakon čega se zaposlila na mjestu tajnika tek osnovane organizacije Muzičke omladine Rijeka, gdje je radila do umirovljenja 1990. godine. Pod njezinim je vodstvom Muzička omladina Rijeke dobila „Godišnju nagradu Grada Rijeke“ 1970. godine.

RUMPEL, Emil

(Ljubljana, 14. IV. 1890. – Ljubljana, 27. V. 1960.)

U Ljubljani je pohađao osnovnu školu od 1895. do 1900. godine, a nakon toga gimnaziju od 1900. do 1905. godine. Bio je službenik osiguravajućeg društva u Grazu. Za to je vrijeme pohađao Glazbenu Maticu gdje ga je M. Hubad poučavao teoriju glazbe i solo pjevanja. Zbog sudjelovanja u protunjemačkim demonstracijama bio je pod prismotrom policije pa odlazi u Korušku. Od 1909. godine nastavlja studij pjevanja i piše članke o glazbi. Od 1910. do 1912. godine bio je zaposlen u Gospodarskoj komori. Od 1913. godine bio je angažiran u Dramskom kazalištu u Trstu kao solist Slovenskog kazališta. Tu je nastupao u operama i operetama. Nakon raspuštanja Dramskog kazališta nastupao je u neovisnoj opernoj grupi od 1914. do 1915. godine. Uz to, djelovao je u pjevačkim društvima u Trstu. Od 1919. do 1921. godine nastupao je u osječkoj Operi, od 1921. do 1923. u mariborskoj Operi, a od 1925. do 1933. godine u ljubljanskoj Operi. Nakon toga posvetio se gospodarstvu. Umirovljen je 1950. godine.

RUS, Franc

(Šmarno pri Litiji, 1. VIII. 1870.– Ljubljana, nakon 1937.)

Prije upisa u orguljašku školu postao je članom šmartinskog pjevačkog društva „Zvon“. Kao đak osnovne škole u Ljubljani, pjevao je kod franjevaca pod vodstvom Angelika Hribara. Bio je zborovođa Pjevačkog društva „Vič-Glince“. Sedam je godina bio u službi u Đakovu kao stolni koralist, sudjelovao je i u pjevačkom zboru Preradović i vodio pjevačko i tamburaško društvo. Po povratku u Ljubljanu s bratom vodi trgovinu žita, sjemena i ogrjeva. Pjevao je kao stalni član ljubljanske Opere do 1932. godine. Bio je cijenjen crkveni pjevač. Godinama je bio član Glazbene matice, član Pjevačkog zbora rokodelski pomoćnici i zborovođa Pjevačkog društva „Merkur“.

RUS, Marjan

(Kranj, 10. VII. 1905. – Kranj, 28. VIII. 1974.)

Diplomirao je 1930. godine filozofiju na ljubljanskom Filozofskom fakultetu i solo pjevanje na konzervatoriju u Ljubljani. Prvi je puta nastupio u ljubljanskoj Operi 1931. godine i do 1935. godine odigrao je više basovskih uloga. Od 1935. do 1939. godine nastupao je u zagrebačkoj Operi, a nakon toga u bečkoj Operi. Djelovao je i kao koncertni pjevač. Po povratku u Ljubljanu bavio se je pjevačkom pedagogijom. Preveo je i nekoliko opernih libreta.

SCHIFFRER, Franjo

(Ljubljana, 14. VI. 1897.– Ljubljana, 6. I. 1970.)

Na visokoj školi za trgovinu u Beču diplomirao je 1922. godine. Pjevanje je započeo studirati 1919. godine u Ljubljani. Od 1926. do 1928. godine pohađao je konzervatorij u Bologni. Kao koncertni pjevač započeo je nastupati od 1930. godine, a od 1933. godine bio je angažiran u operama u Berlinu, Rostocku, Münchenu, Innsbrucku, Brnu i Pragu. Od 1945. do 1947. godine bio je član ljubljanske Opere, a od 1947. do 1949. godine poučavao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1949. do 1959. godine radio je kao redovni profesor na Akademiji za glazbu u Ljubljani.

SELAJ (Seljak), Kosto (Jernejko)

(Sovra općina Žiri, 23. VIII. 1893. – Brezje, 12. VI. 1968.)

Niže razrede gimnazije završio je u Ljubljani, a kao franjevac, više i bogoslovne nauke u Dubrovniku. Za svećenika je zaređen 1917. godine u Dubrovniku. Do 1932. godine djelovao je u više franjevačkih samostana: Pumat, Orebić, Cavtat, Kuna. Napustivši franjevački red postao je, imenovanjem dubrovačkog biskupa 1933. godine, biskupijskim svećenikom. Do 1960. godine bio je župnik u raznim župama Dubrovačke biskupije. Nakon toga se vraća u Sloveniju. Istaknuo se kao voditelj crkvenih pjevačkih zborova koji su sudjelovali u bogoslužju, ali i na glazbenim priredbama. Bio je pobornik cecilijanskog pokreta i promicao zborna djela slovenskih i njemačkih skladatelja te priređivao pučke crkvene popijevke za zbornsko pjevanje. Njegov glazbeni opus broji 161 djelo.

SEVER, Anton

(Cvetraž, 17. I. 1896. – Kopar, 14. I. 1980.)

Osnovnu školu pohađao je u Rihembergu, a gimnaziju i glazbenu školu u Gorici. Kao četrnaestogodišnjak svirao je orgulje na slovenskoj misi na Placuti. Nakon mature bio je mobiliziran. Od 1921. do 1925. godine bio je zborovođa, organizator i predavač na pjevačkim tečajevima u Gorici. Usavršavao se u glazbi na konzervatoriju u Beču i Pragu. Diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Kao kapelnik, zborovođa i glazbeni pedagog djelovao je u Križevcima, Visokom, Gornjem Milanovcu i Pančevu. Nakon Drugog svjetskog rata vraća se u Goricu, gdje je od 1946. godine bio upravitelj i profesor glazbene škole, a potom je deset godina bio ravnatelj i profesor glazbene škole u Gorici. Zbog nemogućnosti dobivanja državljanstva preselio se u Koper. Ondje je radio na glazbenoj školi i gimnaziji, vodio pjevački zbor

i sudjelovao u organizaciji kulturnih događanja. Bio je odlikovan sa zlatnim vijencem za zasluge u razvoju kulturnog glazbenog života. Napisao je udžbenik za glazbeni odgoj koji je ostao u rukopisu.

SFILIGOI, Marino

(Cormons kraj Gorice, 8.V. 1922. – Rijeka, 25. X. 2009.)

Od 1936. do 1945. godine radio je u brodogradilištu u Monfalconeu. Glazbeno je obrazovanje započeo 1939. godine. Neko je vrijeme živio u Ljubljani i Kopru. Od 1948. do 1955. godine radio je u Rijeci kao tehnički radnik u tvornici Torpedo. Članom opere Narodnog kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci postaje 1955. godine. Kao pjevač debitirao je 1956. u riječkoj Operi. Dugo je godina pjevao u zboru u Kulturno umjetničkom društvu „Fratellanza“ u Rijeci. Tu je kao pjevač održao oko 250 koncerata. Pjevač velikih glasovnih mogućnosti, s posebnim smislom za komiku, ostvario je četrdesetak uloga raznovrsnog karaktera. Bavio se i koncertnom djelatnošću, a nastupao je i kao oratorijski pjevač. Gostovao je u zemlji i inozemstvu (Italija, Luksemburg, Španjolska, Švicarska).

SIMONITI, Rado

(Fojana, Slovenija, 15. V. 1914.– Ljubljana, 14. V. 1981.)

Osnovnu školu i klasičnu gimnaziju pohađao je u rodnom mjestu. Pri srednjoj školi Državnog konzervatorija u Ljubljani upisao je orgulje. Diplomirao je 1937. godine. Od 1937. do 1939. godine bio je učitelj u gradskoj glazbenoj školi u Splitu, a od 1939. do 1943. godine bio je zborovođa u ljubljanskoj Operi. Istovremeno je studirao kompoziciju i dirigiranje. U partizanima je vodio zbor primorskih Slovenaca, koji se kasnije preimenuo u zbor „Srečko Kosovel“. Kao dirigent djelovao je od 1945. godine u ljubljanskoj Operi. Godine 1946. diplomirao je na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Dobitnik je „Prešernove nagrade“. Kao skladatelj ostavio je oko 600 različitih skladbi.

STANIČ, Jelka

(*Novo Mesto, 1. III. 1928. – 2011.*)

Osnovnu školu pohađala je u rodnom gradu od 1934. do 1938., a klasičnu gimnaziju od 1938. do 1944. godine. Violinu je učila kod oca Frana Staniča, a kasnije je studirala na glazbenom konzervatoriju u Ljubljani, od 1935. do 1945. godine, kada je i diplomirala. Usavršavala se kod Vaclava Humla na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, u Salzburgu i u Parizu. Od 1946. godine članica je Slovenske filharmonije. Do 1956. godine svirala je u orkestru ljubljanske Opere, a do 1967. godine bila je članica ansambla Zagrebačkih madrigalista. Godine 1956. do 1957. bila je članica orkestra RTV Zagreb.

Bila je koncertni majstor u Sloveniji, a kasnije u Njemačkoj. Njezin prvi muž bio je Uroš Krek, a kasnije violončelist Antonio Janigro. Kao solistica nastupala je od 1946. godine na samostalnim recitalima u Beogradu, Zagrebu i Ljubljani te u manjim mjestima u državama ondašnje Jugoslavije. Uspješne nastupe imala je u Njemačkoj, Italiji, a sa Zagrebačkim madrigalistima nastupala je diljem Europe i svijeta.

STARE, Franjo

(*Samobor, 1855. – Zagreb, 1933.*)

Rodom je Slovenac. U hrvatskoj glazbi javlja se 1908. godine sa skladbom *Tantum ergo* za mješoviti zbor u časopisu *Sv. Cecilija*. Glazbu je učio kao sjemeništara i kao bogoslov u društvu „Vijenac“, u kojem je 1871. godine izabran kao predsjednika. Bio je dobar pjevač. Sakupljao je glazbenu literaturu koju je ostavio Glazbenom pjevačkom društvu „Vijenac“.

STÖCKL, Anton

(*Ljubljana, 16. I. 1850. – Zagreb, 27. XII. 1902.*)

Prvu poduku u glazbi dobio je od oca, a nastavio od 1866. do 1868. godine na učilištu u Ljubljani. Od 1870. godine bio je orguljaš u Velikovcu, a 1875. do 1878. godine zborovođa je u Čitaonici i dirigent Dramatskog društva u Ljubljani. Od 1878. do 1882. godine bio je ravnatelj glazbene škole i kapelnik Musikvereina u Ptuj, nakon čega je otišao u Zagreb i bio violinist u

orkestru. Tu je bio i učitelj glasovira na Hrvatskom glazbenom zavodu. Kasnije je poučavao teoriju, harmoniju, kontrapunkt i zbornu pjevanje. Od 1889. godine preuzeo je, nakon Ivana Zajca, vodstvo društvenih koncerata, a na državnom je učilištu djelovao kao izvrstan dirigent. Od 1891. godine dirigirao je instrumentalne mise u zagrebačkoj stolnici. Bio je orguljaš u crkvi Sv. Katarine, vodio je orkestar u sjemeništu i bio kapelnik vatrogasne glazbe. Ujedno je bio pijanist i violinist u Einsenhutovom gudačkom kvartetu. Svirao je i na raznim puhaćim instrumentima. Kao skladatelj djelovao je još u Ljubljani. Skladao je različite vokalne skladbe, naročito za muške zborove, zatim komorne instrumentalne i vokalno instrumentalne skladbe.

STÖCKL, Karlo Fridolin

(Radovljica, 9. X. 1842. – Novo Mesto, 29. XI. 1839.)

Bio je krojač, sakristan i orguljaš. Boravio je u franjevačkom samostanu u Samoboru 1895. godine, a od 1897. do 1899. godine boravio je u Kostanjevici. U Pazinu je s o. Julijom Brunnerom bio prvi učitelj glazbe Matku Brajši Rašanu. Neko je vrijeme vodio tamburaški orkestar s kojim je često nastupao.

SZKLENSKY, Franjo Vjenceslav

(Novo Mesto, 10. IV. 1732. – Čakovec, 1. XII. 1790.)

U franjevački red ušao je 1751., a za svećenika je zaređen 1752. godine. Od 1758. godine bio je orguljaš i kantor u franjevačkom samostanu u Varaždinu. Od 1763. godine bio je kantor, orguljaš i magistar novaka u franjevačkom samostanu u Krapini. Posljednjih godina života bio je u franjevačkom samostanu u Čakovcu. U mladosti se bavio orguljaštvom. Sačuvano je više njegovih teoloških i filozofskih rukopisa.

ŠANTEL, Avgusta

(Gorica, 21. VII. 1876. – Ljubljana, 2. XII. 1968.)

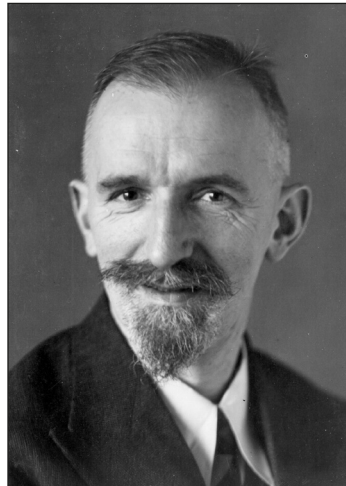
Potječe iz poznate obitelji slikara i glazbenika Šantel. Osnovnu je školu pohađala u Gorici od 1882. do 1890. godine. Tu je započela i s učenjem violine. Od 1896. godine počela je poučavati na slovenskoj školi u Gorici. Daljnjih 40 godina bavila se pedagogijom. Radila je na Vranskom od 1901. do 1902. godine, a kasnije u Slovenskoj Bistrici od 1902. do 1904. godine. Godine 1908. položila je ispit za poučavanje na gradskim školama. Od 1904. do 1918. godine, s manjim pauzama, poučavala je u Puli. Godine 1909. položila je ispit za poučavanje violine. Godine 1920. učila je crtanje

i pjevanje na Sušaku (danas dio Rijeke). Od umirovljenja 1933. godine radila je na gradskoj školi u Mariboru. Bavila se slikarstvom i slikala u pastelu i akvarelu, pretežito crtajući motive krajeva u kojima je živjela.

ŠANTEL, Saša (Aleksander)

(Gorica, 15. III. 1883. – Ljubljana, 1. VII. 1945.)

Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Gorici, gdje je 1901. godine maturirao. Crtanju ga je učila majka. Zarana je pokazivao interes za glazbu. Učio je violinu i skladao prve pjesme. Prvu skladbu, *I. gudački kvartet* s tri stavka, napisao je 1900. godine. U Beču je pohađao Školu za umjetnički obrt, gdje se školovao za učitelja crtanja na srednjoj školi. Intenzivno se bavio glazbom. Kao pedagog radio je u Beču, kasnije u Kopru, a između 1907. i 1918. godine djelovao je u Pazinu. U Beču je osno-

vao Društvo slovenskih i hrvatskih umjetnika „Vesna“. Nakon toga boravio je dvije godine na Sušaku (Rijeka), a potom odlazi u Ljubljanu, gdje je radio na srednjoj tehničkoj školi. Tu je osnovao i violinističku školu, a ujedno postaje članom Orkestralnog društva Glazbene matice te sudjeluje kao violinist na

svim koncertima. Svirao je i u orkestru Ljubljanske filharmonije. Uz to, predavao je na raznim tečajevima za aranžere i tiskare. Likovna djela ostvarivao je u ulju, akvarelu, crtežu, gvašu i grafici. Za Glazbenu maticu je izradio portrete 130 slovenskih glazbenika. Njegov je glazbeni opus prvenstveno bio usmjeren prema instrumentalnoj glazbi. Uspješno je stvarao vokalne i vokalno instrumentalne skladbe te su njegove skladbe objavljivane u različitim glazbenim revijama.

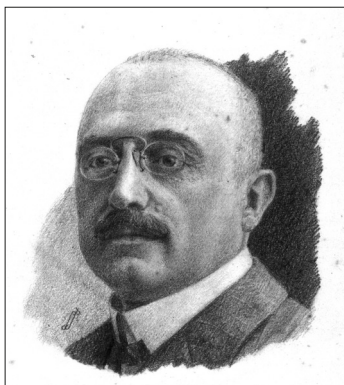
ŠIMENC, Mario

(Gorica, 23. I. 1896. – Zagreb, 26. XI. 1958.)

U rodnom je gradu pohađao osnovnu i učiteljsku školu do 1914. godine. Bio je dramski izvođač u Slovenskom kazalištu u Trstu, gdje je djelovao do 1918. godine. Pjevanje je studirao na Tartinijevom konzervatoriju. U mariborskom kazalištu djelovao je od 1920. do 1922. godine kao pjevač. Svoje djelovanje nastavio je u ljubljanskoj Operi od 1922. do 1924. godine, a nakon toga u Zagrebu od 1924. do 1941. godine. Povremeno je nastupao u Beogradu i Osijeku, a nakon Drugog svjetskog rata i u Skopju. Kao dramski tenor velikih glasovnih

kvaliteta istaknuo se glavnim ulogama u mnogim operama. Kao član zagrebačke Opere pjevao je u Pragu, Bologni, Budimpešti, Berlinu. U Zagrebu je ostvario oko 30 uloga. Publiku je osvajao ljepotom glasa, veličanstvenim kreacijama, svojom jednostavnošću i radošću. U povijesti hrvatske opere ostaje zapamćen ne samo kao prvi Ero, nego i kao jedan od njezinih najboljih najomiljenijih pjevača.

ŠIRCA, Friderik

(Žalec, 11. VII. 1859. – Zagreb, 15. XII. 1948.)

Osnovnu školu pohađao je u Žalcu i Celju, a od 1874. godine pohađao je gimnaziju. Od 1878. do 1881. godine bio je dobrovoljac u topništvu u Gradcu. Vratio se kao rezervni poručnik u Žalec. U Beču je položio ispit za aktivnog topničkog poručnika. Službovao je u Osijeku od 1881. do 1884. godine, nakon toga od 1884. do 1886. godine studira na višoj topničkoj školi u Beču. U Banju Luku je bio premješten 1886.

godine, a nakon toga je od 1886. do 1888. godine bio u Sarajevu. Od 1888. do 1890. godine boravio je u Pragu. Od 1891. do 1897. godine vodio je pjevački zbor u Beču. Od 1897. do 1899. godine bio je u topništvu u Pragu, a od 1899. godine predavao je nauku o oružju u Beču, Pragu, Varaždinu. Od 1908. godine bio je komandant topničke divizije u Beli crkvi, a nakon toga u Budimpešti. Nakon završetka Prvog svjetskog rata nastanio se u Žalcu, a 1948. godine zbog bolesti odlazi u zagrebačku kliniku. Zarana se počeo baviti glazbom. Sistematsku glazbenu naobrazbu započeo je u Pragu 1888. do 1889. godine. U Beču je studirao kompoziciju te je tada započeo sa skladateljskim radom. Izdvajaju se skladbe za glas i glasovir. Skladao je komorne i orkestralne skladbe, balete, opere. Skladbe je pisao u romantičkom stilu, ali s vremenom se ogledao i u impresionističkom stilu. Predstavnik je nacionalnog stila s izrazito južnoslavenskom orijentacijom.

ŠKOBERNE, Milko

(Šoštanj, 26. II. 1910. – Jesenice, 10. VII. 1981.)

U Ljubljani je diplomirao romanistiku. Pjevanje je studirao na ljubljanskom konzervatoriju, a dirigiranje je studirao u Češkoj. Do Drugog svjetskog rata poučavao je u (Slavonskoj) Požegi. U ratu je bio dirigent u partizanskim kulturno-umjetničkim skupinama u Bosanskoj krajini. Nakon rata je od 1949. do 1962. godine vodio Komorni zbor RTV Ljubljana. Od 1959. do 1965. godine bio je glavni urednik glazbenog programa RTV Ljubljana. Vodio je više pjevačkih zborova na Gorenjskoj. Za zbornu pjevanje priredio je više slovenskih narodnih pjesama.

ŠKRJANEC, Peter

(Medvode, 29. VI. 1942.)

Osnovnu školu i nižu gimnaziju završio je u Kranju. U Kranju je završio nižu glazbenu školu, a u srednjoj glazbenoj školi u Ljubljani upisao je glasovir. Na Akademiji za glazbu u Ljubljani upisao je odjel za glazbenu povijest i dirigiranje, gdje je diplomirao 1966. godine. Usavršavao se u Austriji. Svoj je profesionalni put započeo još kao apsolvant, kao učitelj glazbenog odgoja u osnovnoj školi u Radovljici kod Kranja. Od 1970. godine zaposlio se u Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci, a od 1975. godine radi kao korepetitor u riječkoj Operi. Istovremeno bio je i dirigent mješovitog pjevačkog zbora u Slovenskom domu Kulturno

prosvjetnom društvu „Bazovica“. Od 1988. godine vratio se u Kranj, gdje je do umirovljenja radio kao ravnatelj glazbene škole. Između 1995. i 2000. godine predavao je teoretske predmete na odjelu za teoriju, pjevanje i suvremeni ples u Glazbenoj školi „Fran Korun Koželjski“ u Velenju. U Rijeci je osnovao 1976. godine Riječki komorni orkestar kojega je vodio do 1988. godine, dok je u Kranju, 1990. godine, osnovao Komorni orkestar „Carnium“ kojega je vodio do 2008. godine. S tim je ansamblom osvojio „Prešernovu nagradu“. Bio je dirigent mnogim pjevačkim zborovima u Sloveniji i u Hrvatskoj. Gostovao je u mnogim zemljama. U Dubrovniku je dirigirao Dubrovačkim gradskim orkestrom i Komornim orkestrom „Luka Sorkočević“. Na riječkoj Muzičkoj akademiji (odjel zagrebačke Akademije) predavao je teoretske predmete. Od 2009. godine sudjeluje na Narodnom sveučilištu u Kranju kao predavač glazbene teorije i glasovira, a do 2012. godine sudjeluje na Sveučilištu za treću dob u Ljubljani gdje je mentor skupini studenata kod predmeta Spoznavanje glazbene umjetnosti. Dobitnik je mnogih priznanja i nagrada.

ŠONC BOBIČ, Zoran

(Maribor, 5. 6. 1939.)

Kao dijete bio je prognan iz Slovenije u Srbiju. Diplomirao je glasovir u Zagrebu. Na Elektrotehničkom fakultetu, pri Odsjeku za elektrokustiku, diplomirao je 1963. godine. Preko 35 godine bio je zaposlen na Hrvatskoj radio-televiziji kao inženjer elektrotehnike za tonsku tehniku i ovlaštenu projektanta akustike studija i dvorana. Krajem sedamdesetih godina izumio je i projektirao pravi bežični transplantatom moždanih impulsa i memorija, odnosno prijenosnik znanja s jednog čovjeka na drugoga, transscienter. Do danas ima nekoliko desetaka tehničkih izuma i inovacija. Od 1967. godine započinje intenzivnu suradnju s akademikom Petrom Gubernom. Dugogodišnji je član Saveza izumitelja Zagreba. Osamdesetih godina se vraća javnim nastupima kao solo pijanist s vlastitim skladbama i kao korepetitor pjevačkih zborova i vokalnih solista, u okviru književne tribine Ciollegium Hergešić i na mnogim festivalima pjevačkih zborova u zemlji i inozemstvu.

ŠPRAHMAN, Ivan

(*Sv. Križ nad Mariborom, 9. XI. 1873. – Ljubljana, 26. X. 1939.*)

Orguljašku je školu pohađao u Podgorju i Ljubljani. Bio je orguljaš u Šmartnem. Ljubljansko učilište završio je 1893. godine. Kao orguljaš djelovao je u Ptuju, a kasnije u Celju. Nakon završene vojske, od 1895. do 1897. godine, radio je kao koralist i orguljaš u Đakovu kod biskupa Strossmayera. Maturu za učitelje položio je 1901. godine u Kopru. Bio je namješten u Podbrezju kao orguljaš i zborovođa od 1901. do 1904. godine. U Beču je 1902. godine položio ispit iz pjevanja i orguljanja za učitelje u srednjim školama. U Kopru je 1903. godine položio ispit iz njemačkog jezika. Kako nije mogao u Podbrezju postati nadučitelj, 1904. godine odlazi u Čatež na Savi. Učiteljem glazbe i orguljašem bio je 1906. godine u Kastvu. U Linzu je 1908. godine obavio tečaj iz glasovira, a 1909. godine u Gradcu iz violine. Tečaj iz crtanja pohađao je u Ljubljani 1910. godine. Nakon Prvog svjetskog rata 1919. godine radio je na djevojačkoj gradskoj školi u Ptuju, a zatim je bio premješten u Velikovec na slovensko učilište. Godine 1920. bio je imenovan je bio za profesora na državnoj realnoj gimnaziji u Ptuju, a od 1921. do 1936. godine na učilištu u Mariboru, nakon čega je umirovljen. Bio je dirigent zborova u Celju, Mariboru, Ptuju, a djelomično je radio i kao orguljaš. Bavio se skladanjem.

ŠTERLE, Nikola

(*Zagreb, 6. XII. 1906. – Zagreb, 23. III. 1983.*)

Potječe iz slovenske obitelji koja se doselila u Zagreb iz Cerknice. Svoje djelovanje započeo je u opernom zboru 1925. godine. Srednju školu Državne muzičke akademije upisao je 1930./1931. godine. Prve tri godine učio je pjevanje kod Milana Reizera, a kasnije kod Marije Kostrenčić. Već je tijekom studija u kazalištu pjevao manje uloge. Krešimir Baranović, tadašnji ravnatelj zagrebačke Opere, cijenio je Šterlea pa mu je odredio i glavne uloge. Od 1934. do 1935. godine pjevao je 49 uloga. Istovremeno je razvio i znatnu koncertnu djelatnost. Često je nastupao na koncertnim priredbama, izvodeći skladbe domaćih skladatelja. Od 1945. godine, do umirovljenja 1968. godine bio je član zagrebačkog radio-zbora. Niz je godina pjevao u zboru župe Sv. Petra u Zagrebu, nadalje kao koralist katedralnog zbora, a često je sudjelovao i u drugim zborovima. Svojim lijepo obojenim, mekim lirskim tenorom postizao je zaslužena priznanja.

ŠTIGLIĆ, Natko

(Rijeka, 1997.)

Glazbeno obrazovanje započeo je u školi Vladimir Nator u Crikvenici. Od 6. razreda osnovne glazbene škole, nastavu pohađa u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci, gdje uči gitaru. Magistrirao je 2021. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Zadnju je godinu proveo na studiju za društvene znanosti, smjer kulturologija na Sveučilištu. Bio je sudionik međunarodne škole i *masterclass* kod vodećih gitarista i pedagoga. Sudjelovao je na proslavama u okviru Slovenskog doma Kulturno prosvjetnog društva „Bazovica“ u Rijeci, gdje je održao i samostalni koncert, a i danas je aktivni član slovenskog društva. Imao je samostalne nastupe diljem Slovenije, a nastupao je i u različitim svečanim prigodama. Nagrađivan je mnogim nagradama u domovini i inozemstvu.

ŠTRUKELJ (Strukelj) Romuald

(*Tolmin, 8. IX. 1712. – Trsat, 12. III. 1779.*)

U franjevački red ušao je 1729. godine. Na Trsatu je započeo teološki studij. Kao student bio je orguljaš, a kasnije poznati propovjednik. Od 1773. godine bio je orguljaš u franjevačkom samostanu na Trsatu.

ŠUTEJ, Josip

(*Vinica kod Černomlja, 21. XI. 1920. – Zagreb, 3. XI. 2006.*)

U rodnom gradu završio je gimnaziju i glazbenu školu. Pjevanjem se počeo baviti u gimnaziji u Novom Mestu i nastavio u Ljubljani, kao student na prvoj godini prava. Htio je nastaviti studij agronomije koji tada nije postojao u Ljubljani, pa 1943. godine dolazi u Zagreb. U nekom je društvu pjevao Ave

Mariju i toliko se svidio da su ga odmah poslali glasovitoj mezzosopranistici Ančici Mitrović na dalju izobrazbu. Ona se njime oduševila, a zainteresirao se za njega i Boris Papandopulo, tada ravnatelj Opere Hrvatskog državnog kazališta. Kako kao Slovenac nije imao odgovarajuće dokumente, nije mogao ići na školovanje u Salzburg pa je ostao u Zagrebu. Tijekom studija je radio kao skladištar u tvornici keksa. U društvu je jednom s baritonom Milanom Bručićem, budućim članom zagrebačke Opere, otpjevao duet iz „La Bohème“ i zapeo za uho i oko intendantu HNK-a u Osijeku, poznatome dirigentu Ivanu Štajceru, koji ga je preporučio svojem suradniku, dirigentu Nikoli Jerolimovom te Josip Šutej odlazi u Osijek, gdje je nastupao u Leharovoj operi Zemlja smiješka. Za vrijeme Drugog svjetskog rata je u Zagrebu, a nakon rata, na poziv Ivana Štajcera, redovito odlazi na gostovanja u Sarajevo. Bio je član Opere Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu od 1946. do 1950. i od 1958. do 1981. godine. U Rijeci je bio prvak Opere Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca od 1950. do 1958. godine. U Zagreb se vratio 1958. godine i tu je ostao do smrti. Ostvario je niz likova standardnog opernog repertoari kao pouzdan tenor velike muzikalnosti s naglašenim smislom za scensko oblikovanje.

ŠUTEJ, Vjekoslav

(Rijeka, 31. VII. 1951. – Zagreb, 2. XII. 2009.)
Studirao je dirigiranje u klasi Igora Gjadrova na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Poslijediplomski studij završio je u Rimu. Bio je šef dirigent zagrebačke filharmonije, umjetnički ravnatelj Dubrovačkih ljetnih igara i redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Bio je umjetnički ravnatelj i glavni dirigent Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu od 1984. do 1989. godine. Međunarodnu karijeru počeo je na Hollybush festivalu u New Jerseyu, čijim je umjetničkim ravnateljem bio od 1989. do 1994. godine. Od 1990. do 1993. godine bio je glazbeni direktor kazališta La Fenice u Veneciji. U Španjolskoj je Šutej poznat kao akademik i član Kraljevske akademije lijepih umjetnosti. Osnovao je Kraljevski simfonijski orkestar Seville te bio njegov umjetnički direktor i glavni dirigent od 1990. do 1996. godine. Od 1992. do 1997. godine bio je umjetnički direktor Houston Grand Opere. Nastupao je kao gostujući dirigent u mnogim opernim kućama širom svijeta. Dobitnikom je priznanja „Ordена grada Beča“, „Nagrade Grada Zagreba“ i „Nagrade Milka Trnina“, a počasni je član Real Academia de Belles Artes kao i počasni građanin Seville. Godine 2010. posmrtno mu je dodijeljena nagrada „Porin“ za životno djelo.

TEVŽ, Anton

(*Bočna kod Gornjeg Grada, 28. III. 1894. – Ljubno, 25. X. 1971.*)

Osnovnu je školu pohađao u rodnom kraju, a od 1903. do 1906. godine orguljašku školu u Celju. Trgovački tečaj *Commercium* završio je 1922. godine u Beogradu. Nakon završene orguljaške škole postao je orguljaš u Selcima kod Škofje Loke. Od 1911. godine postao je odbornik Katoličkog prosvjetnog društva u Selcima kod Škofje Loke i osnovao puhaći orkestar. Od 1914. godine, kao srbofil, uhićen je i pet tjedana zatvoren u Ljubljani. Nakon toga vraća se u rodni kraj gdje je bio mobiliziran i deportiran na karpatski front. Dezertirao je Rusima i od 1915. godine živio u ruskom zarobljeništvu, do amnestije 1918. godine. U domovinu je pobjegao 1919. godine. Od 1920. godine bio je općinski tajnik u Škofji Loki, a od 1921. godine radio je u Zagrebu kod strica, drvnog trgovca. Tu je ujedno pohađao konzervatorij i trgovačku školu. Od 1924. godine službovao je u Beogradu. Od 1930. godine preselio se u Solca, a od 1931. godine do smrti živio je u Ljubnem. Kao skladatelj iskazao se skladanjem vokalnih skladbi za zborove.

TOGUNJAC, Margareta

(*Celje, 25. II. 1944.*)

Školovala se u Rijeci. Nakon završene srednje škole nastavila je studij ekonomije u Rijeci i istodobno studij solo-pjevanja na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Upisala je poslijediplomski studij kod prof. Ksenije Kušej-Novak. Završila specijalizaciju za koncertno pjevanje. Tijekom studija i poslije njega stalno je koncertno djelovala. Suradivala je s Muzičkom omladinom Hrvatske i Rijeke. Od

1968. do 2009. godine radila je kao pedagog solo-pjevanja na Muzičkoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci i u tom razdoblju odgojila mnogo mladih pjevača. Od 1984. do 1996. predavala je na Pedagoškom fakultetu u Puli Osnove vokalne tehnike polaznicima studija glazbene kulture. Od 1996. do 2010. predavala je solo pjevanje u Glazbenoj školi u Ilirskoj Bistrici. Uredila je zbirku skladbi/udžbenik za prve dvije godine učenja solo pjevanja *Čujte, ja pjevam ...!* (1996.). Dobitnica je godišnje nagrade Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga kao najuspješnija profesorica solo pjevanja za 1997. godine te priznanja HDGPP-a prigodom odlaska u mirovinu.

TUČEK, Alfred

(*Ptuj, 7. IV. 1904. – Dubrovnik, 2. VIII. 1987.*)

Violinu je učio u Ptuju, Beogradu, Mariboru i Sarajevu gdje je diplomirao. Od 1922. godine bio je vojni glazbenik u Beogradu, Mariboru i Splitu. Od 1930. do 1933. godine bio je kapelnik Hrvatske glazbe u Mostaru, a od 1937. do 1942. godine u Slavanskom Brodu. Od 1942. do 1945. godine vodio je salon-ski orkestar u Banjoj Luci. Poslije Prvog svjetskog rata bio je član orkestra sarajevske Opere, a 1953. godine osnovao je simfonijski orkestar u Mostaru i predavao violinu u glazbenoj školi. Nakon umirovljenja 1966. godine, otišao je u Dubrovnik. Ondje je bio član Gradskog orkestra, a vodio je i limene glazbe u Dubrovniku, Grudi i Cavtatu. Skladao je različite skladbe namijenjene vokalno i vokalnom instrumentalnom području. Ističu se koračnice, simfonijske pjesme, koncerte, kao i manje komorne skladbe.

TURK, Franjo Efre

(*Zagorje, Slovenija, 28. XI. 1849. – Samobor, 9. XII. 1916.*)

U franjevački red ušao je 1869. godine. Zavjete je položio 1873. godine te je iste godine bio zaređen za svećenika. Boravio je u Novom Mestu 1890. godine gdje je radio kao kateheta u osnovnoj školi, učitelj pjevanja, a bio je i orguljaš. Od 1901. godine boravio je u Samoboru kao učitelj pjevanja. Kasnije je u franjevačkom samostanu u Varaždinu predavao retoriku, matematiku i njemački jezik. U franjevačkom samostanu u Zagrebu bio je lektor filozofije. U Samoboru i Jastrebarskom bio je gvardijanom (predstojnikom) samostana. Bio je orguljaš od studentskih dana.

TUŠAR SUHADOLC, Eva

(*Ljubljana, 12. VIII. 1985.*)

Svoj glazbeni put započela je u glazbenoj školi u Ljubljani. Školovanje je nastavila u Srednjoj glazbenoj i baletnoj školi u Ljubljani i diplomirala obou na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Poslijediplomski studij završila je u Tel Avivu na Buchman Mehta school of music. Za vrijeme studija je na takmičenju TEMSIG osvojila zlatno priznanje i dobila „Prešernovu nagradu“. Kao solistica nastupala je sa Slovenskom filharmonijom i Simfonijskim orkestrom Akademije za glazbu, a nastupala je i u mariborskoj Operi. Usavršavala se kod mnogih priznatih glazbenika i u brojnim tečajevima. Zaposlena je u Hrvatskom narodnom kazalištu u Splitu kao prva oboa. Suraduje s Glazbenom školom „Josip Hatze“ u Splitu. Uz glazbeni poziv bavi se rekreativnim sportom: gimnastikom, atletikom, odbojkom, stolnim tenisom, a posebno trčanjem.

UDL, Ivan Antun

(Jarenina kraj Maribora, 1815. – Varaždin, 27. XI. 1869.)

Osnovnu je školu pohađao u rodnom kraju, a gimnaziju u Varaždinu od 1829. do 1834. godine. Učiteljsku školu i tečaj orguljanja i generalbasa polazio je i završio u Grazu od 1836. do 1838. godine. Nakon školovanja u Grazu djelovao je kao kapelnik gradske muzike, orguljaš gradske župne crkve, učitelj pjevanja i klavira na školi Musikvereina u Varaždinu. U Varaždinu je djelovao kao gradski orguljaši te učitelj pjevanja i glasovira u gradskoj glazbenoj školi od 1838. do 1845. godine. Od 1839. godine bio je orguljaš centralne gradske župe Sv. Nikole. Kapelnik gradske glazbe bio je od 1842. do 1850. godine. Dirigent u kazalištu bio je 1852. godine. Napisao je nekoliko uspješnih crkvenih djela, a skladao je i svjetovnu glazbu, osobito plesove za glasovir.

UDOVIČ, Milan

(Trst, 15. VII. 1913. – Rijeka, 27. V. 1976.)

U Hrvatskom narodnom kazalištu Ivan pl. Zajc u Rijeci djelovao je od 1955. godine do smrti. Pjevao je u kazališnom zboru, a povremeno imao epizodne uloge u različitim operama. Pjevao je i u mješovitom pjevačkom zboru u Slovenskom domu Kulturno prosvjetnom društvu „Bazovica“ Bio je član komisije za dodjelu „Nagrade Ivan Zajc“.

UDOVIČ, Pavla

(Trst, 25. I. 1904. – Rijeka, 14. XII. 1987.)

Osnovno školovanje završila je u rodnom gradu od 1911. do 1919. godine. S obitelji se preselila u Maribor. Članicom Slovenskog narodnog kazališta u Mariboru postala je 1920. godine, pjevajući u zboru. Studirala je solo pjevanje i posjećivala dramske tečajeve. Uskoro je dobivala solističke uloge. Iz Maribora odlazi 1936. godine u Hrvatsko narodno kazalište u Osijek, gdje je ostala do 1949. godine. Od 1949. do 1960. godine bila je članicom Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci. Kao članica kazališta gostovala je u Beogradu, Ljubljani, Mariboru, Varaždinu i Zagrebu.

UNGER, Maks

(Središće ob Dravi, 1. IX. 1888. – Maribor, 8. VI. 1962.)

Osnovnu je školu završio u rodnom gradu, a učiteljsku u Mariboru. Maturirao je u Ljubljani 1908. godine. Nakon završene srednje škole studirao je kompoziciju i glasovir u Pragu i Beču, gdje je i diplomirao, potom postaje kapelnikom gradskog kazališta u Steyru i ljetnog kazališta u Mödlingu kod Beča od 1913. do 1914. godine. Od 1914. do 1918. godine bio je kao austrijski vojnik u ruskom zarobljeništvu. Nakon Prvog svjetskog rata vodio je glazbenu školu u Petrovskom kod Volge. Po povratku u Ljubljanu bio je dirigent u ljubljanskoj Operi, a honorarno je predavao kompoziciju, kontrapunkt, harmoniju i instrumentaciju na ljubljanskom konzervatoriju. Od 1920. do 1926. godine nalazi se u Osijeku, gdje je djelovao u Filharmoniji, a vodio je i gradsku glazbu i školu Hrvatskog pjevačkog društva „Franjo Kuhač“. Nakon Osijeka, 1926. godine odlazi u Tivat u Boku kotorsku gdje je bio do 1934. godine. Tamo je bio kapelnik mornaričke limene glazbe, a vodio je i tamošnji Pjevački zbor „Jadran“ te je još od 1932. do 1934. je ravnatelj Glazbene škole društva „Sokol“. Nakon Boke kotorske odlazi u Sarajevo gdje je bio do 1937. godine. Od 1937. godine vodio je mornarski puhači orkestar i Filharmonijsko društvo u Šibeniku, a u Splitu je bio od 1938. do 1941. godine gdje je djelovao pri Filharmoniji, koju je 1938. godine s J. Hatzeom i I. Tijardovićem i osnovao. Tijekom Drugog svjetskog rata bio je aktivan u Narodno-oslobodilačkoj borbi, da bi potom 1945. godine otišao u Beograd gdje je postao direktorom glazbenog odjela Središnjeg doma JNA u Beogradu. Ubrzo se vraća u Split gdje je od 1946. do 1948. godine bio je ravnatelj glazbene škole i intendant Narodnoga kazališta. U Maribor odlazi 1948. godine gdje je honorarno podučavao na glazbenoj školi i dirigirao u mariborskoj Operi. Mnoge njegove skladbe ostale su u rukopisu. Opus broji više od 30 različitih pjesama za djecu, djela za glasovir, komorna i orkestralna djela.

URŠIČ, Pavla

(*Ljubljana*, 5. XII. 1931. – *Ljubljana*, 2. II. 2011.)

U Ljubljani je pohađala osnovnu školu i gimnaziju, a nakon toga srednju glazbenu školu koju je završila 1954. godine. Studij harfe nastavila je na ljubljanskoj akademiji. Poslijediplomski studij završila je 1959. godine i usavršavala se na konzervatoriju u Pragu. Tijekom studija radila je kao harfistica – solistica u orkestru Slovenske filharmonije, u Simfonijskom orkestru RTV Ljubljana i kratko u ljubljanskoj

Operi. Od 1970. do 1976. godine živjela je u Zagrebu i bila harfistica u Simfonijskom orkestru Radio televizije Zagreb. Od 1976. godine djelovala je kao slobodna umjetnica.

VANJEK, Josip

(Polenščak, Štajerska, 27. III. 1844. – Samobor, 10. V. 1935.)

Nižu realnu školu pohađao je u Varaždinu, a u Zagrebu je 1892. godine završio preparandiju. Sviranje na guslama, glasoviru i orguljama naučio je od oca, pa je zarana sudjelovao kao svirač u orkestru. Kasnijim privatnim učenjem upotpunio je znanje iz harmonije i instrumentacije. Skladao je, a svoje je radove dao na pregled najviše Antunu Stöcklu s kojim se posebno slagao. Skladao je u njemačkom duhu, dok nije otkrio ljepote hrvatske narodne pjesme. Kao kapelnik nastojao je privući mlade glazbenike. Podučavao je mladež sviranju glasovira i guslanju. U Samoboru je osnovao Pjevačko društvo „Jeka“ kojeg je vodio sve do smrti. Skladao je nekoliko skladbi za pjevački zbor te plesne skladbe. Nakon umirovljenja 1895. godine i dalje se bavio pomlađivanju i preporodu samoborske glazbe. Otvorio je školu za podmladak.

VARGA, Wolfgang

(Stolec, Prekmurje, 1871. – Kostajnica, 16. X. 1924.)

U franjevački red ušao je 1888. godine. Za svećenika bio je zaređen 1894. godine. Od 1892. do 1894. godine, kao klerik, bio je kantor i orguljaš u franjevačkom samostanu u Zagrebu. Bio je predstojnik samostana u Bosanskoj Kostajnici i magister klerika. Bio je dugogodišnji vjeroučitelj na učiteljskoj školi u Čakovcu.

VIČAR, Božidar

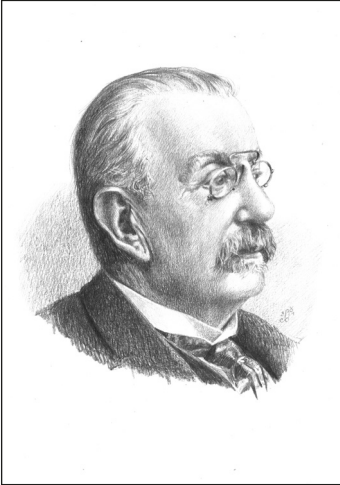
(Jastrebcu kod Ormoža, 11. II. 1894. – Zagreb, 28. IX. 1972.)

Osnovnu je školu pohađao u rodnom mjestu. Gimnaziju je završio u Mariboru. Glazbenu naobrazbu započeo je u Orguljaškoj školi u Celju kod njezina utemeljitelja Karla Bervara. U zbor zagrebačke Opere angažiran je 1919. godine. Prvi put je samostalno nastupio 1923. godine kada je nastupio u ulozi Pjevača u „Kavaliru s ružom“. Iste je godine upisao i Muzičku akademiju u Zagrebu, gdje je učio pjevanje kod Milana Reizera. Solistička karijera je trajala do 1948. godine. Pjevao je vodeće uloge u operama. Najčešće je pjevao *Juranića* u operi „Nikola Šubić Zrinski“. Priređivao je i samostalne solističke koncerte u Zagrebu i diljem Hrvatske. Bio je član Pjevačkog društva „Kolo“.

VIDRIH, Emil

(*Branica*, 2. VI. 1882. – *Trsat*, 1937.)

Nakon završene orguljaške škole u Ljubljani 1905. godine, službovao je kao orguljaš u Senožecah i osam godina kod kapucina na Rijeci. Od 1936. godine djeluje u franjevačkom samostanu na Trsatu gdje je dvije godine bio orguljaš u trsatskoj crkvi.

VILHAR, Sefarin Franjo-Kalski

(*Senožeče kraj Postojne*, 5. I. 1852. – *Zagreb*, 4. III. 1928.)

Studij je završio u Pragu na orguljaškoj školi. Od 1873. do 1881. godine bio je zborovođa u Temišvaru, gdje je utemeljio i glazbenu školu. U Hrvatsku je došao 1881. godine i trajno ostao. Bio je ravnatelj glazbenoga zavoda u Karlovcu od 1881. do 1884. godine, zborovođa Hrvatskog pjevačkog društva „Danica“ u Sisku od 1884. do 1886. godine, gdje je često i pratio na klaviru poznate koncertne majstore. Potom odlazi u Split od 1886. do 1889. godine, gdje je vodio Hrvatsko pjevačko društvo „Zvonimir“

te zbor stolne crkve. Iz Splita odlazi u Gospić gdje je djelovao od 1889. do 1891. godine. U Gospiću je bio gradski kapelnik, voditelj pjevačkog društva te orguljaš. S obzirom na to da mu je nedostajalo kazalište i orkestar, 1891. godine se preselio u Zagreb gdje je ostao do smrti. U Zagrebu je bio *regens chori* (voditelj zbora) u crkvi Sv. Marka te nastavnik pjevanja i zborovođa. Najznačajniji je hrvatski skladatelj slovenskog podrijetla tijekom posljednjih desetljeća XIX. st. i na prijelazu u XX. st. Skladao je više od 300 djela, znatnim dijelom temeljenih na elementima hrvatskih folklornih napjeva, koje je i sam sakupljao. Najuspjelija su mu djela za zborove s rodoljubnom i romantičko-lirskom tematikom i solo popijevke. Obrađivao je i narodne napjeve za zbor te skladao instrumentalne skladbe (za glasovir, gudači kvartet, uvertire, *Hrvatski plesovi* za orkestar) i scenska djela (tri opere i jedna opereta).

VODEB, Teofil

(*Šentjur pri Celju*, 8. V. 1878. – *Slavonska Požega*, 25. X. 1943.)

Nakon završene orguljaške škole u Celju stupio je u franjevački red. Kao uvježbani orguljaš svirao je u različitim samostanima, najdulje u Nazarju. Od 1941. godine nalazi se u Hrvatskoj. Okušao se i kao skladatelj. Skladbe je slao uredništvu *Cerkvenog glasbenika* u Ljubljani. Svoje je skladbe većinom izvodio sam.

VOGRIČ, Hrabroslav Otmar

(*Materija kod Podgrada*, 16. XI. 1873. – *Tolmin*, 21. I. 1932.)

Nakon osnovne škole u Volčah kod Tolmina od 1887. do 1889. godine učio je glasovir u Glazbenoj matici u Ljubljani. Od 1889. do 1894. godine bio je orguljaš u Tolminu, a od 1894. do 1897. godine u Gorici. Učitelj tamburaškog društva „Danica“ u Ajdovščini bio je 1897. godine, a od 1898. do 1900. godine bio je zborovođa kod glazbenog društva „Kolo“ u Trstu. Bio je kapelnik Jadranske vile na Sušaku, a od 1903. godine zborovođa Pjevačkog društva „Trebević“ u Sarajevu. Kao zborovođa djelovao je u Trstu, Proseku,

Rojanu, Rocolu, a od 1908. do 1909. godine bio je vođa Glazbenog društva u Puli. Od 1914. godine bio je kapelnik društva u Zemunu. Između dvaju svjetskih ratova bio je vojnik, a potom od 1920. do 1924. godine dirigent u Mariboru. Bavio se proučavanjem i umnažanjem notnog gradiva. Od 1931. godine živio je u Tolminu. Bavio se skladanjem. Ističu se njegove vokalno instrumentalne skladbe: operete, oratorij, skladbe za glas i glasovir, skladbe namijenjene zborovima.

VONČINA, Jožef

(*Idrija*, 30. III. 1860. – *Slavonski Brod*, 23. III. 1901.)

Nakon završene orguljaške škole u Ljubljani 1880. godine bio je orguljaš u Villachu, Slovenskim goricama i Slavonskom Brodu, gdje je i umro.

VONČINA, Matej Robert

(*Idrija, 13. IX. 1804. – Novo Mesto, 31. V. 1856.*)

Bio je orguljaš i učitelj u osnovnoj školi. Od 1821. do 1827. godine boravio je u franjevačkom samostanu na Trsatu, nakon toga u franjevačkim samostanima u Novom Mestu, Kamniku, a od 1840. godine do smrti boravio je u Novom Mestu. Orguljaštvom se bavio čitav redovnički vijek, a njegov potpis nalazimo na više glazbenih partitura u franjevačkom samostanu na Trsatu.

VOŠNJAK, Josip

(*Pongrac, 4. II. 1918. – Zaječar, 24. V. 2006.*)

Srednju vojnu glazbenu školu završio je u Vršcu prije Drugog svjetskog rata, a nakon rata pohađao je muzičku akademiju u Beogradu. Nakon 1945. godine službovao je u Kragujevcu, Sarajevu, Beogradu i u Rijeci. U Postojni i Zaječaru vodio je vojni puhači orkestar, predavao glazbu na srednjim školama i vodio pjevačke zborove. Skladao je operete, ozbiljnu i zabavnu glazbu te se bavio i slikarstvom.

VOŠNJAK, Vendelin

(*Konovo kod Velenja, 13. IX. 1861. – Zagreb, 18. III. 1933.*)

Odrastao je uz osmero braće i sestara. Za njegovo školovanje brinuo se rođak, župnik u Ptuju. Orguljašku školu i klasičnu gimnaziju završio je u Ptuju. U novicijat kod otaca franjevaca u Zagrebu primljen je 1878. godine. Filozofske i teološke studije polazio je u Pečuhu i Varaždinu. U Pečuhu je obnašao službu predvoditelja pjevanja i orguljaša, a nakon toga i u Zagrebu. Za svećenika je bio zaređen u Grazu 1884. godine. Dvije sljedeće godine studirao je teologiju na Isusovačkom sveučilištu u Innsbrucku. U Zagrebu je od 1886. do 1889. godine magister klerika i lektor filozofije na filozofskom učilištu, a od 1889. do 1895. godine istu je dužnost imao i u Varaždinu. U Varaždinu je vršio i službu učitelja. U franjevačkoj provinciji Sv. Ladislava bio je definitor, zagrebački gvardijan, vizitator franjevačkog svjetovnog reda, komisar samostana i provincijal. Odlukom Rima, 3. lipnja 1900., osnovana je nova Hrvatska franjevačka provincija Sv. Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu, a Vendelin Vošnjak je izabran za provincijala. Bio je provincijal od 1900. do 1908. i od 1924. do 1927. Petnaest puta bio je generalni vizitator svih franjevačkih provincija u Kraljevini Jugoslaviji te nekih provincija u Austriji, Njemačkoj i Češkoj. Šest je godina bio član vrhovne uprave franjevačkog reda u Rimu. Imao je izvanredne sposobnosti i krjepostan život. Umro je u franjevačkom samostanu na Kaptolu u Zagrebu 1933. Godine 1963. pokrenut je postupak za njegovu beatifikaciju.

WEIBL, Kalisto

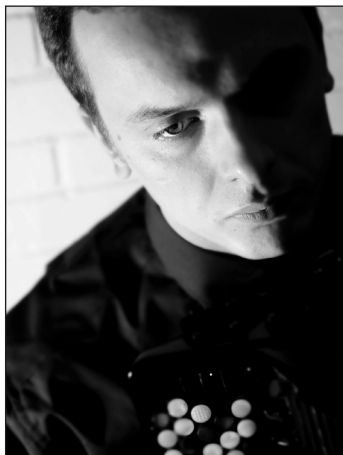
(Novo Mesto, 10. VII. 1749. – Novo Mesto, 30. III. 1801.)

Franjevačko odijelo obukao je u Ljubljani. Student u franjevačkom samostanu u Klanjcu bio je 1770. godine. Djelovao je kao profesor gimnazije u Novom Mestu. Bio je orguljaš u franjevačkom samostanu na Trsatu. Autor je pisanih kantuala koji se nalaze u franjevačkom samostanu u Klanjcu, a dvije su skladbe potpisane njegovim imenom.

ZABUKOVEC, Erazem

(*Škocjan pri Turjaku*, 3. XII. 1850. – *Nazarje*, 25. II. 1909.)

U Ljubljani je izučio pekarski zanat. Kao orguljaški učenik pjevao je kod franjevacu. Nakon završene orguljaške škole pristupio je franjevačkom redu u Ljubljani. Tu je više puta zamjenjivao glavnoga orguljaš Angelika Hribara. Sedam godina bio je samostanski vrtlar i orguljaš na Trsatu, gdje je franjevačke novake podučavao koralu. Zadnje godine provodio je u Nazarju, gdje je također bio u službi orguljaša.

ZAGORANSKI, Borut

(*Ptuj*, 10. III. 1980.)

Glazbenu naobrazbu započeo je u Glazbenoj školi Karola Pahora u Ptuj, a nastavio na Konzervatoriju za glazbu i balet u Mariboru. Diplomirao je u Puli na Muzičkoj akademiji Sveučilište Jurja Dobrile. Poslijediplomski studij upisao je na Kraljevskoj akademiji za glazbu u Londonu gdje je doktorirao 2006. godine. Pobjednik je i dobitnik na brojnim državnim i međunarodnim natjecanjima za harmoniku. Kao predstavnik Slovenije 1998. godine ušao je u finale natjecanja Eurovision Grand Prix za mlade glazbenike u Beču. Također je dobitnik prestižne nagrade „Friends of the Royal Academy of Music Wigmore Award“ za 2006. godinu. Kao harmonikaš nastupao je na uglednim međunarodnim festivalima, a kao solist nastupao je s mnogim simfonijskim orkestrima. Profesor je klasične harmonike, komorne glazbe, metodike nastave harmonike i dirigent harmonikaškog orkestra na Akademiji za glazbu u Ljubljani te na Muzičkoj akademiji u Puli. Kao gostujući profesor pozivan je na muzičke akademije i sveučilišta u Gdansku i Lodzu (Poljska), Vilniusu (Litva), Bratislavi (Slovačka) i Trstu.

ZAJEC, Ferdinand

(*Novo Mesto*, 30. V. 1878. – *Sodražice*, 9. VIII. 1949.)

U franjevački red na Trsatu stupio je 1893. godine. Bogosloviju je studirao u Ljubljani, Kamniku i Gorici. U srednjoj školi bavio se crtanjem, sviranjem glasovira i orgulja te kompozicijom. Nakon završene bogoslovije četiri je godine podučavao glazbu u Novom Mestu, nakon čega odlazi u Beč na studij slikarstva. Službovao je kao orguljaš na mnogim mjestima, između ostalih u Pazinu, Gorici, Kamniku, Ljubljani, Novi Štifti, Brežicama te u Aleksandriji. Djelovao je kao svećenik, orguljaš i slikar.

ZAKONJŠEK, Matic

(*Vojnik, 1994.*)

Prve glazbene korake započeo je učenje blok flaute na vojnoj osnovnoj školi u Celju. Tu upisuje osnovnu glazbenu školu te započinje učenje klavira. Nakon završene osnovne glazbene škole upisuje se u školu udaraljki na Umjetničkoj gimnazij koja djeluje u sklopu I. gimnazije u Celju. Kao pjevač sudjeluje u gimnazijskom pjevačkom zboru, a zbog lijepoga glasa član je i Muškog okteta „Kajuh“. Na nagovor članova okteta započinje učenje pjevanja na glazbenoj školi. Na Akademiju za glazbu, studij glazbene pedagogije, upisuje se 2013. godine. Već je 2014. godine postigao znatne rezultate u pjevanju na međunarodnim natjecanjima. U sezoni 2015./2016. sudjeluje kao član opernog zbora u Ljubljani. Na Muzičku akademiju u Zagreb upisuje se 2017. godine. Diplomom glazbenog pedagoga stekao je 2018. godine na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Nastavlja studij na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

ZHENKO, Bonavita

(*Ljubljana, 1699. – Ljubljana, 16. V. 1746.*)

U franjevačkom samostanu u Klanjcu bio je 1717. godine kao student filozofije. U franjevačkom samostanu na Trsatu bio je profesor i učitelj 1725. godine, vodio je i pjevački zbor, a od 1727. godine djeluje u franjevačkom samostanu u Klanjcu. Kao profesor djelovao je u franjevačkom samostanu u Novom Mestu 1728. godine, a u franjevačkom samostanu u Samoboru bio je student moralke. Tu je bio i gvardijan. Od 1733. do 1735. godine boravio je u franjevačkom samostanu u Ljubljani, a od 1738. do 1742. nalazi se u franjevačkom samostanu u Pazinu kao gvardijan i generalni lektor. Od 1742. godine bio je profesor u franjevačkom samostanu na Trsatu. Od 1744. godine do smrti bio je u Ljubljani. Čitavog se života bavio orguljaštvom i dirigiranjem pjevačkim zborovima.

ZORNIK, Oskar

(*Čezsoča, 20. III. 1922. – Maribor, 19. XI. 1994.*)

Nižu talijansku gimnaziju pohađao je u Bovcu od 1934. do 1938. godine, višu u Trstu od 1938. do 1940. godine, a maturirao je u Ljubljani od 1945. do 1947. godine. U NOB uključio se 1942. godine. Nakon kapitulacije Italije bio je komandant čete i komandant bataljuna, a od 1944. do 1945. godine bio je na položaju komesara brigade. Još kao dječak učio je violinu, a nakon rata pohađao srednju glazbenu školu u Ljubljani od 1945. do 1947. godine.

Od 1947. do 1951. godine studirao je solo pjevanje na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Od 1951. godine bio je angažiran u beogradskom Narodnom kazalištu a nešto kasnije i u Narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci. Od 1955. godine bio je u Narodnom kazalištu u Skopju, a od 1956. godine u mariborskoj Operi. Od 1969. godine bio je direktor Unija papir servisa. Od 1956. godine bio je učitelj talijanskog jezika na radničkom sveučilištu u Mariboru. Dobitnik je mnogih državnih odlikovanja i priznanja.

ZRELC, Celeste (Celestin)

(Muggia kraj Trsta, 28. III. 1910. – Rijeka, 31. V. 1979.)

Djetinjstvo je proveo u Rijeci. Glazbeno obrazovanje stekao je na konzervatoriju Giuseppe Verdi u Trstu. U Rijeci je poučavao harmoniku, trublju i saksofon, a bavio se i gradnjom harmonika. Početkom tridesetih godina bio je vrlo aktivan u okolici Rijeke: Jušićima, Marinićima i u drugim mjestima gdje je vodio limene glazbe. Poslije oslobođenja vodio je plesne orkestre i limene glazbe od Kastavštine do Grobnišćine. Osnovao je Plesni orkestar Radio-Rijeke i njime dirigirao 1948. godine. Od 1946. godine angažirao se na Radio Rijeci i organizirao prvi veliki jazz – orkestar. Sastavio je udžbenik za učenje harmonike i izdao nekoliko albuma skladbi. Više njegovih zabavnih melodija steklo je popularnost i osvojilo nagrade na festivalima u Zagrebu i Melodijama Istre i Kvarnera te na priredbama talijanske unije za Istru.

ZUPAN, Drago

(Ljubljana, 30. VIII. 1897. – Ljubljana, 5. IV. 1966.)

Osnovnu školu završio je 1912. godine. U vrijeme Prvog svjetskog rata bio je vojnik, a od 1918. do 1920. godine pohađa Srednju tehničku školu u Ljubljani. Ujedno je pohađao pjevanje na konzervatoriju Glazbene matice i privatno u Zagrebu, kod A. Griffa. Pjevao je u zboru Glazbene matice i slovenskom kvartetu od 1920. do 1922. godine. U sezoni 1920./1921. bio je angažiran u ljubljanskoj Operi i bio je njezin član sve do umirovljenja, s manjim pauzama. Tako je od 1927. do 1930. godine djelovao u zagrebačkoj Operi, a od 1945. do 1946. godine u mariborskoj Operi. U razdoblju od 1946. do 1949. godine djelovao je kao glumac u ljubljanskoj Drami. Bio je jedan od najzaposlenijih glumaca, nastupao u manjim, ozbiljnim i komičnim ulogama, posebno uspješan bio je u operetama. U Ljubljani i Mariboru režirao je oko 20 opera i opereta.

ŽEBRE, Demetrij

(Ljubljana, 22. XII. 1912. – Ljubljana, 14. III. 1970.)

U rodnom je mjestu do 1932. godine pohađao klasičnu gimnaziju i glazbenu školu u Glazbenoj matici državnog konzervatorija. U gimnaziji je organizirao glazbeni odsjek đачkog društva „Žar“, sastavio i vodio dječji orkestar. Nakon mature upisao se na pravo i nastavio studij kompozicije i dirigiranja. Usavršavao se na majstorskoj školi Državnog konzervatorija u Pragu. Od 1936. godine postao je korepetitor u ljubljanskoj Operi, a 1938. godine i dirigent.

Nakon Drugog svjetskog rata bio je kratko vrijeme referent za ozbiljnu glazbu na Radio Ljubljani. Od 1947. godine djelovao je kao organizator slovenskog glazbenog života u Trstu. Od 1948. godine ponovno se vraća u ljubljansku Operu. Od 1949. godine preuzeo je vodstvo mariborske Opere. Od 1951. bio je i glazbeni savjetnik mariborskog radio studija. Od 1952. godine preuzima mjesto dirigenta u Operi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, da bi se 1958. godine za stalno vratio u Ljubljanu, kao ravnatelj ljubljanske Opere. Bio je članom povjerenstva za takmičenje mladih opernih pjevača. Bavio se skladanjem. Dobitnik je „Prešernove nagrade“.

ŽELEZNIK, Martin

(Velike Brusnice, 18. XI. 1891. – Kranj, 2. VIII. 1962.)

Nakon osnovne škole glazbu je učio kod Franca Raka, orguljaša u župi Št. Peter-Otočec, a nakon toga kod Ignaca Hladnika u Novom Mestu. Kao orguljaš je djelovao u Voloskom (kraj Opatije) do 1910. do 1911., potom odlazi u rat. Nakon Prvog svjetskog rata djeluje u Trstu. Položio je ispit na učiteljskoj školi u Ljubljani. Privremeni, a nešto kasnije stalni učitelj na Zgornjoj Sorici postao je 1925. godine. Od 1947. godine učio je glazbu u osnovnoj školi i poslije na gimnaziji u Kranju, a od 1952. godine odlazi u mirovinu i postaje gradski

orguljaš. Bio je odličan orguljaš i improvizator, dobar glazbeni pedagog i zborovođa, a nadasve dobar skladatelj. Skladao je crkvenu i svjetovnu glazbu, u duhu Premrlove škole u impresionističkom stilu. Posebno se ističu njegove orguljaške skladbe.

ŽEROVNIK, Marko Juraj

(Rijeka, 11. 5. 1993.)

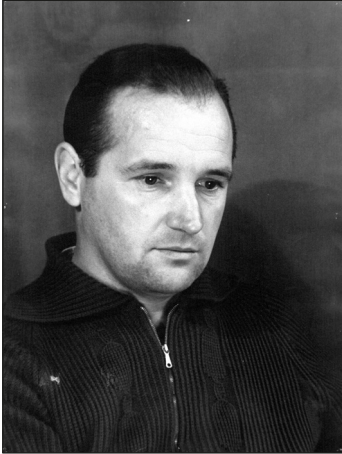
Glazbeno obrazovanje započeo je u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova. Glasovir je diplomirao 2017. godine. Kompoziciju je počeo studirati 2012. godine i diplomirao 2018. godine. Godinu dana (od 2017. do 2018. godine) provodi u njemačkom gradu Karlsruheu u sklopu studentske razmjene. Već je od najranije dobi sudjelovao na brojnim pijanističkim natjecanjima i smotrama, gdje je postigao izvrsne rezultate. Natjecao se i kao član komornih sastava. Sudjelovao je na mnogim seminarima u zemlji i inozemstvu. Još za trajanja srednje škole u Rijeci izvelo se nekoliko njegovih kompozicija za zbor. Kao skladatelj ima zapažene rezultate, a mnoge su njegove skladbe izvedene.

ŽEROVNIK, Matej

(Ljubljana, 17. VI. 1999.)

Od rođenja živi u Rijeci, gdje završava i osnovnu školu. S pet godina upisao je Glazbenu školu Ivana Matetića Ronjgova, gdje je učio svirati violinu i klavir. Trenutno je student 4. godine violine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi profesora Anđelka Krpana, a također je i kao nadareni učenik stipendist grada Rijeke. Sudjelovao je na mnogim natjecanjima iz violine gdje se postigao odlične rezultate. Svirao je više puta u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u sastavu različitih orkestara te kao solist uz gudački orkestar Hrvatske glazbene mladeži u koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog u Zagrebu. Redovito nastupa u sastavu Hrvatskog baroknog ansambla i Orkestra mladih glazbenika diljem Hrvatske. U srpnju 2017. godine zastupao je Sloveniju u Mediteranskom orkestru mladih u Francuskoj, što mu je i omogućilo rad s renomiranim dirigentima. Znanje je stjecao i od članova London Symphony Orchestra Maxine Kwok-Adams, Sarah Quinn i Matthew Gardner. U 2018. pozvan je na ponovno sudjelovanje u tom orkestru.

ŽIGER, Branko

(Tabor kraj Celja, 23. IV 1927.)

Pjevanje je učio u Ljubljani i ondje pohađao Operni studio na Akademiji za glazbu. Prije studija glazbe bio je vojni pilot. Diplomirao je 1958. godine i iste godine postao solist riječke Opere. Tu je djelovao do 1973. godine, kada odlazi u Zagreb i vraća se pilotiranju. Kao svestrani pjevač, ostvario je niz uloga različitog karaktera, u kojima se afirmirao uživljenošću interpretacije. Nastupao je i samostalno na različitim koncertima.

ŽLIČAR, Nikolaj

(Ormož, 16. I. 1949.)

Mladost je proživio u Dubrovniku gdje je, od 1963. do 1967. godine, pohađao gimnaziju, a 1967. godine završio i srednju glazbenu školu. Na Akademiji za glazbu u Ljubljani studirao je dirigiranje i diplomirao 1971. godine. Poslijediplomski studij završio je 1974. godine. Kao student vodio je Pjevački zbor „Vinko Vodopivec“. Od 1971. do 1978. godine bio je korepetitor i dirigent u Operi Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu, gdje je od 1976. do 1978. godine obnašao dužnost ravnatelj. Jednu je godinu bio dirigent u Državnoj operi i baletu u Ankari. Od 1978. godine preuzeo je mjesto dirigenta u Operi Narodnog kazališta u Beogradu. Kao operni i simfonijski dirigent djelovao je u državama bivše Jugoslavije, u Njemačkoj, Austriji, Italiji, Rusiji, Bugarskoj, Češkoj i Južnoj Koreji. Živi u Velenju gdje predaje glasovir u glazbenoj školi, a u Linzu predaje dirigiranje na glazbenom univerzitetu Anton Bruckner. Dirigent je s opsežnim repertoarom opernih i simfonijskih izvedbi. Bavi se i korepeticijom.

ŽUNEC, Noni (Hieronim/Jeronim)

(Maribor, 7. V. 1921. – Zagreb, 28. XII. 2004.)

Od 1931. godine pohađao je klasičnu gimnaziju, a nakon toga učiteljsku školu u Mariboru gdje je maturirao 1941. godine. Od 1941. do 1942. godine studirao je solo pjevanje na Akademiji za glazbu u Ljubljani. Poslije rata, 1945. godine preselio se u Zagreb gdje se upisao na akademiju i solo pjevanje te diplomirao 1949. godine. Od 1947. do 1948. godine bio je angažiran u Narodnom kazalištu u Sarajevu, a od 1948. godine postaje solist Opere Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Umirovljen je 1981. godine.

Pjevanje je poučavao u Glazbenoj školi Vatroslav Lisinski u Zagrebu. Dobitnik je mnogih nagrada. Pjevao je više od 70 opernih, stilski različitih uloga. Djelovao je i kao koncertni pjevač. Gostovao je u Engleskoj, Austriji, Grčkoj, Italiji, Njemačkoj, Švicarskoj.

ŽUPANČIČ, Krista

(Celje, 11. IV. 1884. – Zagreb, 23. V. 1942.)

Školovala se u baletnoj školi pri Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu gdje je angažirana 1897. godine. Ime joj se prvi put pojavilo na programu baleta „Na Plitvička jezera“. Nastupala je u dramskim i operetnim predstavama. Nakon ukinuća Opere i Baleta, od 1902. do 1909. godine studirala je pjevanje u Beču. Vratila se u Zagreb 1910. godine te nastavila karijeru kao operetna pjevačica.

ŽUPEVC, Zvonimira

(Berlin, 21. VIII. 1907.– Santiago, 4. 12. 1971.)

Osnovnu školu i licej pohađala je u Berlinu. Od 1931. do 1933. godine studirala je pjevanje i dramsku umjetnost na Visokoj akademskoj državnoj školi za glazbu u Berlinu. U Zagreb je došla 1933. godine. Pjevala je u zagrebačkoj Operi, a od 1934. godine bila je angažirana u ljubljanskoj Operi. Od 1938. godine ponovno je angažirana u zagrebačkoj Operi. Zbog ne produženja ugovora vraća se u Njemačku, gdje nastupa u Hamburgu.

Zaključak

Hrvatska povijest bilježi velik broj intelektualaca koji nisu bili rođeni u Hrvatskoj, ali su svojim radom utjecali na oblikovanje hrvatske kulture kakvu danas poznajemo. Promatrajući rad i djelovanje tih pojedinaca, često se može reći da su u mnogim segmentima bili revolucionarni te da su doprinosili boljitku zajednica u kojima su djelovali. Hrvatsko-slovenske veze bile posebno intenzivne u razdoblju od 19. st do početka Drugog svjetskog rata. Intenzivnoj suradnji pojedinaca stranoga podrijetla pridonijela su gostovanja i povremene posjete koje su postajale sve učestalije, čemu je pridonio napredak u razvoju prijevoznih sredstava.

Pripadnici slovenske zajednice, koji su u velikoj mjeri predstavljali pojedince stranoga podrijetla u Hrvatskoj, imali su potrebu za (samo)organiziranjem iz različitih razloga. Temeljni pokretači (samo)organiziranja bili su intelektualci. Oni su osnivali kulturna društva u kojima su aktivno djelovali zato što su shvaćali važnost očuvanja vlastitog jezika i kulture u sredini koja ih je primila i prihvatila. Međutim, za neke pojedince slovenskoga podrijetla Hrvatska je bila samo usputna stanica jer su se neki od tih intelektualaca vratili u Sloveniju, dok su drugi odlučili ostati, osnovati obitelj, a pojedini su svojim djelovanjem postigli ugled u profesionalnom i društvenom životu.

Analizom djelovanja slovenskih pojedinaca može se naslućivati razloge njihovoga dolaska na hrvatske prostore. Uglavnom su im se nudile veće mogućnosti rada i djelovanja nego što je to bilo u Sloveniji. Neki su dolazili na školovanje, a neki na rad u veća industrijska središta. Najprimamljiviji grad za ove useljenike bio je Zagreb, nakon toga Rijeka pa Split. Posebna kategorija doseljenika bili su svećenici, naročito redovnici – franjevci koji su bili članovi u raznim franjevačkim provincijama i koji su se, prema običajima svojega reda, često selili i sa sobom nosili i širili svoju kulturu. Naročito su bili aktivni kao glazbenici, orguljaši, a o njima je vrlo malo pisano.

Slovinci koji su ostali u Hrvatskoj brzo su se asimilirali i to već u prvoj generaciji. Prije svega se to odnosi na jezični aspekt, a često se radi i o kulturnoj i etničkoj asimilaciji. Stoga valja posebnu pozornost obratiti na istraživanje Slovenaca u Hrvatskoj, kao i na djelovanje tih pojedinaca koji su, između ostalog pridonijeli razvitku i hrvatske kulture. Posebno valja obratiti pozornost na glazbenike Slovence koji su svojim radom u mnogome pridonijeli razvitku glazbenog života, bilo kao aktivni sudionici u interpretativnom smislu, bilo u skladateljskoj djelatnosti. Mnogi od njih (bili) su uključeni u cjelokupno glazbeno djelovanje u Hrvatskoj kao instrumentalisti, skladatelji, ali i kao pedagoški radnici i publicisti.

Sažetak

U Hrvatskoj je poznato djelovanje mnogih Slovenaca koji su svojom aktivnošću pridonijeli razvitku kulturnog života. Među njima se svakako ističu slovenski glazbenici koji su djelovali kao skladatelji, pjevači, instrumentalisti i pedagozi. U Hrvatsku su dolazili iz različitih razloga, da bi se zatim ovdje školovali, osnovali obitelji s domicilnim stanovništvom i na taj se način asimilirali u hrvatsko društvo. Svojim su se djelovanjem ti pojedinci posebno isticali i pridonosili razvitku hrvatskog kulturnog i glazbenog života, između ostaloga i na taj način da su se ostvarili kao poznati pjevači, dirigenti i instrumentalisti koji su svojim radom bili nosioci glazbenog života u Hrvatskoj. Ovdje doneseni popis i kraći prikaz života slovenskih glazbenika mali je doprinos njihovom prinosu na svijest o postojanju ili osvješćivanju kulturne i ine javnosti na značajnu ulogu Slovenaca u hrvatskom glazbenom (povijesnom) mozaiku. U poglavlju *Slovenski intelektualci u Hrvatskoj* opisan je i naglašen značaj djelovanja slovenskih intelektualaca na hrvatskim prostorima te su navedeni razlozi njihovoga doseljavanja. U poglavlju *Slovenski glazbenici u Hrvatskoj* ističe se djelovanje slovenskih glazbenika, kao i njihov doprinos razvitku hrvatske glazbene kulture. U poglavlju *Popis slovenskih glazbenika u Hrvatskoj* abecednim se redom navode slovenski glazbenici koji su djelovali u Hrvatskoj te je opisan njihov život, rad i doprinos glazbenom području ljudskoga. Dakako, činjenična sadržajnost pojedinog imena ovisi o samom autorovu djelovanju te dostupnim podacima i literaturi. Na kraju knjige nalaze se Sažetak, Literatura i Kazalo imena.

Povzetek

Znano je, da so na Hrvaškem delovali številni Slovenci in s svojo aktivnostjo pripomogli k razvoju kulturnega življenja. Na Hrvaško so prihajali iz različnih razlogov, se tu šolali, si ustvarili družine z domačim prebivalstvom in se tako asimilirali v hrvaško družbo. Med njimi vsekakor izstopajo slovenski glasbeniki, dejavni kot skladatelji, dirigenti, znani pevci, instrumentalisti in pedagogi, ki so s svojim delom prispevali k razvoju kulturnega in glasbenega življenja na Hrvaškem ter bili njegovi nosilci. Seznam slovenskih glasbenikov in kratka predstavitev njihovega življenja v knjigi sta le delež k ohranitvi spomina na njihov obstoj in delovanje na območju Hrvaške. Poglavje z naslovom *Slovenski intelektualci na Hrvaškem* opisuje in poudarja pomen delovanja slovenskih izobražencev na tem ozemlju in navaja razloge za njihovo priseljevanje. Poglavje *Slovenski glasbeniki na Hrvaškem* namenja pozornost delovanju slovenskih glasbenikov in tudi njihovem prispevku k razvoju hrvaške glasbene kulture. Poglavje *Seznam slovenskih glasbenikov na Hrvaškem* po abecedi omenja slovenske glasbenike, delujoče na Hrvaškem, ter opisuje njihovo življenje, delo in prispevek h glasbenemu področju človekovega delovanja. Vsebina ob posameznih imenih pa je seveda odvisna od njihovega delovanja ter dostopnih podatkov in literature. Ob koncu knjige so objavljeni povzetek, navedba literature in imensko kazalo.

Summary

Several Slovenes lived and worked in Croatia and brought an important contribution to the country's cultural life. They came to Croatia for various reasons, studied there, started a family among the local population and eventually assimilated into Croatian society. Among them, Slovene musicians certainly stand out, such as composers, conductors, famous singers, instrumentalists and pedagogues, who supported and advanced the development of cultural and musical life in Croatia. The list of Slovene musicians with a brief presentation of their lives in this book is a contribution to the preservation of the memory of their existence and work on the Croatian territory. The chapter entitled *Slovene Intellectuals in Croatia* describes and highlights the importance of the work of Slovene intellectuals in this area and states the reasons for their immigration. The chapter *Slovene Musicians in Croatia* focuses on the activity of Slovene musicians as well as on their contribution to the development of Croatian music culture. The chapter *List of Slovene Musicians in Croatia* contains an alphabetical list of Slovene musicians living in Croatia and describes their life, work and contribution to the field of music. The content listed under each name depends, of course, on a musician's activity and available data and literature. The book ends with a summary, references, and an alphabetical index.

Literatura i izvori

Popis literature

- Akademija za glasbo, 2021.** Boštjan Lipovšek, red. prof. (<https://old.delo.si/kultura/umrl-maestro-vladimir-kobler.html>) (pristup 10. 6. 2021)
- Andreis, J. (ur.), 1958.–1963.** *Muzička enciklopedija*. Leksikografski zavod FNRJ, Zagreb.
- Balota, M., 1950.** *Stara pazinska gimnazija*. Zora, Zagreb.
- Barbieri, M., 2017.** *Josip Križaj, umjetnik ispred svojega vremena*. Slovenski dom, Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba, Zagreb.
- Batušić, S., 1979.** Irma Polakova: trideset let slave na odru Hrvatskega narodnega gledališča v Zagrebu. *Dokumenti Slovenskega gledališkega muzeja* 18 (7), 101-117.
- Bedjanič, P., 2005.** Čudežni slovenski pevski letnik 1920. *Gledališki list, Opera in balet*, 7, 68.
- Belaj, V., 1995.** Etnološka istraživanja Slovenaca u Hrvatskoj. *Slovinci u Hrvaški*, Kržišnik-Bukić, V. (ur.), Inštitut za narodnostna vprašanja, Ljubljana, 287–295.
- Blajić, P. Z., 1992.** *Sve ima svoje vrijeme : zapisi o glazbi i glazbenicima*. Matica hrvatska Split.
- Bogović, M. (ur.), 1999.** *Visoko školstvo na području Riječko-senjske metropolije*. Kršćanska sadašnjosti: Teologija u Rijeci, Zagreb : Rijeka.
- Cankar I. i dr., 1925–1991 (ur.).** *Slovenski biografski leksikon*. Združna gospodarska banka, Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana.
- Cerkveni glasbenik, 1878–1945.** Revija za cerkveno glasbo. Cecilijino društvo, Ljubljana.
- Deglj Ivellio, J., 2006.** *Zmajska pjesmarica*. Družba „Braća Hrvatskoga Zmaja“, Zagreb
- Deglj Ivellio, J., 2008.** *Za dom i roda čast pjevat nam je slast : glazbena škrinja Hrvatskog pjevačkog društva „Jeka“ u Samoboru*. HPD „Jeka“ Samobor, Samobor.
- Deglj Ivellio, J., 2010.** *In honorem Sancti Blasii, Svetom Vlahu u čast*. Župa Velike Gospe Dubrovnik, Dubrovačka biskupija i Zborna crkva sv. Vlaha, Zagreb.
- Deglj Ivellio, J., 2019.** *Don Kosto Selak – svećenik i skladatelj*. Općina Janjina: Dubrovačko neretvanska županija: Župa sv. Vlaha Janjina, Zagreb: Janjina.
- Delo, 2009.** Umrl maestro Vladimir Kobler, 21. 10., (<https://old.delo.si/kultura/umrl-maestro-vladimir-kobler.html>) (pristup 21. 6. 2021)
- Demović, M., 1988.** Glazba u renesansnom Dubrovniku. *Dani Hvarskoga kazališta*, 14 (1), 117–145.
- Flodin, S., 1919.** Kamnikarov crkveni zbor. *Hrvatska obrana*, 18 (132), 2–3.
- Fučkar, S. B., 2017.** *Hrvatski jazzisti*. Ars media, Zagreb.
- Gantar Godina, I. 2003.** Izseljivanje slovenskih intelektualcev na Hrvaško do leta 1848. *Dve domovini: razprave o izseljenstvu* 18, 123–134.
- Gantar Godina, I. 2004a.** Slovenski intelektualci – izseljenci na Hrvaškem: Jernej Francelj (1821-1889). *Dve domovini*, 19, 165–183.
- Gantar Godina, I. 2004b.** Slovenski izobraženci na Hrvaškem od 1850 do 1860. *Dve domovini*, 20, 77–94.

- Gantar Godina, I., 2006.** Slovenski izobraženci na Hrvaškem po letu 1868: Ivan Steklasa (1846–1921). *Dve domovini*, 24, 153–166.
- Glavičić, A., 1962.** Iz kulturne povijesti Senja. *Riječka revija*, 3–4, 80.
- Glavičić, A., 1997.** Iz starije prošlosti Senjske glazbe (1842–1962). *Senjski zbornik*, 24, 227–252.
- Glavina, B.** Margareta Togunjac, učiteljica solopetja na Glasbeni šoli Ilirska Bistrica. https://www.zpgs.net/projekti/ps/2/margareta_togunjac.htm (pristup 15. 7. 2021).
- Grbec, I., 1921.** Srečko Kumar. *Učiteljski list* 2, 1–2.
- Gregorc, J., 1981.** Zadnje slovo od skladatelja in pedagoga prof. Franja Luževiča, *Tednik*, 8. 10., 6.
- Grgić, M., 1994.** *Glazbena kultura u Splitskoj stolnoj crkvi od 1750 do 1940*. Hrvatsko muzikološko društvo, Split.
- Hećimović, B., Barbieri, M., Neubauer, H., 2011.** *Slovenski umjetnici na hrvatskim pozornicama = Slovenski umetnici na hrvaških odrih*. Slovenski dom, Zagreb: Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba, Zagreb.
- Hemar, E., 2014.** *Slovinci u hrvatskom sportu = Slovenci v hrvaškem športu*. Slovenski dom: Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba, Zagreb.
- Hoško, E., 2004.** *Trsatski franjevci: Pet i pol stoljeća služenju trsatskom svetištu*. Franjevački samostan Trsat, Rijeka.
- Hrvatsko narodno kazalište, 2021.** Aljaž Farasin. (<https://hnk-zajc.hr/clanhnk/aljaz-farasin/>) (pristup 11. 5. 2021).
- Hrvatsko narodno kazalište, 2021.** Juraj Marko Žerovnik. (<https://hnk-zajc.hr/clanhnk/juraj-marko-zerovnik/>) (pristup 10. 5. 2021).
- Hrvatsko narodno kazalište, 2021.** Luka Ortar. (<https://hnk-zajc.hr/clanhnk/luka-ortar/>) (pristup 11. 5. 2021).
- Javornik, M. i dr., 1987–2020.** *Enciklopedija Slovenije*. Mladinska knjiga, Ljubljana.
- Jelčić, D. (prir.), 1957.** *Spomen-knjiga o pedesetoj godišnjici Narodnog kazališta u Osijeku 1907–1957*. Narodno kazalište, Osijek.
- Jelerčić, I., 1980.** *Pevsko izročilo Primorske : slovenska zborovska pesem na Primorsken do druge svetovne vojne*. Založništvo tržaškega tiska, Trst.
- Jurinić, P., 2012.** *Slovenske boje u hrvatskoj likovnoj umjetnosti = Slovenske barve v hrvaški likovni umetnosti*. Slovenski dom, Zagreb.
- Kajzer, J., 1993.** Prezrti slikar Saša Šantel. *Rodna gruda*, 3, 32.
- Kindერიć, F. P. 2006.** *Franjevci uz orgulje*. Hrvatsko društvo crkvenih glazbenika, Krapina.
- Kirigin, J., 1940.** Umjetničke nedaće. *Hrvatski glasnik*, 3(5), 3–6.
- Kovačević, K., (ur), 1984.** *Leksikon jugoslavenske muzike*. Jugoslavenski leksikografski zavod „Miroslav Krleža“, Zagreb.
- Križnar, F., 2005.** Župnik in glasbenik Don Kosto (Jer/nej/ ko) SEL/J/AK). *Loški razgledi*, 51, 207–248.
- Križnar, F., Pinter, T., 1997.** *Sto slovenskih skladateljev*. Prešernova družba, Vrba, Ljubljana.
- Krpan, E., (ur). 2015.** *Hrvatsko društvo skladatelja : (1945.–2015.) : kronike*. Hrvatsko društvo skladatelja: Cantus, Zagreb.

- Kržišnik Bukić, V., 2006a.** O Slovencih in slovenstvu na hrvaškem od nekdanj do danes. *Slovinci na hrvaškem – dediščina in sedanost*, Munda Hirnök, K.; Ravnik, M. (ur.), Slovensko etnološko društvo, Ljubljana, 2006, 15–87.
- Kržišnik-Bukić, V., 2006b.** Znameniti Slovenci na Hrvaškem skozi zgodovino. *Migracijske i etničke teme* 22, 421–445.
- Labinjan, G., Ujčić, T. (ur.), 1973.** *Spomen knjiga Gimnazije u Pazinu 1899.–1969.*, Gimnazija Otokar Keršovani u Pazinu, Pazin.
- Lešić, J., 1971.** *Narodno pozorište Sarajevo 1921–1971.* Narodno pozorište, Sarajevo.
- Lilek, E., 1933.** *V tujini službojoči učitelji.* Celje: Samozaložba.
- Lučić, N., (ur.), 2021.** *Hrvatski biografski leksikon.* Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“, Zagreb. (<https://hbl.lzmk.hr/>).
- Lukežić, I., 2007.** *Fluminensia Slovenica.* Izdavački centar Rijeka, Rijeka.
- Lupis, V. B., 2010.** Don Kosto Selak – skladatelj i duhovnik. *Dubrovnik : časopis za književnost i znanost*, 4, 167–175.
- Malbaša, M., 1965.** Glazbeni život u Osijeku. *Osječki zbornik*, 9–10, 178.
- Marijanović, S., 1987.** *Hrvatsko pjevačko društvo „Lipa“ u Osijeku 1876–1986.* Hrvatsko pjevačko društvo „Lipa“, Osijek.
- Mazur, M. 2006.** Maksovih 85 ljeta. *Vijenac* 16. 2., 312. (<https://www.matica.hr/vijenac/312/maksovih-85-ljeta-7894/>) (pristup 22. 6. 2021).
- Mohorovičić, A. (ur.), 1960–1966.** *Enciklopedija likovne umjetnosti.* Leksikografski zavod FNRJ, Zagreb.
- Mrkalj, I., 2018.** Slovenac među Hrvatima i Srbima: Franc Žužek u Glini, 1927.–1955. *Tragovi* 1(1), 124–165.
- Novak, P. S. i dr., 2015.** *Leksikon Marina Držića.* Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“: Dom Marina Držića, Zagreb. (<https://leksikon.muzej-marindrzic.eu/>) (pristup 19. 6. 2021).
- Novi list, 1954–1965.** Rijeka
- Novi odmev, 2019.** Franc Rapotec, predsjednik in zborovodja v Slovenskem domu, lipanj, 70, 7.
- Polić, M. 2010.** Slovenski svećenik Franjo Ravnik kao hrvatski narodni preporoditelj. *Croatica Christiana periodica* 65(34), 67–100.
- Ravlić, S. (ur.), 2021.** *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje.* Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“, Zagreb. (<https://www.enciklopedija.hr/>).
- Ravnjak, V. (ur.), 2019.** *Sto let Slovenskega narodnega gledališča v Mariboru: drama, opera, balet: [1919–2019].* Slovensko narodno gledališče, Umetniški kabinet Primož Premzl, Maribor.
- Riječki list, 1947–1954.,** Rijeka.
- Riman, B., 2008.** Branka Verdonik-Rasberger in njeno delovanje v slovenskem domu KPD “Bazovica”. *Razprave in gradivo*, 56/57, 264–276.
- Riman, B., 2014.** Slovenski franjevci u Hrvatskoj provinciji sv. Ćirila i Metoda s posebnim naglaskom na samostan i svetište na Trsatu. *Žgodovinski časopis* ½ (68), 126–149.
- Riman, B., 2014.** Slovenski profesori u Carsko-kraljevskoj velikoj državnoj gimnaziji u Pazinu. *Acta Histriae* 2(24), 357–380.

- Riman, B., 2019.** *Slovenska društva u Hrvatskoj od 1886. do 1991. godine.* Inštitut za narodnostna vprašanja: Vijeće slovenske nacionalne manjine Primorsko-goranske županije, Ljubljana: Rijeka.
- Riman, B., Riman, K., 2016.** Slovenci u Hrvatskoj gimnaziji u Zadru od 1897. do 1921. godine. *Zgodovinski časopis* ¾ (70), 338–363.
- Riman, K., 2018.** Slovenski pisci u Hrvatskoj kao graditelji slovensko-hrvatskih odnosa. *Razprave in gradivo*, 80, 43–64.
- Riman, M., 2010.** Pazinsko razdoblje Saše Šantela. VI. muzikološki skup „Iz istarske glazbene riznice“. *Ruralna i urbana glazba istarskog poluotoka*, Gortan-Carlin, I. P. (ur.), Katedra čakavskog sabora za glazbu, Novigrad, 63–88.
- Stanonik, T., Z., Brenk L., (ur.) 2008.** *Osebnosti: veliki slovenski biografski leksikon.* Mladinska knjiga, Ljubljana.
- Sveta Cecilija, 1877–2006.** Časopis za duhovnu glazbu: glasilo Instituta za crkvenu glazbu „Albe Vidaković“ KBF Sveučilište u Zagrebu. HKD sv. Ćirila i Metoda, Zagreb.
- Širola, B., 1942.** *Hrvatska umjetnička glazba.* Matica hrvatska, Zagreb.
- Škiljan, F., 2015.** *Slovenci u Varaždinu i Varaždinskoj županiji.* Slovensko kulturno društvo Nagelj, Varaždin.
- Škiljan, F., 2016.** *Slovenci u Krapinsko – zagorskoj županiji.* Slovensko kulturno društvo Nagelj, Varaždin.
- Škiljan, F., Dugački, V., 2021.** *Slovenci u Hrvatskoj – gospodarski, znanstveni, kulturni i duhovni doprinosi.* Slovenski dom Zagreb, Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba, Zagreb.
- Škulj, E., 1995.** Slovenski frančiškani glasbenici. *Sattnerjev zbornik : simpozij ob 60. obletnici smrti*, Škulj, E. (ur.), Družina, Ljubljana, 111–126.
- Škulj, E., 2004.** Rod Adamičev. *Adamičev zbornik*, Škulj, E. (ur.), Akademija za glasbo, Ljubljana, 7–23.
- Škulj, E., 2005.** *Leksikon cerkvenih glasbenikov.* Družina, Ljubljana.
- Špralja, I., 2011.** *Leksikon hrvatske crkvene glazbe.* Meridijani, Samobor.
- Švara, F., 1926.** Srećko Kumar. *Koledar Goriške Mohorjeve družbe*, Goriška Mohorjeva družba, Gorica, 54–55
- Tucović Sturman, V., 2008.** „Naša Zofka’ sem jim bila“ : Zofka Kveder – urednica revije Domaći prijatelj. *Dve domovini: razprave o izseljenstvu* 28, 111–125.
- Vide Ogrin, P. (ur), 2013.** *Primorski slovenski biografski leksikon.* Slovenska akademija znanosti in umetnosti: Znanstvenoraziskovalni center SAZU, Ljubljana. (<http://www.slovenska-biografija.si/kolofon/psbl/>).
- Vide Ogrin, P. (ur), 2013.** *Slovenska biografija.* Slovenska akademija znanosti in umetnosti Znanstvenoraziskovalni center SAZU, Ljubljana. (<https://www.slovenska-biografija.si/>).
- Vidmar, J. i dr., 1967.** *Sto godina Dramskog društva u Ljubljani.* Sterijino pozorje, Novi Sad.
- Voje, I., 1967.** Ljubljančan Franciscus de Pavonibus organist v Dubrovniku leta 1463. *Muzikološki zbornik*, 3, 16–21.
- Zadavec, J., 2004.** *Duhovnik – besedni, likovni in glasbeni umetnik.* Družina, Ljubljana.
- Život, 1921.** *Dve godine glazbe*, 3 (448), 3.
- Žnidrašič, D. 2000.** Frančiškani na Slovenskem in sto let na Brezjah. *Brezjanski zbornik 2000* Dežman, J. (ur.) Družina, Ljubljana, 324–325.

Popis korespodenata

- Korespodencija Barović, Frano, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Baša, Andrej, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Beriša-Johan, Davorka, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Blažek, Enej, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Bunčić, Tena, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Farasin, Aljaž, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Harej, Ivan, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Hrovat, Vladimir, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Jezovšek, Janko, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Kavre Calcina, Alka, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Lukšić, Vjera, 2020. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Mičetić, Ervin, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Oblak, Zala, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Ortar, Luka, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Pečar Host, Alemka, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Pečar Karabaić, Sonja, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Protić Kindler, Helena, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Ropac, Iva, 2020. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Ruck, Lovorka, 2020. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Škerjanec, Petar, 2020. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Tušar Suhadolc, Eva, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Zagoranski, Borut, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Zakonjšek, Matic, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Žerovnik, Juraj Marko, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Žerovnik, Matej, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.
Korespodencija Žličar, Nikolaj, 2021. Korespodenciju čuvaju autorice.

Popis izvora slikovnog gradiva

ADAMIČ, Karlo

Ilustrirani Slovenec, 1925, 1 (27), 28.06.. URN:NBN:SI:doc-PY3487GM (pristup 10. 11. 2021).

ARNIČ, Blaž

Šantel, S., 19??. Blaž Arnič. URN:NBN:SI:IMG-NKH8RJ6D (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

ARNIČ-LEMEŽ, Blaženka

Arhiv Društva slovenskih skladateljev

BALŽALORSKY, Volodja

Pinter, T., 2000. Volodja Balžalorsky. URN:NBN:SI:IMG-5LDQ4KRB (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

BARLÈ, Janko

Barle, J., 1932. URN:NBN:SI:IMG-1LRCTIHA (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

BAROVIČ, Frano Igor

Osobni arhiv Frana Igora Barovića

BAŠA, Andrej

Osobni arhiv Andreja Baše

BERVAR, Josip

Šantel, S., 19??. Josip Bervar. URN:NBN:SI:IMG-O7B4QIWO (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

BIZJAK, Milko

Pinter, T., 2000. Milko Bizjak. URN:NBN:SI:IMG-A8HL35CK (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

BLAŽEK, Enej

Osobni arhiv Eneja Blažeka

BOŠTJANČIČ, Aleksander

Arhiv Narodnog kazališta Ivan pl. Zajc, Rijeka

BOŽIČ, Danica

Osobni arhiv Ive Ropac

BOŽIČ REBULA, Marija

Osobni arhiv Ive Ropac

BUNČIČ, Tena

Osobni arhiv Tene Bunčić

BUKŠEK, Rudolf

Svirčević, F., 19??. Rudolf Bukšek. URN:NBN:SI:IMG-WTJSFJX5 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

DERMELJ, Albert

Dermelj, A., 1939. URN:NBN:SI:IMG-6U5888CA (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

DRUZOVIČ, Erika

Opera.hr, 2018. Druzovič, Erika. <https://www.opera.hr/index.php?p=article&id=91> (pristup 11. 11. 2021.)

FARASIN, Aljaž

Privatni arhiv Aljaža Farasina

FERENČAK, Štefan Alojzij

Don Bosko Slovenija, 2020. Štefan A. Ferenčak SDB. (<https://donbosko.si/stefan-a-ferencak-sdb/>) (pristup 2. 11. 2021).

FRANCL, Ivan (Jean)

Francl, J., 194?. URN:NBN:SI:IMG-5M6N10T9 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

FRANCL, Rudolf

Francl, R., 195?. URN:NBN:SI:IMG-VOSWV1SU (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

GERBIC, Jarmila Lily

Gerbič, J. L., 190?. URN:NBN:SI:IMG-F2GE1VQR (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

GERBIČ, Franc (Fran)

Fiedler, H., 186?. Fran Gerbič (1840-1917). URN:NBN:SI:IMG-JN6GH0UX (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

GOLOB, Drago

Pinter, T., 2000. Drago Golob. URN:NBN:SI:IMG-AXZS6UOU (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

GOSTIČ, Josip

Gostič, J., 1950-1960. URN:NBN:SI:IMG-BYODJ631 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

GRBEC, Ivan

Grbec, I., 192?. URN:NBN:SI:img-6C6LBATJ (<http://www.dlib.si>) (pristup 11. 11. 2021).

GRUM, Anton

Šantel, S., 19??. Anton Grum. URN:NBN:SI:IMG-UT1Y260V (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

HAREJ, Ivan

Osobni arhiv Ivana Hareja

HROVAT, Rajmund

Osobni arhiv Hrovat Vladimir

HROVAT, Vladimir

Osobni arhiv Hrovat, Vladimir

HUBAD, Samo

Arhiv Društva slovenskih skladateljev

IPAVEC, Josip

Lenz, J. M., 1890-1900. Josip Ipavec (1873-1921). URN:NBN:SI:IMG-KM9B7OXF (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

JANKO, Vekoslav

Pelikan, J., 1930-1940. Člani Slovenskega narodnega gledališča v Rogaški Slatini. URN:NBN:SI:IMG-B9YXU3TH (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

JEREB, Peter

Šantel, S., 19??. Peter Jereb. URN:NBN:SI:IMG-TESDW2MQ (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

JEVDJENIJEVIČ BRANDL, Nada

Brandl-Trio, 1931. URN:NBN:SI:DOC-YCKQVNWV (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

JEZOVŠEK, Janko

Osobni arhiv Janka Jezovškega

JOHAN, Miroslav (Friz)

Osobni arhiv Davorke Johan-Beriša

JOHAN, Maks

Osobni arhiv Davorke Johan-Beriša

KAPLAN, Josip

Kaplan, J., 2009. URN:NBN:SI:DOC-7SOVLS10 (<http://www.dlib.si>) (pristup 11. 11. 2021).

KAVRE CALCINA, Alka

Osobni arhiv Alke Kavre Calcina

KOBLER, Vladimir

Pinter, T., 1999. Vladimir Kobler. URN:NBN:SI:IMG-RMAU7CB9 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

KOPORC, Srečko

Koporc, S., 1929. URN:NBN:SI:IMG-71I1LCAY (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

KOŠIR, Vladimir

Arhiv Srpskog narodnog pozorišta, Novi Sad

KRIŽAJ, Josip

Adamič, E., 1960. Josip Križaj (1887–1968). URN:NBN:SI:IMG-G8EGGCUS (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

KUMAR, Srečko

Bešeter, V., 19??. Srečko Kumar (1888–1954). URN:NBN:SI:IMG-LY08HZWR (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

KURET, Milan

Kuret, M., 19??. URN:NBN:SI:IMG-6BRLDGW6 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

LAJOVIC, Uroš

Osobni arhiv Uroša Lajovica

LEVAR, Ivan

Štajer, B., 194?. Ivan Levar (1888–1950). URN:NBN:SI:IMG-N4BXYL69 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

LICHTENEGGER, Vatroslav

Hrvatski zavod za glazbu

LIPOVŠEK, Boštjan

Pinter, T., 2000. Boštjan Lipovšek. URN:NBN:SI:IMG-Y4Q6TK0J (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

LOVŠIN, Vinko

Zbornik Svobodne Slovenije, 1954. URN:NBN:SI:doc-22126PSO (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

MAURI, Štefan

Arhiv Društva slovenskih skladateljev

MIZERIT, Klaro Marija

Arhiv Društva slovenskih skladateljev

NOLLI, Josip

Nolli, J., 18??. URN:NBN:SI:IMG-J7LLM1QF (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

NOVAK, Zdenka

Pinter, T., 1999. Zdenka Novak. URN:NBN:SI:IMG-2AJ0PUX9 J7LLM1QF (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

OCVIRK, Ivan

Šantel, S., 19??. Ivan Ocvirk. URN:NBN:SI:IMG-9YKD5YUH (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

OBLAK, Zala

Osobni arhiv Zale Oblak

OROŽIM, Konrad

Arhiv Narodnog kazališta Ivan pl. Zajc, Rijeka

ORTAR, Luka

Osobni arhiv Luke Ortara

PAHOR, Leopold Lavoslav

Šantel, S., 19??. Lavoslav Pahor. URN:NBN:SI:IMG-3RQ6MM0M (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

PEČAR HOST, Alemka

Osobni arhiv Alemke Pečar Host

PEČAR-KARABAIĆ, Sonja

Osobni arhiv Sonje Pečar-Karabaić

PLANINŠEK, Attilio

Opera.hr, 2018. Planinšek, Attilio, <http://www.opera.hr/index.php?p=article&id=157> (pristup 11. 11. 2021.)

POLAK, Irma (Marija Fabiani)

Polak, I., 189?. URN:NBN:SI:IMG-IK0D70I2 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

POLIČ, Mirko

Polič, M., 192?. URN:NBN:SI:IMG-B0ED2LF1 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

POLIČ, Štefanija (*Štefka*)

Polič, Š., 1938. URN:NBN:SI:IMG-VS9EANHM (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

PREK, Stanko

Pinter, T., 1995. Stanko Prek. URN:NBN:SI:IMG-Z03YQROB (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

PRIMOŽIČ, Robert

Opera.hr, 2018. Primožič, Robert, <https://www.opera.hr/index.php?p=article&id=70> (pristup 11. 11. 2021.)

PROTIĆ KINDLER, Helena

Osobni arhiv Helene Protić Kindler

RAPOTEC, Franc

Rapotec, F. 2019., Franc Rapotec, predsednik in zborovodja v Slovenskem domu. *Novi odmev* 70, 7. (<http://www.slovinci-zagreb.hr/wp-content/uploads/2017/02/NOVI-ODMEV-70.pdf>) (pristup 11. 11. 2021.)

RASBERGER, Pavel

Rasberger, P., 1937. URN:NBN:SI:IMG-CBWDK317 (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

RIJAVEC, Josip

Savič, 192?. Josip Rijavec. URN:NBN:SI:IMG-PXWKZ81U (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

ROPAC, Jožica

Osobni arhiv Ive Ropac

RUS, Marjan

Opera.hr, 2018. Rus, Marjan/Marijan, <https://www.opera.hr/index.php?p=article&id=107> (pristup 11. 11. 2021.)

SIMONITI, Rado

Simoniti, R., 19??. URN:NBN:SI:IMG-UB42SPBY (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

STANIČ, Jelka

Stanič, J., (roj. 1928) 1937. URN=URN:NBN:SI:IMG-NGFBEYLZ

STÖCKL, Anton

Stöckl, A., 19??. URN:NBN:SI:img-QAIL78ZB (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

ŠANTEL, Avgusta

Šantel, A., (1876-1968). 19??. URN=URN:NBN:SI:IMG-T4OKFINV

ŠANTEL, Saša (Aleksander)

Šantel, S., 192?. URN:NBN:SI:IMG-QLP0VKVH (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021).

ŠIMENC, Mario

Šimenc, M., 1940. URN:NBN:SI:IMG-N9N5X51W (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021)

ŠIRCA, Friderik

Šantel, S., 19??. Risto Savin – Friderik Širca. URN:NBN:SI:IMG-JDUA6XZP (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021)

ŠKRJANEC, Peter

Osobni arhiv Petera Škerjanca

ŠONC BOBIČ, Zoran

Osobni arhiv Agate Klinar Medaković

ŠTERLE, Nikola

Opera.hr, 2018. Šterle, Nikola. http://www.opera.hr/images/articles/Nikola_Sterle2.jpg (pristup 11. 11. 2021.)

ŠTIGLIĆ, Natko

Osobni arhiv Natka Štiglića

ŠUTEJ, Josip

Opera.hr, 2018. Šutej, Josip. <http://www.opera.hr/index.php?p=article&id=138> (pristup 11. 11. 2021.)

ŠUTEJ, Vjekoslav

Vijenac, 2009. In memoriam – VJEKOSLAV ŠUTEJ (1951–2009), 17. 12., (<https://www.matica.hr/vijenac/412/Dirigent%20velike%20du%C5%A1e/>) (pristup 11. 11. 2021.)

TOGUNJAC, Margareta

Osobni arhiv Ive Ropac

TUŠAR SUHADOLC, Eva

Osobni arhiv Eve Tušar Suhadolc

UDOVIČ, Milan

Arhiv Narodnog kazališta Ivan pl. Zajc, Rijeka

URŠIĆ, Pavla

Tovariš, 1959. 15 (25). URN:NBN:SI:doc-B4QYZWQI (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021)

VANJEK, Josip

Deglj Ivellio, J., 2008. Za dom i roda čast pjevat nam je slast : glazbena škrinja Hrvatskog pjevačkog društva "Jeka" u Samoboru. HPD „Jeka“ Samobor, Samobor.

VILHAR, Sefarin Franjo-Kalski

Šantel, S., 19??. Fran Serafin Vilhar. URN:NBN:SI:IMG-6RG437UP (<http://www.dlib.si>)
(pristup 2. 11. 2021)

VOGRIČ, Hrabroslav Otmar

Šantel, S., 19??. Hrabroslav Vogrič. URN:NBN:SI:img-106YPPKQ (<http://www.dlib.si>)
(pristup 2. 11. 2021)

ZAGORANSKI, Borut

Osobni arhiv Boruta Zagoranskog

ZORNIK, Oskar

Arhiv Narodnog kazališta Ivan pl. Zajc, Rijeka

ŽEBRE, Demetrij

Žebre, D., 19??. URN:NBN:SI:IMG-XNR7SHCW (<http://www.dlib.si>) (pristup 2. 11. 2021)

ŽELEZNIK, Martin

Šantel, S., 19??. Martin Železnik. URN:NBN:SI:IMG-YR9J99H8 (<http://www.dlib.si>)
(pristup 2. 11. 2021)

ŽEROVNIK, Matej

Osobni arhiv Mateja Žerovnika

ŽIGER, Branko

Arhiv Narodnog kazališta Ivan pl. Zajc, Rijeka

Kazalo imena

A

Adamič, E. 128
Adamič, Karlo 15, 124, 126
Aljančič, Hilarina 15
Andreis, Josip 121
Anžlovar, Ivo 16
Arnič, Blaž 16, 17, 126
Arnič-Lemež, Blaženka 17, 126
Au, Franjo Leopold 17

B

Babin, Vladimir 24
Bach, Johan Sebastian 23
Balota, Mate 121
Balžalorsky, Volodja 18, 126
Baranović, Krešimir 95
Barbieri, Marija 12, 121, 122
Barle, Janko 18, 126
Barlič, Nina 2
Barović, Frano Igor 19, 125, 126
Baša, Andrej 20, 125, 126
Batušič, Slavko 121
Bedjanič, Peter 121
Belaj, Vitomir 11, 121
Benini, Boris 20
Bergamo, Marija 21
Beriša Johan, Davorka 125, 128
Bersa, Blagoje 79
Bervar, Josip 21, 126
Bervar, Karlo 73, 104
Bešeter, V. 128
Betett, Julio 46
Bezić, Jerko 22
Binički, Aleksandar 77
Bizet, Georges 72
Bizjak, Milko 23, 126
Bizovičar, Stanko 24
Blagaj, Josip Antun 61

Blajić, Petar Zdravko 121
Blažek, Enej 23, 125, 126
Blažič, Franc 25
Bogović, Mile 121
Bordenij, Josip Fidel 25
Boštjančič, Aleksander 25, 126
Božič, Danica 26, 126
Božič Rebula, Marija 26, 126
Brajša Rašan, Matko 51, 89
Brandl, Fanika 47
Brečko, Josip 26
Bregar, Franjo 27
Brenk, Lan 124
Bruckner, Anton 114
Bručić, Milan 97
Brunner, Julijo 89
Bukšek, Rudolf 28, 126
Bunčić, Tena 27, 125, 126

C

Caelen, Petar 18
Cankar 67
Cankar, Ivan 69
Cankar, Izidor 121
Chladek Bohinjski, Josip 29

Č

Čeh, Anton 29
Černejev, Danica 56
Černjul, Zlatko 20

D

Daneu, Danilo 30
De Pavonibus, Franciscus 30, 124
Degl' Ivellio, Josip 2, 121, 130
Delak, Franjo (Ivan) 31
Dellapiccolo Luigi 52
Demović, Miho 121

Dermelj, Albert 31, 126
Detiček, Prerad 32
Dežman, Jože 124
Dobriča, Juraj 109
Druzovič, Erika 32, 126
Držić, Marin 123
Dugački, Vlatka 12, 124
Dvořák, Antonin 57

E

Ertl, Rudolf 58

F

Fabiani, Maks 77
Fabiani, Marija v. Polak, Irma
Fajdiga, Marijan 33
Farasin, Aljaž 33, 122, 125, 127
Ferenčak, Štefan Alojzij 33–34, 126
Ferluga, Slivija 34
Fiedler, H. 127
Filippi, de E. 78
Finžgar, Marija 16
Firšt, Nenad 71
Flodin, S. 121
Foerster, Anton 41
Folger, Hilda 47
Francelj, Jernej 121
Francl, Ivan (Jean) 34, 127
Francl, Rudolf 35, 127
Friedrich, Koloman 35
Fučkar, Stjepan Braco 121

G

Gaj, Ljudevit 63
Gantar Godina, Irena 10, 12, 121, 122
Gašparič, Janez 36
Gavella, Branko 61
Gerbic, Jarmila Lily 36, 127
Gerbič, Franc 37, 127
Gjadrov, Igor 98
Glavičić, Ante 122
Glavina, Bojan 122

Golob, Drago 37, 127
Gorenšek, Ivan-Janez 37
Gorenšek, Julija 38
Gorinšek, Danilo 82
Gorski, Maksim 38
Gorše, Bogomir 38
Gorše, Božidar 38
Gortan Carlin, Ivana Paola 124
Gostič, Josip 39, 127
Gotovac, Jakov 57
Govekar, Mirko 39
Grbec, Ivan 40, 122, 127
Gregl, Norbert 40
Grgić, Miljenko 122
Griff, Aleksandar 111
Grum, Anton 41, 127
Guberina, Petar 94

H

Hafner, Dragutin 26
Harej, Ivan 42, 125, 127
Hatze, Josip 100, 102
Hećimović, Branko 12, 122
Hemar, Eduard 12, 122
Hladnik, Ignac 112
Hözl, Hilda 42
Horvat, Franc 42
Hoško, Emanuel 122
Hribar, Angelik 86, 109
Hrovat, Rajmund 43, 44, 127
Hrovat, Vladimir 44, 125, 127
Hubad, Matej 28, 85
Hubad, Samo 44, 127, 127
Huml, Vaclav 89

I

Ignoliz, Andrej Kajetan 45
Ipavec, Benjamin 45
Ipavec, Gustav 45
Ipavec, Josip 45, 127

J

Janigro, Antonio 46, 76
Janko, Vekoslav 46, 127
Javornik, Marjan 122
Jelčić, Dubravko 122
Jelerčić, Ivo 122
Jerbić, Marijan 46
Jereb, Peter 47, 127
Jerman, Silvin 27
Jerolimov, Nikola 97
Jevdjenijević Brandl, Nada 47, 127
Jezovšek, Janko 48, 125, 127
Johan, Maks 49, 128
Johan, Miroslav 49, 128
Jurinić, Polona 12, 122

K

Kajzer, Janez 122
Kalc (Calz), Josipina 50
Kamnikar, Josip 50
Kamušičič, Karlo 50
Kaplan, Josip 51, 128
Kavre Calcina, Alka 52, 125, 128
Kinderić, Petar 14, 122
Kirigin, Josip 122
Klinar Medaković, Agata 130
Kmeting, Marko Franjo 52
Knausz, Edmund 52
Knoblehar, Jeronim 53
Kobler, Vladimir 53, 121, 128
Kocijančić, Olga 54
Kogej - Štagljar, Mila 54
Komel, Mihael 54
Koporc, Srečko 55, 128
Koren, Anton 55
Korenić, Jurislav 25
Korun, Fran Koželjski 94
Kosovel, Srečko 88
Kostrenčić, Marija 54, 95
Košir, Vladimir 56, 128
Kovačević, Krešimir 122
Kralj, Emil 46

Kramer, Franjo Burchard 56
Kranjec /Kranjc/, Aleksa Didak 56
Krek, Uroš 89
Kreslin, Jože 56
Križaj, Josip 57, 121, 128
Kržišnik - Bukić, Vera 9, 11, 12, 13,
121, 123
Križman, Josip 57
Križnar, Franc 14, 122
Krpan, Anđelko 113
Krpan, Erika 122
Krup, Gene 20
Kuhač, Franjo 50, 102
Kukovec, Duško 58
Kumar, Srečko 58, 122, 124, 128
Kuret, Milan 59, 128
Kušej Novak, Ksenija 99
Kveder, Zofka 124

L

Labinjan, Galiano 123
Lacko, Jože 65
Lajovic, Uroš 60, 128
Lehar, Franz 29, 97
Lenz, J. M. 127
Lesjak, Karlo Robert 61
Lešić, Josip 123
Levar, Ivan 61, 128
Lichtenegger, Vatroslav 62, 128
Ličar, Ćiril 62, 84
Lilek, Emilijan 12, 123
Lipovšek, Boštjan 63, 121, 128
Lisinski, Vatroslav 57, 64, 113
Liszt, Franz 63
Livadić, Weisner Ferdo 63
Logar, Mirko 50
Lotrič, Janez 64
Lovšin, Vinko 64, 128
Lubej, Marica 65
Lučić, Nikša 123
Lukežić, Irvin 123
Lukšić, Vjera 125

Lupis, Vinicije B. 123
Luževič, Franjo 65, 122

M

Malbaša, Marija 123
Mandrović, Adam 77
Markovac, Pavao 30, 52
Marijanović, Stanislav 123
Matetić Ronjgov, Ivan 20, 24, 26, 43,
44, 51, 52, 75, 80, 93, 96, 99, 113
Matz, Rudolf 46
Mauri, Štefan 66, 128
Mazur, Mladen 123
Medved, Vinko 66
Meisel, David 27
Merlak, Danilo 66
Mičetić, Ervin 125
Mihec, Tone 67
Mihelčić 84
Miličević, Marija Marinka 67
Mirković, Marijana 2
Mirski, Lav 53, 73
Miškulin, Ivan 2
Mitrović, Ančica 25, 97
Mizerit, Karlo Marija 68, 128
Mohorovičić, Andre 123
Mozart, Wolfgang Amadeus 32, 35
Mrkalj, Igor 12, 123
Munda Hirnök, Katalin 123
Musorgski, Modest Petrovič 57

N

Nanut, Anton 69
Nazor, Vladimir 30, 32, 46, 57, 96
Netrebko, Anna 72
Neubauer, Henrik 12, 122
Nolli, Josip 69, 128
Novak, Franjo Rufin 70
Novak, Jernej 70
Novak Lukanović, Sonja 2, 7
Novak, Slobodan P. 123
Novak, Zdenka 70, 128

Novosel, Marko 42

O

Oblak, Zala 71, 125, 129
Ocvirk, Ivan 71, 129
Orožim, Konrad 72, 129
Ortar, Luka 72, 122, 125, 129
Oštir, Anton Filip 73
Ozim, Josip 26

P

Pahor, Karol 109
Pahor, Leopold Lavoslav 74, 129
Papandopulo, Boris 97
Paravić, Franjo 67
Passek, Dragutin 74
Pavličević, Nikolaj 30
Pečar Host, Alemka 75, 125, 129
Pečar - Karabaić, Sonja 75, 125, 129
Pelikan, J. 127
Petrač, Andrej 76
Pinter, Tihomir 14, 122, 126, 127, 128,
129
Pižon, Valentin 76
Planinšek, Attilio 76, 129
Polak, Irma 77, 121, 129
Polič, Mirko 77– 78, 129
Polič, Štefanija 78, 129
Polič, Maja 12, 123
Polžep, Alojzije Henrik 78
Potočnik, Konrad 79
Pozajić, Mladen 85
Prek, Stanko 79, 129
Preradović, Petar 86
Premrl, Stanko 25, 64, 113
Primožič, Robert 80, 129
Protić Kindler, Helena 80, 125, 129
Puccini, Giacomo 42, 72, 75
Pucihar, Anton 80

R

Rak, Franc 112

Rakovec, Ladislav 81
Rapotec, Franc 81, 123, 129
Rapotec, Josip 81
Rasberger, Pavel 82, 129
Rauter, Elizabeta 71
Ravlič, Slaven 123
Ravnik, Franjo 123
Ravnik, Mojca 123
Ravnik Kosi, Ruda 82
Ravnjak, Vili 123
Rebernigg, Andrija Toma 82
Reiss, Herla 47
Reizer, Milan 95, 104
Remec, Avgust 83
Repovš, Marta 83
Rihar, Gregor 61
Rijavec, Josip 83, 129
Riman, Barbara 2, 3, 7, 10, 12, 123, 124
Riman, Kristina 12, 10, 124
Riman, Marija 2, 3, 7, 84
Robić, Ivo 42
Ropac, Iva 125, 126, 130
Ropac, Jožica 85, 129
Rossini, Gioachino 57
Ruck, Lovorka 125
Rumpel, Emil 85
Rus, Franc 86
Rus, Marjan 86, 130

S

Sattner, Hugolin 18, 124
Savić 129
Savin, Risto 130
Schiffner, Franjo 87
Schöenberg, Arnold 55
Selak, Kosto 41, 87, 121, 122, 123
Sever, Anton 87
Sfiligoi, Marino 88
Simonič, Vasja 2, 7
Simoniti, Rado 88, 130
Sorkočević, Luka 19, 94
Stanič, Fran 89

Stanič, Jelka 89, 130
Stanonik, Tončka 124
Stare, Franjo 89
Steklasa, Ivan 122
Stipetić, Zvonimir 2, 7
Stöckl, Anton 89, 104, 130
Stöckl, Karlo Fridolin 90
Strauss, Richard 39, 63
Strossmayer, Josip Juraj 95
Svirčević, F. 126
Szklenksy, Franjo Vjenceslav 90

Š

Šantel, Avgusta 91, 130
Šantel, Saša (Aleksander) 91, 122, 124,
126, 127, 128, 129, 130, 131
Šimenc, Mario 92, 130
Širca, Friderik 92, 130
Širola, Božidar, 124
Škiljan, Filip 2, 12, 124
Škoberne, Milko 93
Škrjanec, Peter 93, 125, 130
Škulj, Edo 14, 23, 124
Šonc Bobič, Zoran 94, 130
Šprahman, Ivan 95
Špralja, Izak 124
Štajcer, Ivan 97
Štajer, B. 128
Šterle, Nikola 96, 130
Štiglič, Natko 96, 130
Štrukelj (Strukelj), Romuald 97
Šubić Zrinski, Nikola 34, 104
Šutej, Josip 97, 130
Šutej, Vjekoslav 98, 130
Švara, Franc 124
Šverko, Radojka 42

T

Tačlik, Rudolf 74
Tartini Giuseppe 30, 58, 92
Tevž, Anton 99
Tijardović, Ivo 75, 102

Togunjac, Margareta 99, 120, 122
Trinski, V. 78
Trnina, Milka 46, 98
Tucović Sturman, Vladka 12, 124
Tuček, Alfred 100
Turk, Franjo Efrem 100
Tušar Suhadolc, Eva 100, 125, 130

U

Udl, Ivan Antun 101
Udovič, Milan 101, 130
Udovič, Pavla 102
Ujčić, Tugomil 123
Unger, Maks 102
Uršič, Pavla 103, 130

V

Vajner, Slaviša Čiča 43
Vanjek, Josip 104, 130
Varga, Wolfgang 104
Verdi, Giuseppe 57, 66, 72, 77, 111
Verdonik Rasberger, Branka 123
Vičar, Božidar 104
Vide Orgin, Petra 124
Vidmar, Josip 124
Vidović, Tihomir 67
Vidrih, Emil 105
Vilhar, Serafin Franjo Kalski 18, 105,
131
Vlajnić, Igor 52
Vodeb, Teofil 106
Vodopivec, Vinko 66, 69, 114
Vogrič, Hrabroslav Otmar 106, 131
Voje, Ignac 124
Vončina, Jožef 106
Vončina, Matej Robert 106

Vošnjak, Josip 107
Vošnjak, Vendelin 107
Vrbanić, Lav 51
Vrbinc, Mateja 2

W

Wagner, Richard 57
Weibl, Kalisto 108
Weinberger, Charles 77

Z

Zabukovec, Erazem 109
Zadravec, Jože 124
Zagoranski, Borut 109, 125, 131
Zajc, Ivan 26, 44, 64, 75, 80, 88, 90, 97,
101, 102, 111, 113, 126, 129, 131
Zajec, Ferdinand 109
Zakonjšek, Matic 110, 125
Zhenko, Bonavita 110
Zornik, Oskar 110, 131
Zrelc, Celeste (Celestin) 111
Zupan, Drago 111

Ž

Žebre, Demetrij 112, 131
Železnik, Martin 112, 131
Žerovnik, Marko Juraj 113, 122, 125
Žerovnik, Matej 113, 122, 125, 131
Žiger, Branko 114, 131
Žličar, Nikolaj 114, 125
Žmak, Mateo 24
Žnidaršič, Darko 124
Žunec, Noni 114
Župančič, Krista 115
Župevc, Zvonimira 115
Žužek, Franc 123

Djelo Marije i Barbare Riman Slovenski glazbenici u Hrvatskoj predstavlja mozaik raznorodnih sudbina pojedinaca koji su uključeni u ovu knjigu, a koji su svojim radom obogatili hrvatsku glazbenu scenu. Znanstvenice su zbog svoje uključenosti u aktivnosti i rad slovenske nacionalne manjine u Hrvatskoj imale pristup brojnim informacijama iz slovenskih društava diljem Hrvatske. Na taj su način mogle sveobuhvatno obraditi sve one pojedince za koje se možda i nije znalo da su slovenskog podrijetla, odnosno koji su bili poznati samo u lokalnim sredinama. Time ova knjiga ima još veći značaj budući da nam otkriva sve one ljude koji su svojim glazbenim radom i dosezima zadužili hrvatsko društvo, a kao što je iz knjige vidljivo, takvih nije mali broj. (...) Na taj su način uspjele stvoriti jedno cjeloviti djelo koje će biti daljnji reper za istraživanje slovenskih glazbenika u Hrvatskoj, odnosno na temelju kojeg će budući istraživači moći produbljivati saznanja o slovenskim pojedincima koji su glazbeno djelovali u Hrvatskoj.

dr. sc. Filip Škiljan

ga-nya in si-li na san. Ho glas looj nar-le-ga se

v prib in ra-van: Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku!

ku! Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku!

ku! Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku! Ku-ku!

Fenergico

string.

Andante.

poco rit.

! Ku-ku!
J. Stritar.

ISBN-13: 978-953-56653-3-5
9 789535 665335